

Osso Eis – Egon Eis
AZ UTOLSÓ
LONDONI NŐ

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

OSSO EIS – EGON EIS

AZ UTOLSÓ
LONDONI NŐ

BŰNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1988

FORDÍTOTTA TAPODI ERIKA

OSSO UND EGON EIS: DIE LETZTE FRAU VON LONDON

©**OSSO** UND EGON EIS

©1985 BY WILHELM HEYNE VERLAG GmbH & Co KG,
MÜNCHEN

HUNGARIAN TRANSLATION © TAPODI ERIKA, 1988

HU ISSN 0138-9904

Szereplők:

McGREGOR FŐFELÜGYELŐ, aki jó lóra tett,
FISH FELÜGYELŐ, aki rossz lóra tett,
PANAMA, a „ló”,
VALERY STYX, aki megözvegyült,
ANTHONY STYX, aki nem élte túl a gombát,
LITTLE TIM, akinek meg kellett volna ennie a gombát,
SIR ARTHUR WILLIAMS, a dartmoori fegyház ura,
DR. JOHN GAYLORD, aki szilveszter éjszakáján
megszökött,
MARYLIN FLOWER, a Patkány,
JAN AABNER, aki lezuhant a létráról,
PERCYANGLER, aki elvesztette a nevét,
SASCHA ZYZOFF, aki benne volt a telefonkönyvben,
OLIVÉR H. BANCROFT, aki fehér mellényt hordott,
ESTRELLA, aki semmilyen nyelven sem tudott,
THOMAS QUINN, akire akasztófa várt.
A hajtóvadászat pedig O'Rourke után folyt, aki túl gyorsan
dobott.

John Gaylord doktor elővette íróasztalából a dartmoori fegyházban használatos előre nyomtatott halotti bizonyítványt, és nekiült, hogy kitöltse.

„Anthony Styx”, rajzolta a névrubrikájába, szinte nőies írásával, majd aláírta: „212. sz. fogoly.”

Gaylord doktor idegesen beletúrt hullámos hajába, és hirtelen olyan képet vágott, mintha valami kínos dolog jutott volna az eszébe. Nagy keservesen összeszedte gondolatait, és hozzá írta még: „Elhalálozott december 26-án. Ok :bélműködés megszűnése gombamérgezés következtében.” Gaylord doktor az ajtó éles nyikorgására rezzent föl, amelyen a börtönigazgató, Sir Arthur Williams lépett be.

Sir Arthur Williams gömbölyded emberke volt, kinézetre akár civil ruhás pap is lehetett volna. Az embereket két csoportba sorolta: akik már a fegyház lakói, és akik ezt a sorsot eddig még valamilyen véletlen folytán elkerülték. – Mi újság? – Kérdezte Sir Arthur az orvost, és vörös arcára feszült érdeklődés ült ki. – Meghalt már a 212-es?

Gaylord doktor megrázta tojásdad fejét, mely egy túltenyésztett ló koponyájára emlékeztetett. – Nem, még él.

– Ne ássuk annak a sírját, akiből még el sem szállt a lélek – mondta Sir Arthur, kenetteljes szónoklata közben azonban nem az égre, hanem a halotti bizonyítványra pillantott, amelynek kitöltése közben az imént lepte meg a doktort.

Gaylord doktor halványan elmosolyodott. – A 212-est csak kétévi fegyházra ítélték, mégis hamarabb hal meg, mint Thomas Quinn.

Az igazgató savanyú képet vágott. Nem volt a halálbüntetés híve, de Thomas Quinnt mégiscsak egy rendőr meggyilkolásában találták bűnösnek. Az új évet már nem érthette meg, az ítélet ugyanis december 31-én hajnali hat órakor végrehajtandó kötél általi halál volt.

– Érdekes – szólt az igazgató Gaylord doktor tolltartójával dobolva az íróasztalon. – A többi fogoly közül egy sem betegedett meg, senki sem, csak Anthony Styx. – Lehalkította a hangját, és türelmetlenségében lábujjhegyen himbálódzott előre-hátra. – Egészen biztos benne, doktor, hogy gombamérgezésről van szó?

Az orvos bólintott. Vékony, kissé túlságosan hosszúra nyúlt ujjjaival nyakkendője hatalmas csomóját babrálta. Valamikor London-szerte ismert sebész volt, mígnem egy műhiba miatt föl kellett adnia praxisát, és elfogadnia ezt az állást a fegyházban. – Kinek állhatna érdekében – kérdezte elgondolkodva –, hogy a 212-est megmérgezze?

– Egyszerű a válasz – felelte Sir Arthur. – Bárkinek, aki tudja, hová rejtette Styx az ellopott 50 000 fontot.

Gaylord doktor dolgozószobája sűrű rácsain át a távolba pillantott, de a látvány – két őrszem a posztján, a magas falak, mögötte pedig egy kihalt mocsár – nem volt alkalmas arra, hogy vidámabb gondolatokra serkentse.

Sir Arthur úgy gondolta, Gaylord doktor ezzel be is fejezte a társalgást, és összerendezte, mikor az orvos hirtelen, szemét továbbra is az ablakra szegezve megszólalt: – Azt mondja, 50 000 font? Hát ezt meg hogy csinálta a fickó?

– A londoni Angler és Társa bankházat rámolta ki – felelte az igazgató. – A gázművek dolgozójának adta ki magát, aki egy hibás csövet jött megjavítani. Így aztán mindenki szeme láttára kikémlelhette a páncéltermet. Éjszaka pedig behatolt a helyiségbe, és elemelt 50 000 font készpénzt. Négy nappal később, mikor letartóztatták, egyetlen penny sem volt nála. Nem volt szerencsejátékos, mindig egyedül dolgozott, fogadásokat sem kötött. Londonban idegen volt, a felesége pedig ebben az időpontban Skóciában tartózkodott. Ezek után...

– ...ezek után – folytatta Gaylord doktor – már csak egy kérdés maradt megválaszolatlanul: hová rejtette el a pénzt?

– Igen, hová is rejthette? – ismételte a börtönigazgató.

– Anthony Styx egyáltalán nem ismerte Londont. Képzelve magát a helyébe, doktor. Ön hová rejtene ennyi pénzt egy vadidegen városban?

– Ha nős lennék, odaadnám a feleségemnek.

Sir Arthur a fejét csóválta. – Valery Styx nem volt beavatva a dologba. Szerény körülmények között él. Ha ismerné a pénz rejtékhelyét, még ma fölvenné a kitűzött jutalmat.

Gaylord doktor fölkapta a fejét. – Ismeri az asszonyt?

Sir Arthur bólintott. – Csinos nő – mondta elismerően –, bár még soha nem láttam nevetni. Márpedig én ki nem állhatom az olyan embereket, akik nem tudnak nevetni. – Hirtelen elhallgatott. Eszébe jutott, hogy Gaylord doktor sem szokott nevetni. – Táviratilag értesítettem – folytatta gyorsan –, hogy a férje a végét járja. – Hirtelen fölállt. – Jöjjön, doktor, nézzünk utána a betegünknek.

Gaylord bólintott, és kulcsra zárta íróasztalát. – Talán még ki tudjuk belőle szedni a titkot az utolsó pillanatban

– mondta alig hallhatóan, mintha csak magának beszélne.

A két férfi szótlánul ment végig a hosszú folyosón. S bár mindketten önkéntelenül is igyekeztek halkán járni, lépteik zaját döngve visszhangozták a falak. Átmentek a börtönkórházon, ahol a foglyok közül senki nem merte megszólítani az igazgatót, habár éppen szelídsége miatt volt népszerű, most azonban ott lépdelt Sir Arthur mögött Gaylord, akit a fegyház lakói maguk közt csak Sírásónak neveztek.

– Hol fekszik a 212-es? – kérdezte Sir Arthur.

– A fürdőben – válaszolta Gaylord doktor.

Az igazgató, aki meglehetősen szenteskedő volt, keresztet vetett, mert tudta, hogy a súlyos betegeket szokták a félreeső fürdőbe vinni, hogy ne a társaik szeme előtt haljanak meg.

A 212-es sápadtan feküdt párnái közt. Állát sűrű borosta fedte, ajka eltorzult a fájdalomtól. Rögtön az első rohama után idehozták, és úgy, ahogy volt, ruhástul a tábori ágyra fektették.

Azóta a segédorvos szakadatlanul azon fáradozott, hogy injekciók segítségével életben tartsa a beteget.

– Hogy van?– kérdezte Gaylord, és megragadta a beteg csuklóját.

– Végem – nyögte a 212-es.

Az igazgató intett a nővérnek és a segédorvosnak, hogy hagyják el a helyiséget, és odaült a haldokló ágyára. – Ha könnyíteni akar a lelkén – próbálta rábeszélni –, hívhatunk papot.

– Nem kell nekem semmiféle prédikátor – morogta Styx. Elutasító kézmozdulatot akart tenni, közben azonban karja lehanyatlott.

Gaylord egyre türelmetlenebb lett. Ujjai még mindig a beteg csuklójára fonódtak. – Ezer fontot ígértek magának, ha elárulja a pénz rejtkehelyét – mondta. – Már nincs sok ideje hátra. Ezzel biztosíthatná szegény feleségét...

– Hol késik Valery? – szakította félbe a haldokló, s miután nem válaszoltak neki, nehézkesen nyelt egyet-kettőt. Aztán összeszedte magát, és élénken, szinte mosolyogva mondta: – Úgy gondolom, az lesz a legjobb, ha írok neki egy levelet.

Az igazgató beleegyezett a dologba, hiszen a fegyház területét minden levél csak az előzetes cenzúra után hagyhatta el. Készségesen leszedte az ágy végéről a karton lapot, amire a lázgörbéket szokták kitenni, és alátét gyanánt Styxnek nyújtotta, majd elé tett egy csomó kitöltetlen beteglapot, miközben Gaylord doktor lecsavarta töltőtolla kupakját, és a betegnek nyújtotta.

Styx fel akart ülni, de nem tudott. Csüggedten roskadt magába. – Nem megy – siránkozott.

– Nyugodjék meg – vigasztalta az orvos. – Diktálja le nekem azt a levelet, leírom maga helyett, és átadom a feleségének. Erre aztán akár...

Elhallgatott. Azt akarta mondani: – Erre aztán akár mérget is vehet, de ez a fordulat, figyelembe véve a fogoly kórképét,

szerencsétlenül jött volna ki.

– Nem – háritotta el gyorsan a 212-es –, nem bízhatok meg önben, doktor. – Homlokát ráncolva gondolkodott. A szobában egy pissenés sem hallatszott. – Mikor hajtják végre az ítéletet Thomas Quinnen? – kérdezte hirtelen a haldokló, mindkettőjük legnagyobb meglepetésére.

Sir Arthur fürkészve nézte az előtte fekvő embert. – December 31-én – mondta –, azaz 66 óra múlva.

A 212-es fölélegzett.-Pompás-vigyorgott.– Vezessék ide Thomas Quinnt. Neki fogom a levelet lediktálni.

2

A jó öreg Fish felügyelő úgy nézett ki, mint egy tudós vagy valamiféle különc, legalábbis azok szerint, akik kedvelték. Agyonhajszolt beosztottjait viszont inkább egy buldogra emlékeztette, legalábbis a fizimiskája és a lelki alkata. Ruházata az utóbbi időben egyre előnytelenebb lett: egy koszos harmonikából állt, amit szépítőleg nadrágnak szokott nevezni, és egy foltos zakóból, amit viszont nem bírt begombolni, mivel az utóbbi tíz évben némi pocakot eresztett. Lábát az agyonhasznált íróasztal élének vetette, és messze kiköpött maga elé. A pipadohányát már a folyosóról lehetett érezni, dossziéja mellett félig kiürült whiskysüveg álldogált, szemben pedig Estrella, a táncosnő fényképe ékeskedett. Igen, Preston Fish szabad ember volt, legalábbis huszonnégy órája. Tegnap mondták ki a válást, mert Fish bebizonyította, hogy a neje nyilvánosan megfenyegette, miszerint pusztá kézzel fogja megfojtani.

Fish szélesen elvigyorodott. Túl szép, hogy igaz legyen. Köpködhetett, bagózhatott, és nem kellett minden korty whisky után gargalizálnia, az alkohol áruló szagát eltüntetendő.

Éppen a Tropical Gardent akarta hívni, ahol Estrella föllépett, amikor megzavarta a betoppanó Panama.

– Mondja csak, felügyelő – kérdezte harsányan –, nem ismer valakit, aki a párizsi nőkre utazott, aztán kinyírta őket? Egész délelőtt ez után kajtattam.

– Természetesen ismerem az esetet – mondta Fish –, Landru.

– Landru – kiáltott Panama lelkesen –, persze hogy ő az.

– De hiszen Landrut már évekkel ezelőtt lefejezték – vetette ellen Fish. – A párizsi rendőrségtől táviratoztak?

Panama a fejét csóválta, és föllapozta a táskájából előhúzott újságot. Aztán a bal kezében lévő bőröndöt a csípője és a fal közé szorította alátétnek, és a fedelére kiterítette az újságot. Végül egyik zsebéből egy tövig lekopott ceruzát kerített elő, s a LANDRU szót beírta nyomtatott betűkkel keresztrejtvényének üresen maradt kockáiba.

– Miféle bőröndöt hurcol?– kérdezte Fish. – Ki mondta magának, hogy a cókókját is elhozza a szolgálatba?

– A lakásadónóm – felelte Panama. – Felmondott. Panama huszonöt év körüli, langaléta fiatalember volt.

Amúgy jól szabott orra kissé ferdén állt az arcában. Nagy szemével örökösen csodálkozva nézett a világba. Állandóan barátságosan vigyorgott: ez Fishnek kezdettől fogva az idegeire ment. Panama másodszülött fia volt egy lordnak. De nem ez volt az oka, hogy nem a rendes nevét használta. Már az egyetemen a Panama csúfnevet ragasztották rá, mert télenyáron egy piszkos-sárga panama kalapban járt, amit még az apja hozott neki egyik hivatalos útjáról, aki egyébként a kormány egyik nagyra becsült gyarmatügyi tisztviselője volt.

Panama levette kalapját, és megcélozta vele az ajtó melletti fogast. A kalap keresztülvitorlázott a szobán, és az ablak közelében a földre pottyant.

Panama vigyorogva leült az íróasztal sarkára, mire Fish felügyelő gyorsan biztonságba helyezte whiskysüvegét.

– Csak azt csodálom – jegyezte meg Fish –, hogy a szállásadónője csak ma hajította ki.

– Hogyhogy – kérdezte Panama –, hiszen tegnap költöztem

be.

– Szóval kidobták – morogta a felügyelő.

– Igen – mondta Panama –, de a szállásadónóm is új lakás után nézett. Ki kellett üríteni a házat. Túl nagy volt a robbanás.

– Talán csak nem vitt magával egy bombát is abba a lakásba?

– Nem – mondta Panama, és nyugtalanul fészkelődött a széken. – De egy ilyen gázkályha az ördög találmánya. A levegőbe repül, még mielőtt az ember kitapasztalhatná, hogyan is működik valójában.

Fish elgondolkodva csóválta a fejét. – Hat font fizetést kap hetente – számolt félhangosan. – Ha ennél a balesetnél maga is odaveszett volna, havi 24 font felesleges kiadást takaríthatott volna meg a Scotland Yard.

Panama úgy tett, mintha a felügyelő megjegyzését meg sem hallotta volna. Estrella fényképére meredt az íróasztalon. – Minden elismerésem, felügyelő, igazán bájos leányzó akadt a horgára – mondta mély meggyőződéssel.

– Ez egy pennyjébe kerül – csattant fel a felügyelő, és Panama orra alá dugta a malacperselyt.

Panama sóhajtvá dobta be a pennyt a részbe, tudta, ebben a kérdésben a felügyelő nem ismer tréfát. Aki azt a bűnt követte el, hogy Fish felügyelő nevéből, ami köztudomásúlag halat jelent, valamiféle tréfát űzött, meg kellett fizetnie az egy penny büntetést. A felügyelő pedig úgy találta, hogy egy „hal”, akinek egy leányzó akad a „horgára”, feltétlenül pénzbírságot von maga után.

Fish kezdettől fogva nem akarta, hogy Panamát fölvegyék nyomozónak. De Panama elügyeskedte magát egészen McGregor főfelügyelőig, és bemesélte neki, hogy született detektív. Büszkén nyújtotta át neki a disszertációját: „Korunk hőse – a bűnügyi nyomozó.” McGregor főfelügyelő edzett, kisportolt és magabiztos munkatársakhoz volt szokva, éppen ezért keltette fel érdeklődését a zavart, tétova jelentkező. Úgy gondolta, végre olyan nyomozóra lel benne, akinek nemcsak

ökle van, hanem feje is. Ennek legalább nem lesznek idétlen ötletei, gondolta magában. A legegyszerűbb zsebtolvaj is jobban érdekli majd, mint holmi focimeccs, a fizetését pedig könyvekre fogja költeni és nem nőkre. Társalgásuk úgy végződött, hogy Panamát beosztották Fish felügyelő mellé segédnyomozónak.

Fish felügyelő sokkal kevésbé lelkesedett az új segéderő iránt, mint Panama felfedezője, de a főnök azt jósolta, Fish még csodálkozni fog, mennyire kibontakozik majd a fiú a tényleges bűnügyi szolgálat során. És Fish valóban csodálkozott. Addig-addig csodálkozott, míg végül egyre gyakrabban fordult meg a fejében, hogy megválik a foglalkozásától, ha nem helyezik át Panamát sürgősen egy másik osztályra.

Panama azonban nem sokat törődött a felügyelővel. Időközben néhány teleírt papírlapot szedett elő bőröndjéből, és a kapcsológépet kezdte keresgélni Fish íróasztalán.

– Megint valami tudományos munka? – kérdezte Fish undorodva, ugyanis a főnök elolvastatta vele Myolcvan-oldalas disszertációt is.

– Nem – felelte Panama –, ezúttal valami a nagyközönség számára. Detektívregény közvetlenül a nyomozó műhelyéből. Biztos siker. Mit szól hozzá: *Susi, a gyermekgyilkos*.

– Micsoda? – kérdezte Fish levegő után kapkodva.

– *Susi, a gyermekgyilkos* – ismételte meg Panama vigyorogva. – Az új művem címe.

– Kitűnő – állapította meg a felügyelő borúlátón –, remek cím.

– Ha akarja, röviden elmesélhetem a történetét.

– Attól mentsen meg az isten!

– Csönd, ne mozduljon – kiáltott rá Panama. Fishben még a vér is meghűlt az ijedségtől. Épp ma reggel kapott két fenyegető levelet, és ebben a pillanatban jutott az eszébe, hogy el van maradva a balesetbiztosítási díj fizetésével.

– Pompás – ujjongott Panama egy kis fényképezőgépet lóbálva, amelyet táskájából húzott elő az imént. – Ritkaság, hogy egy kép ilyen természetűen sikerüljön. Munkában a „Nagy Vadász”. Fish felügyelő a Scotland Yardtól komor gondolataiba mélyed íróasztalánál. Rá fognak harapni az *Expressnél*.

– Egy penny a „ráharapásért” – mondta a túlérzékeny felügyelő, és odatartotta Panamának a malacperselyt.

– Ártatlan vagyok – próbálkozott meg Panama teljesen fölöslegesen kibújni a pénzbírság alól. – Ezután már meg sem merek mukkanni. Minden meggondolatlan szó pénzembe kerül.

– Ha nem akar rajtam több pénzt veszíteni – mondta a felügyelő –, hagyja el a szobát.

– Ez lehetetlen – felelte Panama. – Az angol király alkalmazásában állok, és amennyiben nem dolgozom, öfelségét rövidítem meg.

Fish a mosdóhoz ment, megtöltött egy üveget vízzel, és az egészet forró fejére locsolta. Közben azon gondolkodott, miképpen küldhetné el Panamát, lehetőleg minél messzebbre. – Ide figyeljen – mondta –, üljön fel a legközelebbi Dartmoorba tartó vonatra. Fontos munkát adok magának. Ez egy ideig leköti majd. Ne siessen. Pénteknél hamarabb nem kell visszajönnie.

– Dartmoorba kell mennem? Kitűnő. – Panama a kezét dörzsölte. – Csak nem egy cellába akar becsempészni, hogy kikémleljem valamelyik foglyot?

– A 212-es fogolyról kell értesüléseket szereznie. Fölhívtak, hogy ez a bizonyos Anthony Styx haldoklik. Egy évvel ezelőtt betört az Angler és Társa bankházba, és az ott zsákmányolt 50 000 fontot elrejtette. Ha most meghal, lehet, hogy soha nem tudjuk meg, hová dugta a pénzt.

– Majd csak kiszedem belőle valahogy – kiáltott föl Panama magabiztosan.

Fish felügyelő kivett egy revolvvert az íróasztal fiókjából, és

Panamának nyújtotta. – Vegye magához, minden eshetőségre. De ne sokat vacakoljon vele. Nem szeretném, ha hirtelen megugornék a londoni halálozási szám.

Panama aláírta a szolgálati revolver átvételéről szóló elismervényt. – Mitől is haldoklik tulajdonképpen ez a Styx? – kérdezte még.

– Nem tudom, valami gyomorhistória.

– Van egy madzagja? – tudakolta Panama. – Szívesen kötnék valamit a fényképezőgépre, hogy a vállamra akaszthassam.

Fish kivett a fiókjából egy darab zsinórt, és odaadta neki. – Csak nem ezzel az ósdi dobozzal akar bevonulni Dartmoorba?

– Ez a legfontosabb kellék, Sir. Ezzel örökítek meg minden gyanúsna tartott egyént. – Ezzel aztán, az ajtót gondosan becsukva maga után, elhagyta a szobát.

Fish felügyelő éppen föllélegzett volna, amikor kivágódott az ajtó, és megint megjelent Panama. Bocsásson meg, itt felejtettem valamit.

– Vettem észre – morogta Fish –, a kalapját, a fényképezőgépét, a kabátját és a szolgálati revolvért.

– Ezeket is – bólíntott Panama –, de mindenekelőtt a *Susi, a gyermekgyilkost*. – Fogta a kéziratot, gyöngéden keblére ölelte, és kisietett.

3

Valery Styx töprengve üldögélt a Dartmoor felé tartó vonat egyik fülkéjében. Keskeny ajkát vérvörös rúzzsal húzta ki, tökéletes lábát hetykén keresztbe vetette, hátrasimított fekete haján kacéran virított a kalap.

Még szerencse, hogy Panama hosszas társalgásba bocsátkozott a kalauzzal különféle bűnügyi témákról, különben bizonyosan nem siklik el a tekintete a csinos Valery Styx fölött, aki úgy nézett ki, mintha éppen hétvégi kirándulásra indult volna, nem pedig egy haldoklóhoz. Akkor biztosan

megkísérelte volna, hogy megszólítsa, amivel pedig csúfos kudarcot vallott volna, mivel Valery Styx nagyon el volt foglalva a saját gondolataival, és ugyancsak kevésbé érdekelték a Panama által fontosnak tartott problémák.

Férje várható halála nem érintette túl közelről. Styx már egy teljes éve ült a fegyházban, de azelőtt sem látta gyakran. Biztos volt benne, hogy meg akar majd szabadulni tőle, ha sikerül a nagy fogás az Angler bankban. A rend őrség gyors közbelépése mindenesetre megakadályozott egy családi tragédiát.

Amint kipillantott fülkéje ablakán, egy sorompó mögött álló nyitott Austin-Cabrioletra lett figyelmes. S bár a kormányon ülő férfi csak másodpercekig esett látószögébe, mégis föltűnt neki, hogy fehér, kétsoros mellényt visel, ami pontosan ugyanolyan színű volt, mint az autó. Valery a következő pillanatban már el is felejtette az autót és a férfit; pedig sokkal intenzívebben foglalkoztatta volna a Cabriolet tulajdonosa, ha tudta volna, hogy annak mi jár a fejében.

Ekkor még élt a 212-es. Hangja már gyengült, és nehezen vette a levegőt. Mégis türelmetlen sietséggel diktált tovább. Félt, hogy elhagyja az ereje, és akkor a levél örökre befejezetlen marad.

Szemrehányón nézett a férfira, aki nem tudta elég gyorsan követni a diktálást. Zömök testalkatú ember volt, kopasz koponyájának sima felületén tompán tükröződtek a környező tárgyak, mint valami biliárdgolyón. Alsó ajka természetből fogva kissé csáléra állt, minek következtében úgy nézett ki, mintha állandóan mosolyogna. Nehezen birkózott az írás tudományával. Görcsösen szorongatta a töltőtollat. Ő volt Thomas Quinn, a rablógyilkos, akinek már csak hatvanöt óra volt hátra az életéből.

A két férfi egyedül volt. Quinn odaült az ágy szélére, hogy jobban hallja a haldokló elstutogott szavait.

Mintegy fél óra múlva, ami alatt Thomas Quinn bizony jócskán megizzadt, a haldokló kimondta a végszót, mire Quinn

megragadta Anthony Styx kezét, és vezette a levél aláírásánál.

– Gombold ki az ingemet – kérte Styx. Mellét mázsás súly nyomta. A körülötte lévő tárgyaknak már csak elmosódott körvonalait látta. Mégis jóleső érzés töltötte el, mert be tudta fejezni művét. A levelet megírta, így hát Valery Styx learathatja majd az ő munkájának a gyümölcsét, számokban kifejezve 50 000 angol fontot.

– Befejezte a levelet? – hallotta a haldokló az ajtó előtt álldogáló Sir Arthur hangját, amelyet barátságosnak szánt, de az izgatottságtól kissé élesen csengett.

– Menj a pokolba! – ez volt Anthony Styx utolsó földi kívánsága.

Az igazgatóval együtt belépett Gaylord doktor is. Az orvos kitépte Quinn kezéből a Styx által diktált levelet, Sir Arthur pedig Gaylord válla fölött áthajolva igyekezett bepillantani a levélbe.

Kedves Valery, kezdődött a levél, pár perc múlva magához szólít az Úr... (Azok az átkozott gombakonverzerek okozták az egészet, gondolta az igazgató dühösen. Azokat a dobozokat küldik nekünk tovább, amelyeket a katonai vezetés teljes joggal utasít vissza. De várjatok csak, többé nem hagyok a fejemre csinálni, panaszt emelek még ma, és ha az sem használ, a nyilvánosság elé tárom az ügyet.) ..és nem szeretnék úgy elválni tőled, hogy még utoljára ne mondjak egy istenhozzádot. Tudod, darling, hogy te voltál az egyetlen, akit szerettem, a legdrágább és legszebb, amim valaha is volt... (Gyönyörű asszony lehet ez a Valery, gondolta Gaylord.)

A segédorvos Styx pulzusát kereste, ami már alig volt érezhető. Gyorsan beadott neki egy kámforinjekciót.

...ártatlan vagyok, folytatódott a levél, és igazságtalanul tartanak a fegyházban. Ezt az egész rablást csak úgy a nyakamba varrták, és teljesen felőrölt az angol igazságszolgáltatás... (Felőrölt ám, barátom, gondolta Sir Arthur, persze hogy felőrölt, mikor életed során megpróbáltad

már kijátszani a törvénykönyv csaknem minden paragrafusát.) ...Most el kell hagylak, Valery, többé nem tudok a jólétekről gondoskodni, és nincs módomban földi javakat hátrahagyni neked... (Nyögd már ki végre, hová dugtad a pénzt, dühöngött magában Gaylord.) ...de számomra az is vigasz, ha lelki támaszt nyújthatok neked. Ezután azzal a biztos tudattal élhetsz majd, hogy hites urad becsületes ember volt, és úgy lép majd Isten trónusa elé, hogy tiszta lelkét semmiféle bűn nem terheli. Jusson mindig eszedbe, hogy ártatlan vagyok, az ellenségeim és az irigyeim varrták a nyakamba az egészet... (Ez aztán újdonság, gondolta a börtönigazgató, Styxnek ellenségei voltak? Szóval nem egyedül dolgozott, ahogy eddig feltételezték, hanem valamiféle banda feje lett volna?)... és hogy szavaimnak hihetsz és építhetsz rá. Örök szerelemmel...

– Azonnal vizsgálta meg a vegyi laboratóriumban – szolt oda Sir Arthur az egyik beosztottjának, és átadta neki a levelet. – Itt biztos van valami más is, láthatatlan tinta vagy hasonló. Ehhez nem kellett volna Styxnek éppen Quinn, hogy ezt a megható búcsúlevelet lediktálja; ezt én is leírhattam volna neki.

Intésére az örök közrefogták Thomas Quinnt, aki mogorva képpel figyelte a jelenetet.

– Vigyék a szobámba – parancsolta az igazgató –, mi még elbeszélgetünk egy kicsit.

Quinn életkedve egyszeriben visszatért. Styx abban jól számított, hogy egy ember három nappal a kivégzése előtt nem fogja a saját hóhérainak kifecsegni a rejtekhelyet-de nem számolt a halálraítélt ravaszságával, veszélyességével és határtalan kapzsiságával.

Mialatt Quinnt végigkísérték a folyosón, a leghetlenebb gondolatok fordultak meg fejében. Könnyedén leüthette volna két kísérőjét – de hogy jut ki sértetlenül a fegyházból?

Ha egyedül maradhatna Sir Arthurral, leüthetné, és az ő ruhájában, kabátjának fölajtott gallérja mögé bújva elhagyhatná a fegyházat. A szökés számtalan lehetőségét

gondolta végig, ha egyet elvetett, másodperceken belül már ki is gondolta a következőt, a legapróbb részletekig. De egyik sem volt kivitelezhető, mert könnyebb egy légyfogóhoz ragadt légynek elszabadulnia, mint a dartmoori fegyház rabjának átjutnia a százszorosan biztosított kijáratokon, a magas falakon és a fegyházat körülvevő gyilkos mocsáron.

Az igazgató szobája, ahova Quinnt vezették, az épületnek abban a szárnyában volt, amelyet egy negyed mérföld hosszúságú és szélességű, négyzet alakú udvar választott el a börtönkórháztól. Miközben Quinn keresztülment az udvaron, kétségbeesve nézett körül, szökési lehetőség után kutatva. Hiába; a falak mentén egymástól bizonyos távolságra örök álltak, csőre töltött fegyverekkel, a falak széles, lapos tetején pedig tucatnyi rendőr, távcsöves karabéllyal. Ha kellett, négy gépfegyver zárta le az észak-déli és kelet-nyugati vonalat, a falak négy sarkára pedig haditengerészeti fényszórókat szereltek, amelyekkel mérföldes távolságra be lehetett világítani a terepet. Thomas Quinnt cserbenhagyta bátorsága. Éppen elérték a vezetőségi és igazgatósági blokkot, és pont akkor fordultak be az első emeleti folyosóra, amikor az ételfelvonó, ami a konyhából az ételt a különböző emeletek találóhelyiségeibe szállította, halk surrogással elsiklott mellettük.

Ez a halk surrogás Thomas Quinn-nek 50 000 fontot ért.

4

Gaylord doktor éppen a 212-es számú fogoly élettelen teste fölél hajolt, amikor kivágódott a fürdő ajtaja, és egy fehér mellényes férfi lépett a szobába.

– Anthony Styxszel kell beszélnem – hadarta. Közben türelmetlenül próbálta lerázni az ápolót, aki megpróbálta megakadályozni, hogy bejusson a betegszobába, majd mit sem törődve azzal, hogy igen mulatságos látványt nyújt, igyekezett

a betolakodó idegent kabátja csücskénél fogva visszaráncigálni az előtérbe.

Gaylord az ismeretlenhez fordult. – Megnézheti – szolt – ,és beszélhet is hozzá, de ő már nem fogja hallani,és nem fog válaszolni önnek.

– Már késő? – kiáltott föl a betolakodó. Sötétszőkehaját közepén elválasztva viselte, az orra egy árnyalatnyival hegyesebb volt a kelleténél, ezáltal kissé feltűnő is, erősen kiugró pofacsontú arcán olykor szinte kislányos gödröcskék bujkáltak.

– Ki maga, és mit akar? – förmedt rá az igazgató.

– Bancroft a nevem – mondta a férfi. – Olivér H. Bancroft.

– Az elhunyt barátja? – érdeklődött Gaylord doktor.

Bancroft hevesen megrázta a fejét. – Az igazságügyi minisztériumtól kaptam engedélyt, hogy fölkeressem a foglyot. Nekem nagyon sürgős lett volna, de a miniszter úr őexcellenciájának láthatólag nem. Némi időbe telt, amíg kiküldte ezt a levelet. Túlontúl sok időbe, ahogy látom. – Megtörölte izzadt homlokát. – Bocsássanak meg a zavarásért, uraim. Most már bizony maga a miniszter úr sem segíthet, hogy beszélhessek Anthony Styxszel. Pedig ez kimondhatatlanul fontos lett volna. – összeszorította a száját, mintha fizikai fájdalmat érezne. Aztán lehajtott fejjel elhagyta a szobát, és halkán betette maga után az ajtót.

– Biztosan valamelyik újságtól jött – morogta Sir Arthur.

Gaylord a fejét csóválta. – Nem, nem újságíró volt. Emlékszem az arcára. Azt hiszem, az újságban láttam a fényképét. – Kinyitotta az ajtót, és előreengedte az igazgatót.

A börtönkórház bejáratánál egy csinos fiatal hölgy állt, és az örrel tárgyalt.

– Igazgató úr – szolt az ör –, a hölgy a212-eshezjött.

– Jó napot, Mrs. Styx – köszöntötte Sir Arthur a hölgyet, kezét atyaian két hatalmas tenyere közé szorítva. – Engedje meg, hogy bemutassam önnek a főorvosunkat.

Valery Styx alig észrevehetően bölintott az orvosnak. -Hogy van a férjem? – kérdezte izgatottan.

– Már nincsenek fájdalmai – mondta Gaylord óvatosan.

Ebben a pillanatban a fegyház valamennyi szirénája egyszerre sivített fel, mint valami harsány vígjáték vad, fülsértő hangjai.

Thomas Quinn megszökött. Ez volt a szomorú tény.

Sir Arthur karrierjének ezzel befellegzett. Ezt maga az igazgató is pontosan tudta: már az is elég volt, hogy Styx, akit addig kellett volna őriznie, amíg el nem árulja a rabolt pénz rejtékhelyét, hirtelen meghalt. De hogy ez a fickó ráadásul olyan búcsúlevelet írt, amiben még halvány utalás sincs a titokra – ez a körülmény nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Sir Arthur kitörje a nyakát. És akkor még ez az átkozott balszerencse, hogy ez az istenverte Quinn csak úgy megszökik.

A Quinnt kísérő két őr csak annyit tudott mondani, hogy jól kupán vágták őket, következésképp nemigen tudták a foglyot feltartóztatni. Annál is inkább, mert csak a támadás után öt perccel tértek magukhoz.

A szakács úgy adta elő, hogy egyszer csak nagy robajjal aláereszkedett az étellift, és egy fantom a frissen elkészített kukoricakásába nyomta a fejét, még mielőtt megfordulhatott volna. Így aztán nem tudott segítséget hívni. Így történhetett meg az is, hogy frissen mosott ruháját és szakácssapkáját is ellopták.

Quinn, miután villámgyorsan magára kapta a szakács öltözékét, fölmarkolt egy bődönt, és átment a konyhán. Senki nem tartóztatta fel: háborítatlanul hagyta el a helyiséget.

A rabkonyha bejáratánál egy őr állt. – Mi az ott magánál? – kérdezte.

– Egy bődön – felelte Quinn az igazsághoz hűen, és a bődönnel jó nagyot húzott az őr fejére.

Az őrmester, aki az igazgatósági épület bejáratánál állt,

rémülten tapasztalta, hogy nem kap levegőt, és kiáltani próbált. Mire Quinn eleresztette a gégejét, a kiáltás halk hörgéssé változott, és az őr úgy terült el a fűben, mint egy zsák.

A falak tetején szolgálatot teljesítő őrszolgálat nem gyanakodott a fegyház épületét elhagyó szakácsra. Jakobs kapitánynak azonban feltűnt, hogy a szakács a fehér szolgálati ruhájában hagyja el a fegyházat, ami ellenkezett a börtön szabállyal, ezért utána kiáltott, és leadott egy riasztólövést. Ekkor a férfi futásnak eredt, a kapitány pedig igazán tűz alá vette.

Quinn villámgyorsan a földre vetette magát, de egy közeli kőről visszapattanó golyó kiszakított egy darab húst a kezéből. A szökevény meg is úszta ezzel az egy sebesüléssel.

– Nem juthat messzire – próbálta Gaylord doktor megnyugtatni az igazgatót. – Nem volt előkészítve a szökése. Nincsen pénze, se barátai, akik továbbsegítenék; az első ember, akivel találkozik, lebuktatja.

Az első ember, akivel Quinn szökése során a mocsárban szembetalálkozott, Panama volt.

Panama nem vehette igénybe az állomás előtt várakozó egyetlen bérkocsit, mivel a személyzeti irodán összesen 20 shillinget utaltak ki neki útiköltségre, és a vasúti retúrjegy pontosan ennyibe került. Így történhetett meg, hogy Valery Styx azonnal beült a konflisba, és már régen férje halottas ágyánál állt, mialatt Panama a mocsáron keresztül baktatott, átkozva a rendőrség fősvénységét.

Méltóságán alulinak tartotta, hogy kérdezősködjék, merre kell mennie, valamint vakon bízott a térképében, így nem csoda hát, ha néhány mérfölddel észak felé letért a helyes útról. Egy pályaőr világosította föl, aki megkönyörült a magányos idegenen, hogy a legjobb úton van visszafelé, Londonba. Panama fölháborodva megfordult, és nekiiramodott, mert még a sötétség beállta előtt szeretett volna eljutni Dartmoorba. Amerre útja vezetett, tompán bugyborékkolt az ingovány, és

boldog volt, amikor a távolban megpillantott valakit.

Tulajdonképpen kísérteties helyzet, gondolta: a kihalt mocsárvidék, a láthatáron a fegyház barátságatlan épülete, és kerek e világon sehol egy lélek, kivéve ezt a szakácsot, aki úgy lohol a keskeny mocsári ösvényen, mintha kergetnék. Ebből érdekes kép lesz, gondolta Panama, és elővette fényképezőgépét. Megcélozta a közeledőt, és elkattintotta.

Quinn lehorgonyzott a fényképész előtt. Igaz, vérzett a keze, de azért szorosan markolt egy konyhakést. – Mit csinál maga itt? – kérdezte.

– Fényképezem a tájat – felelte Panama.

– És miért vett bele engem is? – tudakolta Quinn.

– Emberek nélkül minden táj kihaltnak tűnik – magyarázta Panama. – Ha megadja a címét, uram, házhoz küldök önnek egy példányt.

– Nincsen címem – felelte gyorsan Quinn.

– Nincs lakáscíme? – csodálkozott Panama. – Önszántából hagyta ott a régi lakását, vagy kidobta a szállásadónője? Velem is hasonló dolog történt. A szállásadónőm...

– Ide a pénzt! – fojtotta belé a szót Quinn. – De gyorsan...

Panama előszedte a tárcájából azt a három shillinget, ami összes magánvagyonát képezte, és átnyújtotta a másiknak. – Több nincs. Remélem, vissza szokta fizetni az adósságait. A pénzt adja csak le a Scotland Yardon. 13/b ügyosztály.

Ez már túl sok volt Quinn-nek. Akkorát taszított Panamán, hogy az elejtette a fényképezőgépet, ami jókorát csúszott a füves talajon, és már-már a mocsárba szánkázott. Panama lehasalt, és az ujjja hegyével még éppen elkapta.

Mire föllélegezve fölegyenesedett, Quinn már eltűnt a bozótban.

Kellemetlen séta, gondolta Panama, és föltápászkodott. A mocsár felől fújó szelet egyszeriben jegesnek találta, és az is kezdte zavarni, hogy a madarak csiripelését kitartó, éles szirénázás harsogta túl. Mikor végre elérte a főutat, egy fehér

Austint látott a sarkon befordulni. A vezetője a közeledő kanyar miatt fékezett, és döbbsenten meredt Panamára, aki előrántotta Kodakját, és lekapta az úrvezetőt.

Panama megfordult a kocsni után. Így jól láthatta, hogy Quinn hirtelen kiugrott a bozótból, és fölkapaszkodott az autó hátsó lökhárítójára, anélkül hogy a vezető észrevette volna.

Harminc perccel e közjáték után Panama már a dartmoori fegyház irodájában magával az igazgatóval, Sir Arthurral állt szemben.

– Csak ezt a Quinnt tudnánk megtalálni – hajtogatta az igazgató. – Legalább sejteném, merre ment.

– Meg tudnám mondani – felelte Panama –, ha adna érte három shillinget. Kevesebbért sajnos nem, mert ennyibe nekem is belekerült.

– Hol van? Mondja már!

– Hogy hova ment, azt nem tudom, de hogy mivel, azt elárulhatom. Egy fehér Austin-Cabriolet-vel, magyarázta Panama. – Szakácsnak volt öltözve, és az egyik kezén vérző seb volt.

– Az ördögbe is – kiáltott fel Sir Arthur –, ha egyszer fölismerte, miért hagyta elmenekülni?

– Két okból is – felelte Panama megfontoltan. – Először is, mert sajnáltam a szegény üldözött foglyot, másodsor pedig, mert vérző kezében egy hatalmas méretű konyhakést szorongatott.

Valery Styx természeténél fogva jólelkű és segítőkész asszony volt, de a sors arra is megtanította, hogy alkalomadtán kemény és számító legyen. Egy glasgow-i bárban volt pincér, amikor megismerte Anthony Styxet. Imponált neki a férfi előkelő fellépése és könnyed modora. Ékszerügynöknek adta ki magát, és elhalmozta Valeryt értékes ajándékokkal, míg az végül bele nem egyezett, hogy a felesége lesz. Hamarosan rájött aztán, hogy a férje a pénzt a lehető legkönnyebb úton szokta megszerezni. Ezért aztán mit sem csodálkozott, amikor

egy szép napon megtudta, hogy Styxet Londonban betörésért letartóztatták. Valeryvel többé nem álltak szóba a barátai, mire hátat fordított Glasgow-nak, és egy londoni divatáruboltban helyezkedett el, mint eladó. Nem volt könnyű lemondania a luxusról, amivel férje körülvette. Már-már ott tartott, hogy erkölcsi normáját és életelveit sutba vágja, és véget vet szegényes életmódjának.

Gaylord doktor, aki a halottas szobába kísérte, oldalról rásandított. Valery roppant idegesnek látszott, s ettől nagy, fekete szeme még nagyobbnak tűnt. Az orvos kinyitotta előtte a fürdő ajtaját, és betessékelte. A halott ugyanabban a helyzetben feküdt párnái közt, mint előzőleg, a nyitott ablakon befújó hideg szél meglobogtatta Anthony Styx bő rabruháját, ami azt a képzetet keltette Valeryben, mintha megmozdult volna a halott.

Gaylord doktor egy darabig mozdulatlanul állt a fiatal özvegy mellett. – A férje – szólalt meg végül – lediktált egy búcsúlevelet Thomas Quinn-nek. Utána Quinn megszökött. Lehet, hogy összefügg a két dolog.

– Egyedül szeretnék maradni a férjemmel – kérte halkán Valery.

Alig hagyta el Gaylord a szobát, amikor belépett egy fegyőr, és Valeryhez fordult.

– Ezt a levelet épp most kaptuk vissza az írásszakértőktől – jelentette, és átadta neki a Styx által diktált levelet.

Valery megvárta, míg egyedül marad a szobában, akkor aztán lassan szétnyitotta a levelet.

Kedves Valery, olvasta, pár perc múlva magához szólít az Úr... (Nocsak, gondolta, eddig nem volt ilyen vallásos.) .. és nem szeretnék úgy elválni tőled, hogy még utoljára ne mondjak egy istenhozzádot. Tudod, darling, hogy te voltál az egyetlen, akit szerettem... (Megéri a pénzét! Futott minden szoknya után, most meg egyetlen szerelemről fecseg.) ...a legdrágább és legszebb, amim valaha is volt... ártatlan vagyok, és igazságtalanul tartanak a fegyházban. Ezt az egész rablást

csakúgy a nyakamba varrták, és teljesen felőrölt az angol igazságszolgáltatás... (Vajon mért fejezi ki magát ilyen nyakatekerten? Ez nem az ő stílusa. Mit akarhat vele?) ...Most el kell hagyjalak, Valery, többé nem tudok jólétekről gondoskodni, és nincs módomban földi javakat hátrahagyni neked... (Kíváncsi vagyok, mi sül ki belőle. Ha nem tudsz nekem földi javakat hátrahagyni, akkor vajon mi a csudának jöttem egyáltalán Dartmoorba?) ...de számomra az is vigasz, ha lelki támaszt nyújthatok neked. Ezután azzal a biztos tudattal élhetsz majd, hogy hites urad becsületes ember volt, és úgy lép majd Isten trónusa elé, hogy tiszta lelkét semmiféle bűn nem terheli. (Nyilvánvaló mellébeszélés. Most légy résen, Valery, itt valahol pénzről van szó!) Jusson mindig eszedbe, hogy ártatlan vagyok, az ellenségeim és az irigyeim varrták a nyakamba az egészet...

Eddig jutott el Valery. Ekkor letérdelt az ágy lábához, és lehajtotta a fejét. Ha valaki belesett volna az ajtórésen, könnyen a síró özvegy megható gyászának tulajdonította volna ezt a mozdulatot. Pedig Valery valójában azért hajolt le, hogy észrevétlenül fölemelhesse a férje fejét. Tapogatózó keze a halott inggallérját kereste.

– A nyakamba varrták az egészet! Ha ez igaz, latolgatta Valery, dúsgazdag nő leszek.

Az ing gallérja alatt papír zörrent. Dobogó szívvel húzta elő Valery a levelet, amelyet Styx diktált le Quinn-nek. Ezt a levelet Styx saját kezüleg csúsztatta be a gallérja alá, aztán kezdte csak diktálni a második búcsúlevelet, amelyet Sir Arthurnak és társainak szánt. Valery óvatosan fölállt kezében a négyrét hajtogatott papírral, kisimította, az ablakhoz lépett, s olvasni kezdte az első londoni férfiről és az utolsó londoni nőről szóló történetet.

Fish felügyelő rettenthetetlen ember volt, hidegvére miatt tisztelték a hatóságok, és tartott tőle az alvilág. Egyvalamitől mégis mindig inába szállt a bátorsága: Sascha unokahúga váratlan látogatásai.

Fish nővérét egy bolgár szőnyegkereskedő, Adorian Zyzoff vette feleségül. A házaspárt még évekkel korábban halálos autóbaleset érte, és Saschára, aki akkor még pályás volt, nem hagytak semmi mást örökül, csak féktelen temperamentumát és vasakarátát. Sascha Zyzoff úgy viselkedett, mint egy fiú, a férfiak mégis kívánatos hölgyként kezelték, mivel nőies bájai túlságosan szembeötlően jutottak kifejezésre. Még rövidre vágott körmeit, egyszerű ruháját és lapos sarkú szandálját is elnézték neki, mint szabados viselkedésének tartozékait.

Sascha tele volt adósságokkal, de nem csinált belőle gondot magának. Gondot okozott vele viszont Mr. Irvingnek, a háziúrnak, aki egy kis lakásért London elővárosában már három hónapja nem kapta meg tőle a lakbért.

– Ha holnapig nem fizet legalább öt fontot – fenyegetőzött Irving –, elsejétől visszaköltözhet a nagynénjéhez.

Ettől Sascha aztán úgy megijedt, hogy a ház bejáratára a következő hirdetményt tette ki: **CSENDES BÚTOROZOTT SZOBA EGYEDÜLÁLLÓ HÖLGY SZÁMÁRA KIADÓ!**

Ezen a napfényes decemberi reggelen valósággal berobbant nagybátyja irodájába, és tankönyvekkel teli táskáját nagy csattanással az íróasztalra dobta. – Mit keresel itt iskolaidő alatt?– kérdezte barátságatlanul a felügyelő.

Sascha félresöpörte homlokába hulló haját. – Influenza szünet – mondta vidáman.

– Ne hazudj – szólt Fish. – Hetek óta nem volt egész Londonban influenzás megbetegedés.

– Hiába, egy olyan rafinált nyomozót, mint te vagy, nem lehet átejteni – mondta Sascha.

A felügyelő köhécselt. – Meddig óhajtasz még nálam időzni?

– Amíg ki nem pumpolók belőled egy kis pénzt – felelte

gyorsan Sascha.

Fish felügyelő határozottan megrázta a fejét. – Tőlem aztán egy pennyt se kapsz – jelentette ki kategorikusan. – Tanulj meg kijönni abból a pénzből, amit a nénikéd folyósít.

– Tudod, Mary néni milyen fősvény – szájalt Sascha. Fish megpróbált újra rágyújtani a pipájára. – Mit eszel?

– Uborkát – hangzott a válasz. Sascha imádta az uborkát, és éppen egy jó húsos példányba harapott bele úgy, hogy a leve végigspriccelt a falon. Akkor aztán elővette táskájából a tízóraiját, és nekilátott, hogy elfogyassza.

– Vannak egyáltalán tankönyvek a táskádban? – tudakolta a felügyelő, és átkutatta a táskát. Egyetlenegy tankönyvet sem talált, amit a brit főiskolai tanrend előírt, rábukkant viszont egy divatmagazinra, egy detektív regényre és két darab zsírpapírba csomagolt mustáros uborkára.

– Mi lesz így belőled – sóhajtott Fish. Felvette a telefont, és kérte a kábítószer ügyosztályt. – Itt Fish beszél – mondta. – Van valami újság? – No csak... – fölugrott – ez rendkívül fontos. Azonnal jöjjön át hozzám.

Letette a kagylót, és Sascha kezébe nyomta a táskáját.

– Most aztán tűnj el, O'Flynn felügyelő jön át. Sürgős megbeszélőnk van.

Sascha kibújt a kabátjából, és elterpeszkedett a fotelban. – Először is – magyarázta –, láttam, hogy a beszélgetés előtt kihúztad a telefon dugóját, másodszer pedig az egész Scotland Yardon nem létezik O'Flynn felügyelő.

Fish fölugrott. – Tűnj már el innen, zavarasz – ordította –, egy betörésen dolgozom, és ehhez nyugalomra van szükségem.

– Betörés? – kérdezte Sascha, akit szenvedélyesen érdekeltek a bűnügyek. – Meséld el, bácsikám. Lehet, hogy tudnék segíteni.

– Még csak az hiányozna. Egy mihaszna segítségem már nélküled is van. Inkább beugrom a vízbe, de még egy dilettánst nem veszek a nyakamba.

Sascha elébe tartotta a perselyt. – A halak bizony szívesen ugranak a vízbe – nevetett kárörvendőn. – Most a saját horgodra akadtál, fizesd meg a pennyt.

A felügyelő bedobta a pénzt a nyíláson, és a perselyt unokahúga orra alá tartotta. – Most pedig te is bedobsz egy pennyt – parancsolt rá – a horog miatt.

– Egy uborkával kevesebb – sóhajtott Sascha, és a persely után nyúlt.

– Nem hallottam a pénzt koppanni – állapította meg Fish.

– Nem értem – adta Sascha a sértettet –, pedig bedobtam a pennyt.

– Akkor biztosan vattából volt – zárta le a vitát Fish.

– Min tünődsz tulajdonképpen? – kérdezte Sascha kissé nyeglén. – Már úgy értem, a betöréssel kapcsolatban...

– Egy merőkanalon – felelte Fish. – Betörték valahová. A tolvajt megzavarták, és menekülés közben elhagyott egy merőkanalat.

Sascha elgondolkodva ráncolta a homlokát. – Érdekes. Minek visz az ember magával betöréshez merőkanalat? Utána kell olvasnom az *Ezüst szemekben*. Abból mindig lehet némi bűnügyi útmutatást meríteni.

– Mi az, hogy *Ezüst szemek*?

– Egy szenzációs detektívregény, bácsikám. Feltétlenül el kell olvasnod. Mindenki azt hörghi, akit megölnek: „Az ezüst szemek tették, az ezüst szemek.”

– Hagyjál engem békén a regényeiddel – mondta Fish. – Te pontosan olyan vagy, mint Panama, ő is a regényekből meríti az összes bölcsességét, most meg éppen maga is ír egyet. Véletlenül elolvastam egy oldalt a kéziratból, és csak ezen az egy oldalon négy embert gyilkoltak meg, köztük egy kínait.

– Kinél találták meg tulajdonképpen azt a merőkanalat? – kérdezte Sascha, visszatérve a betörésre.

– Egy olyan embernél, aki elmulasztott feljelentést tenni a betörés miatt. Amikor pedig odaküldtem egy nyomozót,

kidobta, és közölte, hogy nem érte semmiféle kár.

– Akkor meg mit izgatod magad – érdeklődött Sascha. – Hagyd békén azt az embert.

– De hiszen rálöttek – folytatta Fish. – Háromszor. Mindenesetre nem sebesült meg. Most pedig azon töröm a fejem, miért nem kell ennek az embernek a rendőrség védelme, amikor meg akarták gyilkolni?

– Ki ez a fickó? – kérdezte Sascha.

– Semmi közöd hozzá. Az iskola iránt érdeklődnél inkább ilyen nagyon.

– Ha te nem mondod meg, majd megmondom én – szólt Sascha elgondolkodva. – Jan Aabner, a reklámgrafikus.

– Ezer ördög, honnan tudod, hogy...

– Ne átkozódjál – csitította Sascha –, azt a nénikém se szerette. Jan Aabner hirdetés útján keresett titkárnőt. Ezért voltam ott ma reggel. De megkért bennünket, hogy ebéd után menjünk vissza, mert éppen rendőrségi vizsgálat folyik. A három lövés nyomát is láttam. Mindhárom mell magasságban volt. Aabnernek állati mázlija volt, hogy nem került a hullaházba.

– Mit kerestél nála tulajdonképpen? – kérdezte Fish dühösen. – Egyelőre az iskolában a helyed. Majd kiverem én a fejedből ezt a titkárnősdit...

– Elnézést, Fish felügyelő – szólt be egy rendőr a félig nyitott ajtón. – Már negyedórája próbálják önt telefonon elérni. Talán véletlenül kirántotta a dugót? McGregor főfelügyelő szeretne beszélni önnel.

– Máris megyek – felelte Fish; újra bedugta a telefont, és ügyet sem vetve Saschára, elhagyta a szobát.

Alighogy egyedül maradt, Sascha rögtön nekilátott és alaposan átkutatta a nagybátyja íróasztalát. Kezébe akadt egy amatőr-fotó, amely egy Austin-Cabriolet volánjánál ülő fehér mellényes férfit ábrázolt.

Sascha megfordította a képet, és a hátulján a következő

odafirkantott megjegyzést olvashatta: EZ AZ EMBER RÖGTÖN GYANÚS VOLT – PANAMA.

Alatta pedig pirossal vastagon aláhúzva, Fish felügyelő kusza írásával ez állt: Az a férfi, akit gyanúsnak tart, Olivér H. Bancroft. Maga hatökör!

McGregor főfelügyelő tekintélyes jelenség volt. Az íróasztalánál ült, Fish pedig éppen Quinn szökéséről számolt be neki. – Szóval szakácsnak öltözve szökött meg – mormogta McGregor magában. – Biztos ez?

– Biztos – erősítette meg Fish. – Még le is fényképezték menekülés közben.

– Mennydörgős mennykő! – ugrott fel a főfelügyelő. – Kinek sikerült ez a bravúr?

– Bravúr, bravúr, ugyan már – dörmögte Fish –, ha lefényképezte Quinnt, mindjárt le is tartóztathatta volna.

– Ne mondjon ilyet – mondta a főfelügyelő szemrehányóan. – Az íróasztal mellől minden sokkal könnyebbnek látszik. No, Fish, ki vele, ki volt ez a talpraesett ember? Csak nem a mi beosztottunk?

– De – nyögte ki Fish kétségbeesetten –, Panama.

– Csodálatos – örvendezett a főfelügyelő –, a fiú még az ügyosztály leghasználhatóbb embere lesz.

– Az én osztályomon ugyan nem – tiltakozott Fish hevesen, de nyomban összeszedte magát, és negédesen hozzátette: – Hogy Panama hamarabb ki tudjon bontakozni, nincs szándékomban továbbra is magamhoz láncolni. Úgy gondoltam, hogy kibővítsem a munkakörét, és amennyiben ez önnek is megfelel, átírányítom egy olyan osztályra, ahol kemény, de jó iskolát járhat ki.

– Kitűnő – mondta a főfelügyelő –, tegyen úgy, ahogy jónak látja. Ez a Panama! Úgy tűnik, megint jó lóra tettem.

Mire a felügyelő visszament a szobájába, Panama már várt rá.

– Van egy nagy újságom – lelkendezett a fiatalember. – Egy Jan Aabner nevű reklámgrafikusra rálóttek ma éjjel, ő pedig hallani se akar a rendőrségről. Ezenkívül a tettes otffelejtett egy merőkanalat a fürdőszobában. Mit szól hozzá?

– Csodálatos dolgokat tud felfedezni – bólogatott Fish.

– Én is megtudtam egy legalább ekkora újdonságot. Noé bárkát épített, minden állatfajból magával vitt egy párt, és megérkezett az Ararát csúcsához. Most csodálkozik, mi?

– Vigyorgott. – Már három órája dolgozom az Aabner-féle eseten.

– Nagyon szerethette a levest – szólalt meg Panama egy idő után.

– Kicsoda? Noé? – kérdezte Fish.

– Nem, a betörő. Különben minek vitt volna magával merőkanalat.

– Hát derítse ki, kedves Panama. Menjen csak el ehhez az Aabnerhez, és puhatolja ki az ügyet. Mondja azt neki, hogy le akarja magát rajzoltatni, vagy valami hasonlót. Csak nehogy riporternek adja ki magát, mert akkor rögtön kidobja. Még csak sejténie sem szabad, hogy a Scotland Yardtól van.

– Lerajzoltatom magam vele – döntötte el Panama.

– Jó, de kérje meg, hogy azért ne hasonlítson túlságosan. Ja, majdnem elfelejtettem... – Fish lassan beszélt, már előre örült minden szónak. – Mától át kell tennie a székhelyét a 208-as szobába. Az az osztály a nők és kiskorúak ellen elkövetett bűntényekkel foglalkozik. Jelentkezzék Mrs. Marylin Flowernél.

– Marylin Flower – ismételte Panama –, már a neve is, mintha muzsikálna. Örülök, hogy nála dolgozhatom. Csinos is legalább?

– Ebben elfogult vagyok – vonogatta Fish a vállát. – Nemrégén még a nejem volt.

– A neje?

– Bizony ám. Hét évig éltünk vadházasságban.

– Micsoda?– kiáltotta Panama. – Nem is voltak rendesen összeházasodva?

– Dehogynem – felelte Fish –, de azért az a házasság vad volt.

– Ugye nem haragszik, felügyelő úr, hogy az előbb megkérdeztem, csinos-e?

– Nem – vakkantotta Fish nevetés gyanánt –, nem vagyok féltékeny.

Panama hamar megtalálta a 208-as szobát, és kíváncsian belépett. A szobában oldalt volt még egy ajtó, amely előtt egy íróasztal állt. Az íróasztalnál barnába játszó piszkosszürke hajú, borzas fejű öregasszony ült. Egyszerű gyapjúkardigánt viselt, és vastag szarukeretes szemüvege mögül olyan szigorúan nézett Panamára acélszürke szemével, hogy az önkéntelenül visszahőkölt.

– Marylin Flowerral szeretnék beszélni – szólalt meg halkán –, kérem, jelentsen be hozzá.

– Akkor be sem kell hogy jelentsenek – kiáltott az öreglány –, mert az én magam vagyok.

– Talán rosszul értette. Én Mrs. Flowert keresem. Flo-wer, mint virág, érti?

– Én vagyok Mrs. Flower, a virág, nagyon jól értettem – ordított rá a nő –, nem vagyok még teljesen süket.

– Én leszek az új munkatársa – mutatkozott be Panama megtörten.

– Megmondtam a főfelügyelőnek – szolt Mrs. Flower –, hogy ne küldjön a nyakamra zöldfüléket, de amint látom, hiába beszélek. Úgy látszik, a főnök azt hiszi, hogy beoszthatja hozzám az összes mihasznát, akit a többi osztályon semmire sem tudnak használni.

– Leülhetek?– kérdezte Panama.

– Azt csinálsz, amit akarsz. Csak dohányoznod, zajt csapnod, engem hiábavaló dolgokkal zaklatnod nem szabad, piálnod sem

szabad, lógnod sem, és isten irgalmazzon neked, ha egyszer is „Patkánynak” nevezél. Ezt a becenevet ugyanis a volt férjem adta...

– Köszönöm a figyelmeztetést – vágott a szavába Panama –, de térjünk a lényegre. Mi lesz a munkamódszerünk? Kiegészítjük egymás gyöngé pontjait, vagy pedig közös javaslatainkat egy kalapba dobjuk, és egy fronton harcolunk? Ez utóbbinak is vannak előnyei és hátrányai. Az előnyei, ahogyan a szólás mondja, viribus unitis...

A „Patkány” levette szemüvegét, és tekintetével majd felnyársalta Panamát. Aztán némán a kijárat ajtója bökött. Panama szó nélkül elhagyta a helyiséget. A folyosón rögtön belefutott Fish felügyelőbe, aki már várta. A felügyelő kezében tartott órájára pillantott és elégedetten nevetett.

– Három perc, huszonöt másodperc – mondta elismerően és vállon veregette Panamát. – Elsőre nem is olyan rossz, fiatalember.

6

Mikor Panama benyitott Jan Aabner irodájának ajtaján, földerült a képe.

Vagy tucatnyi csinos, fiatal lány ült és álldogált az előtérben cseverészve, kitűnő alkalmat nyújtva Panamának, hogy elbűvölő modorát csillogtassa.

– Mire várnak? Ritkán látni ennyi csinos nőt egy helyen – szólította meg Panama, bátorságát összeszedve, az egyik fiatal hölgyet.

– Már több mint egy órája várunk – felelte az –, de úgy néz ki, hiába. Egyikünk ugyanis már jó ideje bent van a vén majomnál. Biztosan őt fogja alkalmazni.

Ebben a pillanatban kinyílt a főnök ajtaja, Jan Aabner kidugta a fejét és kikiáltott: – Hölgyeim, elmehetnek. Már kiválasztottam a jövőendő titkárnőmet.

– Ki is néztem belőle – sziszegte egy fekete hajú lány, miközben sorstársaival együtt kivonult a szobából. – Pont azt a szemtelen fruskát szemelte ki magának.

Sascha Zyzoff meghallotta ugyan legyőzött vetélytársnője megjegyzését a nyitott ajtón át, de egy pillanatig sem izgatta magát miatta. Büszkén járkált le s fel hosszú lábain, és roppant elégedett volt, mert egyrészt megúsza az iskolát, másrészt a lakbérét is ki tudja fizetni.

– Azért vett fel engem ez a zsugori alak, mert én voltam a legolcsóbb, morfondírozott. Ha a pénzén elküldené egy kereskedelmi iskolába, akkor ott néhány év alatt valóban elsajátíthatnám mindazt, amiről azt állítottam, hogy már most tökéletesen tudom.

Mr. Aabner hangja riasztotta fel a gondolataiból: – Fogjon egy jegyzetömböt, és írja: „A Scotland Yard betörésekkel foglalkozó ügyosztályának. Kikérek magamnak bármiféle beavatkozást a személyes...” – Megállt, megfordult, és így kiáltott: – Tépje össze, kérem, meggondoltam magam.

Sascha ennek igen örült, mert a jegyzetömbön mindössze egy odafirkantott emberke ékeskedett. Azon kívül csak a hófehér papír virított, merthogy Sascha a gyorsírásról csupán annyit tudott, hogy nehezen megtanulható írásjelekből áll.

Jan Aabner idegesen járkált föl-alá, összefüggéstelen szavakat mormolt maga elé, mintha valamilyen fontos beszéd kellene megszövegeznie. Egy ceruzával játszott közben, húsos ujjai között forgatta ide-oda. Vaskos keze egyáltalán nem egy grafikushoz illő kéz volt. Aabner úr kezdett már pocakot is eresztetni, és az volt a szokása, hogy időnként gondosan végigsimított kopasz fején, mintha nem létező frizuráját akarná rendbe hozni. Különböen a köznapi Jacob Miller névre hallgatott, de már kora ifjúságában kitalált magának egy jól hangzó, külföldi művésznevet.

A műterem rendkívül tágas volt, csak nemrégiben bérelte ki hozzá a mellette lévő irodahelyiséget is, magát a termet pedig

átépítette nagyobbra, és csendes művésztthona egy csapásra mozgalmas reklámirodává változott. A falak mentén plafonig érő polcok hosszú sora, amelyen a rajztekercsek ábécé szerint sorakoztak, egy fejmagasságban rögzített acélsínen kis tologatható létra állt, amelyet csaknem teljesen zajtalanul lehetett az archívum bármely pontjához gördíteni.

Jan Aabner utasítására Sascha összetépte a gyorsírófüzet első lapját, majd tünődve így szólt: – Az ön helyében hívatnék egy asztalost, hogy helyrehozza a szétlőtt ajtót.

Aabner abbahagyta a járkálást. Megállt Sascha előtt, és rámeredt. Hirtelen az a gyanúja támadt, hogy a lány ki akarja őt hallgatni.

– A rendőrségtől jött? – kérdezte bizalmatlanul. Amikor Sascha riadtan tiltakozott, hozzátette: – És ha még tízszer rám fognak löni, a Scotland Yardról akkor sem akarok hallani.

– Jó napot – köszönt egy fiatalember, aki kopogás nélkül lépett a szobába. Udvariasan meglöbögötte panama, kalapját.

– Mit akar? – kérdezte Aabner mogorván.

– Munkát keresek – szölt Panama –, a hirdetését olvasva úgy gondoltam, én vagyok a maga embere.

– Én női munkaerőt kerestem – mondta Aabner rosszkedvűen.

– Nem számít, hogy mit kerestem – erősködött Panama –, Kolumbusz is az Indiába vezető hajóutat kereste. És mit fedezett fel közben: Amerikát.

– Jó, jó – intette le Aabner. – Én viszont nem óhajtom magát felfedezni. Menjen csak szépen el, már fölvettem ezt a fiatal hölgyet.

Panama végigmérte Saschát, és olyan csinosnak találta, hogy barátságosan rávigyorgott. – Jó fogás volt – mondta megvetően –, amennyiben a csinos arcocska a fontos. De ha olyan valakit keres, akiben teljesen megbízhat, és csak feleannyi fizetést kér, mint a fiatal hölgy, akkor válasszon engem.

– Szégyellje magát! – ugrott föl Sascha, és kis híján

nekiugrott ennek a szemtelen alaknak. – Szégyellje magát, hogy fele fizetésért ajánlkozik!

– Sajnálom – fordult Panama Jan Aabnerhez, és pillantásra sem méltatta Saschát –, de magam is szorult helyzetben vagyok. Ezenkívül meggondolandó, mennyivel többre képes egy férfi, mint egy gyöngé nőszemély...

– Jó erőben van? – szakította félbe Aabner.

– Harmadik díjat nyertem az egyetemi ökölvívó bajnokságon – felelte Panama, elhallgatta viszont, hogy összesen hárman léptek szorítóba.

– Nagyon jó – nevetett Aabner –, maga tetszik nekem. Sascha furcsállotta, hogy Panama bárkinek is tetszhet.

– Kitűnő gyors- és gépíró vagyok – folytatta Panama, újból reményre kapva.

Aabner már meg volt győződve róla, hogy neki Panamára van szüksége. Micsoda ostoba ötlet volt, hogy azt a gyöngé, fiatal kislányt alkalmazza? Amikor éppen egy erős, rettenthetetlen férfi kellett neki, aki adott esetben meg is védi az ellenségeitől.

– Gyakran van dolgom Londontól távol – kezdte óvatosan –, és ha ilyenkor kihalt vidéken kocsikázom, kellene valaki, akiben bízhatnék.

– Akkor engem az égiek vezéreltek ide – kiáltott Panama lelkesen.

– Ért a fegyverekhez? – kérdezte Aabner.

– Mesterlövész vagyok – felelte Panama, és ebben igaza is volt. Valóban mesterien tudott löni, csupán a találatokkal voltak mindig nehézségei.

– Ez a legfontosabb – szólt Aabner. – Sajnálom, kisasszony. – Előzékenyen fölsegítette Sascha kabátját. – Sajnos, nem tudom tovább igénybe venni a szolgálatait.

– Szóval mehetek? – kérdezte Sascha dühösen. Fogta a retiküljét, és az ajtó felé indult. – Gazember – sziszegte Panamának, amikor mellé ért.

– Sajnálom, Miss Goulding – vonogatta a vállát Panama –, aki mer, az nyer.

– Tartsa meg magának a közmondásait – förmedt rá. – Különben se Gouldingnak hívnak.

– De hiszen mi ismerjük egymást, Miss Goulding.

– Téved. Zyzoff a nevem, Sascha Zyzoff.

Panama hitetlenül rázta a fejét. – Még a végén összetévesztem valakivel... Hát nem maga az a pénztárosnő a Campbell étteremből, aki Kensingtonban lakik?

– Szó se róla. Chelsea-ben lakom, az Oakley Streeten.

– Tizenötös szám?

– Nem, huszonthármas – mondta Sascha.

– Köszönöm – nevetett Panama, és előhúzta a jegyzetfüzetét.

Sascha Zyzoff, írta föl, Chelsea, Oakley Street 23.

Sascha fölháborodva hátat fordított, és köszönés nélkül elhagyta a műtermet.

Panama olyan büszke volt a győzelmére, hogy nem is vette észre amikor a jegyzetfüzettel együtt valamit kirántott a táskájából, ami fémes koppanással a földre pottyant.

– Valamit leejtett – figyelmeztette Jan Aabner, és fölállt az íróasztalától. Érdeklődve közelebb lépett, és még mielőtt Panama megelőzhette volna, megpillantotta a rendőrségi jelvényt, annak bizonyítékát, hogy Panama a Scotland Yard alkalmazottja.

Aabnernek elvörösödött a feje, és rárivallt: – Miért küldenek spiclit a házamba? Egyedül is meg tudok birkózni az ellenségeimmel.

– A rendőrség nagyon hasznos intézmény – oktatta gyengéden Panama –, segítséget nyújt minden rászorulóknak.

– Ha prédikálni akar – förmedt rá Aabner –, jelentkezzék az üdvhadseregbe. Innen pedig tűnjön el, de gyorsan. Nincs joga betolakodni, arra az esetre pedig, ha újból próbálkozna, előre közlöm, hogy még ma beszerzek két vérebet.

– Már megyek is – szólalt meg Panama –, csak fölveszem a

kalapomat. – Sietve panama kalapja után nyúlt, amit az ablakpárkányra tett. Ekkor kinyílt az ajtó, és egy csinos fiatal hölgy lépett be, babakocsit tolvá maga előtt.

– Jan Aabnerhez van szerencsém? – fordult a reklámgrafikushoz.

– Mit óhajt? – kérdezte az nyersen.

– Styx a nevem – felelte Valery. – Anthony Styx özvegye vagyok.

7

Az Angler és Társa feliratot a bankház ablakaira festették kívülről, Fish felügyelő pedig gondolataiba merülve próbálta kibetűzni a tükörírásos cégjelzést.

Percy Anglerrel szemben ült az igazgatói irodában, és borostás állat dörzsölgetve az ablaktáblára meredt.

Mr. Angler is hallgatott. Alig tudott uralkodni magán. Régebben is egykettőre dühbejött, de amióta a bankjába betört a szerencsétlenség, örökösén mérges volt. A vezetése alatt álló vállalkozás még elég új keletű volt, de a legjobb ügyfeleknek örvendett, amíg Styx váratlan látogatása közbe nem jött. Azóta a bank az elrabolt összeg hiányának pótlásával bajlódott, a biztosító társaság ugyanis nem volt hajlandó kártérítést fizetni, mert az őr azon az éjszakán nem volt szolgálatban.

– Ha az a hülye nem dobta volna ki az őrt, mert egy kicsit beszívott – morgolódott Percy Angler –, most nem lenne tartozásunk. A biztosítási kötvényben ugyanis csak az van kikötve, hogy őrt kötelesek vagyunk alkalmazni, de hogy józanul, az már nem.

A férfi, akit Angler hülyének titulált, a cégfeliraton mint „Társaság” szerepelt, s Anglernek egyetlen jó szava nem volt róla. Egyáltalán, a betörés napja óta mindenkire csak morgott.

Fish felügyelő egy kis szódát spriccelt a whiskyjébe. – Az lenne a legjobb – mondta –, ha kifizetné a részét. Egy ügyetlen

üzlettárs nagyon hátráltatja az embert. Tudom én, mit jelent az, hiszen nemrég én is kaptam egy tehetségtelen munkatársat, és csak a jó istennek köszönhetem, hogy megszabadultam tőle.

– Sajnos ez az én esetemben nem járható út – mondta Angler bánatosan. – Övé a befektetés ötven százaléka. Meg aztán tulajdonképpen úgy kellene nekem, mint egy falat kenyér, csak hogy ez az ember itt nagyon ritkán jelenik meg. A zsokéklubban mindig pontos, az üggetőn már az első rajt előtt ott van, de az üzlet nem nagyon érdekli. A Styx-ügy aztán végleg betett neki.

– A Styx-ügy – fortyant fel Fish – hamarosan már nekem is betesz. Semmi támpont az egész ügyben. Styx olyan gyorsan elpatkolt, hogy még a pénz rejték helyét sem tudtuk kiszedni belőle.

Angler a dühtől elvörösödve fölugrott, a nagy falinaptárhoz ment, és fenyegetően bökött rá ujjával a felső lapra : – December huszonkilencedike van, nemsokára új esztendő. Ez lesz életem legszomorúbb szilvesztere. Mert január másodikán kell az ügyfeleimnek az elrabolt 50 000 fontot visszafizetnem. Ha addig nem tudom ezt az összeget megszerezni, az Angler és Társa bank bezárhatja a kapuit.

Percyval R. Angler úgy állt ott, előredőlve, feltartott kezét ökölbe szorítva, ugrásra készen, mintha a nyugod-44

tan szivarozgató aprócska Fish felügyelőt nekifutásból akarná összemorzsolni. A jóléttől vastag zsírpárna rakódott Anglerra, vastagabb, mint első látásra gondolni lehetett; Angler ugyanis London legdrágább szabóival dolgoztatott.

– Szóval, ha nem fizet január másodikáig – foglalta össze Fish –, akkor csődbe jut. – Fish lassan fölállt. – Egész csomó ember keresi a maga pénzét. Mindenekelőtt mi, a Scotland Yardtól, és mindent megteszünk, amit csak lehet. De a határidő bizony nagyon rövid...

Angler rácsapott az íróasztalra, majd olyan erővel nyomta öklét a mahagóni asztallapnak, hogy elfehéredtek a csontjai. –

Azért sem fogunk emiatt az átkozott betörés miatt csődbejutni – üvöltötte. – Bármilyen áron is, de visszaszerzem a pénzt, amit elraboltak tőlem.

Fish felügyelő olyan képet vágott, mintha gyomorégés kínozná. – Nem ismer egy bizonyos Jan Aabnert? – érdeklődött, már elmenőben.

– Nem, nem is hallottam róla – dörmögte Angler. Pedig bankjának további fennállása különös és tragikus módon kapcsolódott össze a későbbiekben Jan Aabner további sorsával.

Jan Aabner pillanatnyilag nem sok érdeklődést tanúsított a női bájok iránt, mégis tágra meredt szemekkel bámult Valery Styxre.

– Nem is zavarok tovább – szólt Panama, és a kijáratot eltorlaszoló babakocsit a szoba közepére tolva menni készült.

– Maradjon még – szólt Aabner gyorsan –, kérem, ne menjen el.

– De hát – csodálkozott Panama –, már tudja, hogy a rendőrségtől vagyok.

– Lényegtelen – jelentette ki Aabner. – Nagy tisztelője vagyok a Scotland Yardnak, és különben sincsen semmi okom rá, hogy féljek a hatóságtól.

Igyekezett minél határozottabb hangon beszélni. Valéry azonban rögtön észrevette, hogy Aabner fél tőle, de annyira, hogy még a torka is elszorul, és a homlokát kiveri a verejték.

Panama viszont semmit sem vett észre az egészből. Ügyet sem vetett többé kettőjükre, hanem a babakocsi fölé hajolt, ahol rózsaszín huzatú kispárnán feküdt a bébi.

– Kisfiú vagy, vagy kislány? – kérdezte, de mivel nem kapott választ, különös módon próbálta a gyereket elszórakoztatni: fejét jobbra-balra ingatta, miközben bégetés-szerű hangokat hallatott.

Úgy látszik, nem sikerült megnyernie a csecsemő tetszését,

mert az halkan sírdogálni kezdett. Panama lágyan ringatni kezdte a kocsit, aminek az lett a következménye, hogy a halk sírás hangos bömbölésbe ment át. Panama gyorsan körülnézett, és amikor meggyőződött róla, hogy éppen sem Aabner, sem Valery nem figyel oda, gyengéden hasba boksolta a gyereket, hogy az az ijedségtől rögtön elhallgatott.

– Olvastam a hirdetését, Mr. Aabner – mondta Valery fojtott hangon –, és egy kéréssel fordulnék önhöz. Tegnap a fegyházban meghalt az uram, talán már ön is olvasott, róla, most aztán teljesen egyedül maradtam kerek e világon ezzel a gyermekkel, és igazán nem tudom...

– Ez valóban nagyon szomorú – szólt közbe Aabner. félbeszakítva a szónoklatot –, de miért éppen hozzám fordult?

– Szeretném megkapni az állást – mondta Valery. –Csak annyit kérek, hogy legyen miből élelmet vennem a gyermeknek...

– Elkésett – háritotta el Aabner –, már szerződtettem ezt a fiatalembert.

– De hiszen ő a rendőrségtől jött – felelte Valery –, az előbb maga mondta. Testőrnek talán jó, de mint titkár...

– Testőrnek? Miből gondolja, hogy védelemre szorulok? – kérdezte Aabner.

– Egy-kettő-három, hol az ujjam? – gügyögte Panama. De a gyerek nem tudta eléggé értékelni az eltüntetett ujjal való bűvészkedést, és becsukta a szemét.

Ekkor Aabner a csecsemőre nézett, és halkan így szólt: – Hiszen ez Little Tim!!!

– Igen – rebegette Valery. Megpróbált magabiztosnak és határozottnak látszani, de már alig bírta erővel. Ha sejtette volna, milyen izgalmakkal és bonyodalmakkal jár majd Anthony Styx örökségét megszerezni, inkább összetépte volna férje levelét, és megpróbálta volna még a tartalmát is elfeledni. Úgy érezte, nem képes tovább komédiázni, lába hirtelen elernyed, mintha csak ronggyal lenne kitömve.

Panama látta, hogy elsápad, ijedten odaugrott, és még éppen idejében elkapta.

– Vízet – kiáltotta izgatottan –, elájult.

Jan Aabner azonban pillanatnyilag nem volt alkalmas rá, hogy teljesítse a kérést. Félelemtől eltorzult arccal kapaszkodott Panamába, miközben azt kiabálta: – Segítség! Szörnyű veszedelem fenyeget!

Panama bosszúsan kiszabadította magát. Az íróasztalon álló palackból vizet öntött a zsebkendőjére, és az eszméletlen Valery fölé hajolt, aki hanyatt feküdt a földön. Pillanatnyilag jobban aggódott miatta, mint Jan Aabner miatt.

– Nem hisz nekem – zihálta a rajzoló, vállánál fogva rángatva Panamát. – Csak akkor fogja elhinni, amikor már késő lesz. – Kapkodva, fújtatva szedte a levegőt, ahogy a gőzmozdony pőfékel. Gyors, majomszerű mozdulattal fölugrott a tololérrára, ami az ugrás lendületétől rögtön végig is siklott vele a fal mentén. Be akarta bizonyítani Panamának, hogy nemhiába fél, és hogy pillanatnyilag nem holmi eszméletlen nőszemély a fontos, mert neki az élete múlhat azon, hogy megvédi-e Panama. Ahol a polcon az O betű volt, megállt a létrával. Fürgén igyekezett még feljebb a létra fokain, de amint az utolsót elérte, hogy a polcon lévő rajztekercset megragadja, bekövetkezett. Egy kés suhant át a levegőn, és Jan Aabner egy szempillantás alatt eltűnt az élők sorából.

8

Amikor Fish felügyelő Percy Angler hivatalából visszament a Scotland Yardra, gyorsan felvette a kitartóan csengő telefont, és miközben hüvelykujja körmével egy húscsapatot piszkált ki a foga közül, beleordított a kagylóba: – Itt Fish. Kivel beszélek?

– Mondjon egy mondatot – hallotta Panama hangját –, ami úgy kezdődik: „Nagyon fog csodálkozni.”

– Nem értem, mit mond. Miféle kölyök sivalkodik a

telefonba? Apa lett, vagy mi? – ordította Fish.

– Maradj már nyugton – förmedt rá Panama a bömbölő Timre. – Nagyon fog csodálkozni, felügyelő úr – szólt bele a kagylóba –, épp az előbb halt meg Jan Aabner.

– És miben? – kérdezte Fish.

– Az lenne a legjobb, ha átugrana ide, Aabner műtermébe, és rögtön magával hozná a gyilkossági csoport embereit is.

Hallotta, hogy Fish füttyent egyet. – Azonnal ott vagyok, semmihez ne nyúljanak, amíg oda nem érek – mondta.

Panama letette a kagylót. Nem akarta beismerni, hogy maga is megrendült. A csecsemő éles fejhangan sivalkodott, Valery a padlón feküdt elterülve, mozdulatlanul, Jan Aabner pedig a létráról lógott le, igen különös helyzetben. Feje és törzsének egy része a földön volt, de esés közben fél lába fönnakadt a létra fokán. A sors még utoljára különös játékot űzött vele: úgy halt meg, mint aki éppen egy vakmerő bukfencre készül.

A háttérből nyöszörgés hallatszott. Panama körülnézett, és látta, hogy Valery a kanapé karfájába kapaszkodva föltápászkodik. Odasietett hozzá: – Az imént elájult – szólt, és fölsegítette a kanapéra.

– Hát Little Tim? – kérdezte Valery még kábán.

– Nagyon rendes volt – nyugtatta meg Panama. Szorosan Valery elé állt, hogy eltakarja előle a kilátást. Ha most meglátná Aabnert, mindjárt elájulna újra. – Sajnos – folytatta lassan –, közben valaki viszont sokkal rosszabbul viselkedett.

– Kicsoda? – kérdezte Valery idegesen.

– Jan Aabner gyilkosa – felelte Panama, és oldalt lépett.

– Igen, meghalt, én meg egyre azon töröm a fejem, ki vághatta belé a kést. Na, majd meglátjuk, mit szól hozzá Fish.

– Néhány perc múlva megérkezett a gyilkossági csoport, tettekresek és agilisak voltak, csak úgy duzzadtak az energiától és hallatlan precizitással láttak munkához.

Fish felügyelő zsebkendővel fogta meg a kést, nehogy letörölje az esetleges ujjlenyomatokat. Miközben az orvos az

áldozatot vizsgálta, és felvillant a fényképész vakuja, egy rendőr máris elkezdte diktálni a jegyzőkönyvet a gépirónőnek, aki térdén tartotta a táskairógépet. Két nyomozó nagyítóval kutatott ujjlenyomatok után. Egy harmadik éppen Valeryt hallgatta ki.

– Nagy kedvem lenne Valery Styxet letartóztatni – súgta oda Fish Panamának.

– De hiszen eszméletlen volt, amikor a gyilkosság történt – tiltakozott Panama.

– Szimulált...

– Akkor se lehet bűnös – rázta Panama a fejét. – Éppen fölé hajoltam, amikor a gyilkosság történt. Zajt hallottam a hátam mögül...

– A kést körülbelül négy méter távolságról dobták -szólt közbe a szakértő. – Az ajtók és ablakok zárva voltak.

– A szobában nem volt senki más – tette hozzá Panama –, csak az eszméletlen nő és a csecsemője.

– És még valaki – egészítette ki Fish. – Elfelejtette megemlíteni saját magát, Panama!

– Igaz – kiáltott Panama, és lelkesen kezdte fejtegetni ezt a lehetőséget. – Tegyük fel, hazudok... Ki bizonyíthatná? Senki! Ez az asszony eszméletlen volt, a gyerek még nem tud beszélni, és ki gyanúsítaná a Scotland Yard alkalmazottját?

– Ne is folytassa – szakította félbe Fish. – Köszönjük az előadást.

– Felügyelő úr – fordult hozzá az ujjlenyomat-szakértő –, a fürdőszobában nagyon érdekes lenyomatot találtam, egy forradással átszelt széles tenyér nyomát.

– A fürdőszobában egy merőkanalat is találtak – szólt közbe Panama.

– Egy sebesült kezű ember?– tünődött Fish. – Nem emlékszem ilyen személyleírásra.

– Érdekes – mondta Panama –, alighogy megszökik a fegyházból, máris betör egy vadidegen fürdőszobába, és

merőkanalat visz magával. Talán saját főzésű húslevest is vitt magával, hogy ott kanalazza ki...

– Kiről beszél?– kérdezte Fish.

– Thomas Quinnről, Sir.

– Maga aztán egy kicsit plöm-plöm – jelentette ki a felügyelő. Ez az ő nyelvén annyit jelentett, hogy Panamát némileg hóbortosnak tartja. – Épp tegnap olvastam a körözőlevelet Quinnről. Valószínűleg feltűnt volna, ha heges a keze.

– Ne felejtse el – vigyorgott Panama –, hogy egy golyó megsebezte a kezét, és én voltam az utolsó, aki találkoztam vele Dartmoorban.

– És látta a heget?

– A friss sebet – mondta Panama. – Elfelejtettem bediktálni a jegyzőkönyvbe. McGregor főfelügyelő, akinek viszont ma telefonon beszámoltam róla, azt mondta, én vagyok a legtalálékonyabb és legmegbízhatóbb detektív, akit csak ismer.

– Úgy látszik, Quinn szökése teljesen kikészítette szegény főnököt. Akkor gondban van, hogy azt sem tudja, mit beszél.

Panama sértődött képet vágott. – Úgy látom, nincs rám többé szüksége – szólalt meg szomorúan. – Engedje meg, hogy távozzam.

– Most nem mehet el, szükségünk van a vallomására – mondta Fish. Az órájára pillantott. – Mit akar tulajdonképpen? Még csak négy óra van. Túl kényelmes életre rendezkedett be, Panama. A főfelügyelő akart magával beszélni még tegnapeste, de sehol nem találtuk. Hiába keresttem. Hol lakik valójában?

– Tegnap a nehézfiúk szállodájában aludtam – vallotta be Panama. – Egy rendőrségi cellában. Bemeséltem az őrmesternek, hogy üldöz a Savonarola-banda, vegyen védőőrizetbe.

– Savonarola-banda? Nem ismerem őket.

– Azért nem ismeri őket, mert nem olvasta a kéziratomat. Az a Savonarola-banda, amelyik elrabolta a gyermekgyilkos Susit

– mondta Panama.

– Menjen a pokolba! – mérgelődött a felügyelő. Panama csak erre várt, és sietve távozott.

–

Az Oakley Street kis utca volt Chelseaben, számos kis üzlettel és zöldséges standdal, melyek hozzátartoztak különleges hangulatához. A huszonhármas szám az utca legkisebb és legelhanyagoltabb háza volt, és Panama sokáig álldogált a túloldalon, mielőtt közelebb merészkedett volna. Tulajdonképpen az volt a szándéka, hogy nevetlen viselkedéséért bocsánatot kér a lánytól, aki rendkívül tetszett neki, de amikor megpillantotta a táblát, miszerint Sascha Zyzoffnál egyedülálló hölgynek szoba kiadó, megváltoztatta a szándékát. Csöngetett Sascha ajtaján, és amíg ki nem nyílt az ajtó, valamiféle beszédet igyekezett megfogalmazni magában. Elmondani már nem tudta, mert Sascha, mihelyt fölismerte, bevágta előtte az ajtót.

Panama még háromszor csöngetett, és miután erre sem történt semmi, letelepedett a ház előtti járdaszegélyre. Ekkor Sascha elvesztette a türelmét. Kinyitotta a kukucskáló nyílást, ahol egész idő alatt különben is leskelődött, föltépte az ajtót, és kikiáltott: – Panama, mit keres maga itt?

– Kiadó szobát – felelte Panama és fölugrott –, egy ágygal, melyen végre kinyújtózathatnám fáradt tagjaimat.

– Nem tud olvasni? – kérdezte Sascha mérgesen. – Világosan fejeztem ki magam: egyedülálló hölgy részére!

– Minden stimmel, Miss Zyzoff. Egyedülálló vagyok, és rendkívül érzékeny lelkületű. Észre sem venni a különbséget köztem és egy hölgy közt.

Sascha megsemmisítő pillantást vetett rá. – Ez igaz. – Ma délután sem viselkedett éppen férfihoz méltón. Most pedig kifelé! Nincs időm társalogni. Odaég a levesem.

– Leves – szimatolt Panama élvezettel. – Még hozzá zöldborsóleves, ha nem tévedek. Teljesen átfagytam. Egy forró

borsóleves talán segítene rajtam. Amúgy pedig már el is veszítettem az állásomat Aabner hivatalában. Nem kell már neki titkár. Inkább halottmosó és sírásó.

– Meghalt? – hitetlenkedett Sascha.

– Meghalt, bizony, és ezzel sok munkát ad nekem. Bármily furcsán hangzik is, Miss Zyzoff, de életében feleannyi munkát sem adott, mint most, hogy meghalt. Ugyanis a Scotland Yard gyilkossági csoportjánál dolgozom.

Sascha döböntően rámeredt, majd pillantása a szalmakalapra szegeződött.

– Igen – dadogta Panama zavartan, a csodálkozó arckifejezés láttán. – Télen is ezt a kalapot hordom. A szalma kitűnő légáteresztő, ami a fejbőrnek nagyon kellemes. Ezért aztán a barátaim csak Panamának hívnak.

– Panama – ismételte meg Sascha –, ezt a nevet már láttam valahol. – Törte rajta a fejét egy kicsit, majd eszébe ötlött a fehér mellényes férfi fényképe, amit Fish íróasztalánál látott.

– Hiszen akkor maga a Hatökör! – kiáltotta meglepetten. – Véletlenül megtudtam, hogy a bácsikám így keresztelte el.

– Méghogy a bácsikája Hatökörnek keresztelt el? – kérdezte Panama komoran. – Egyetlen embert ismerek, akinek van mersze ilyen becsmérő módon beszélni rólam, az nem más, mint Fish felügyelő.

– Eltalálta, kedvesem. És mivel a bácsikám munkatársa, a szobát is nyugodtan kiadhatom magának – mondta, és bevezette Panamát a lakásba. – Kerüljön beljebb. Hat font havonta. Reggeli, fürdőszoba-használat és családias légkör.

– Nem bánom, de csak a maga kedvéért – mondta Panama gavallérosan, Sascha pedig behízsgálóan mosolygott. –...a maga kedvéért – ismételte meg Panama lassan –, csak öt fontra alkuszom le az árat.

– Nem megy, hiszen akkor ráfizetnék. Minden egyes fürdés fél shillingbe kerül. Magának fogalma sincs, mennyi gázt fogyaszt az a kályha – magyarázta Sascha.

– Gázt? – kérdezte Panama megütközve.
– Persze. Van valami kifogása a gázkályhák ellen?
– Dehogy, ellenkezőleg. A gázkályháknak van kifogásuk énellenem.

Miután öt és fél fontban megegyeztek, Panama meg akarta kötni a bérleti szerződést.

– Arra igazán nincs szükség – erősködött Sascha.

De Panama ragaszkodott hozzá. Be kell magam biztosítani, gondolta. Különben képes, és holnap már kidob. -Telefonja van? – kérdezte végül.

Sascha buzgón bólogatott. – Az Asquith Főiskola egyetlen olyan hallgatója vagyok, akinek a neve benne van a telefonkönyvben. Föl akar hívni valakit? A telefon az előszobában van.

Panama kiment az előszobába, föllapozta a telefonkönyvet, és miután megtalálta a keresett számot, tárcsázott.

– Mrs. Styx? – kérdezte.

Valery nem felelt rögtön. – Igen – mondta végül fojtott hangon –, én vagyok az.

Panama bemutatkozott, és elmondta, mennyire örül, hogy Fish felügyelő olyan hamar elengedte Valeryt. – Szeretnék magával beszélgetni – mondta. – Csak mint magánember. Nem mint hivatalos személy.

– Jó – felelte gyorsan Valery –, találkozhatunk, de nem a lakásomon. Ha megfelel önnek a Dishers teázó...

– Jó lenne holnap déli tizenkét óra körül?

Valery beleegyezett, és Panama már éppen le akarta tenni a kagylót, amikor eszébe jutott, hogy a gyerek után is illenék érdeklődnie.

Valerynek egy pillanatra torkán akadt a szó. – Little Tim alszik – felelte elbizonytalanodva.

– Hazudott – fordult Panama Saschához, miután letette a kagylót. – Hallottam a hangján. Csak azt tudnám, miért kellett azt hazudnia, hogy a gyerek alszik. Mit érdekel az engem? Fura

egy nő ez a Valery Styx.

– És szép legalább? – érdeklődött Sascha.

– Fantasztikus! – mondta Panama. – Holnap találkám van vele. És ez egy vagyonba fog kerülni. Le kell vágatnom a hajamat, manikűröztetnem is kell és borotválkoynom...

– A maga helyében még a masszörzt és a pedikűröst is fölkeresném, a nyakamba pedig kötnék egy piros szalagot – felelte Sascha gúnyosan –, különben még nem fog tetszeni ennek a Valerynek... Na, itt van. Ennyi elegendő? – Időközben Sascha megfogalmazta és pontokba foglalta a bérleti szerződést.

Panama átolvasta az írást, és megjegyezte, hogy két helyen hiányzik a vessző. Akkor aztán aláírta az okmányt, de a tollat le sem téve lábujjhegyen az előszobaajtóhoz lopakodott. Egy rántással föltépte és kikiáltott: – Ki van ott?

Ablakcsikorgás zaja hallatszott. Panama gyorsan a hátsó nadrágzsebéhez kapott, ahol hűvös tapintású szolgálati revolvere volt, majd egy ugrással a fürdőszobában termett.

A fürdőszoba ablaka sarkig tárva, a hideg decemberi szél meglöbögte a függönyt, és nekicsapta Panamának. Az ablakdeszkán egy csomag kenőszappan volt, amelybe a betörő óvatlan sietségében beletenyeredt, amikor kiugrott az ablakon.

Rövid küzdelem után Panama legyőzte a függönyt, félrerántotta, és lenézett az udvarra. A zegzugos, sötét udvaron semmi érdekeset nem látott, a kenőszappanon viszont jól kivehetően látszott egy forradásos tenyér lenyomata.

Amikor Panama az ablakhoz futott, valamiféle fémtárgyra lépett, ami kissé elhajlott talpa alatt. Most lehajolt, hogy fölvegye a tárgyat, amit a betörő nagy sietségében ott felejtett.

– Mi az? – kérdezte Sascha.

– Maga csak tálalja a borsólevest, Sascha – felelte Panama, és odaadta neki a tárgyat.

– Mr. Thomas Quinn volt olyan figyelmes, és itt hagyott nekünk egy merőkanalat.

McGregor főfelügyelő rövidre nyírt szőke bajszát tépdeste, miközben cvikkerén át rosszallóan nézett a vele szemben ülő Fish felügyelőre. – Sajnálom, kedves Fish – szólalt meg –, nem indíthatunk eljárást Valery Styx ellen. Maga Panama igazolt neki alibit.

– Mindenesetre furcsa, hogy éppen ott volt, amikor Jan Aabert meggyilkolták – jelentette ki Fish szkeptikusan. – Nem tartja különösnek?

– A törvénykönyv szerint a véletlenek különös egybeesése még nem büntetendő cselekmény – mondta McGregor. – Úgy sejtem, legkedvesebb felügyelőm, hogy Quinn van a dolog mögött. Különben miért próbált volna meg betörni tegnap éjjel Aabnerhez?

– Igen, miért is? – kérdezett vissza Fish. – Ahogy Quinnt ismerem, nem rézmetszetek vagy tollrajzok miatt. Ahová Quinn betör, ott pénzről van szó, semmi másról.

Kigyulladt a telefon kis jelzőlámpája, és McGregor fölvette a kagylót.

– Főfelügyelő úr – kiáltott bele Panama a készülékbe -fél órája Quinn betörést követett el.

– Maga az, Panama? – kérdezte McGregor teljesen fölöslegesen, mert hadarásáról azonnal fölismerte pártfogoltjai. – Azonnal menjen a tetthelyre. Odaküldöm három emberemet.

– Már rég a helyszínen vagyok – felelte Panama –, a három emberére pedig semmi szükségem, hacsaknem kártyapartnerekről akar gondoskodni.

A főnök átadta a kagylót a felügyelőnek. – Quinn ismét betörést követett el, és Panama máris a helyszínen van. Pompás egy fickó!

– Valóban pompás fickó ez a Quinn – dörmögte Fish, úgy téve, mintha félreértette volna a Panamának szóló dicséretet. –

Mi történt? – kiáltott bele a kagylóba Panamának. – És honnan beszél tulajdonképpen?

– Az unokahúga fürdőszobájából – felelte Panama, mire a felügyelő ijedtében feldöntötte a telefont. Mikor nagy nehezen újra föllállította, Sascha hangját hallotta.

– Mit szólsz, bácsikám, micsoda véletlen! Alighogy Panama kibérelte nálam azt a szobát, zsupsz, és máris betörnek.

– Miket beszélsz? – ordította Fish. – Ki bérelt nálad szobát?

– Panama – ismételte meg Sascha. – Még olcsóbban is adtam neki a szobát, gondoltam, örülni fogsz, hogy nálam lakik egy kollégád.

– Fogd a kalapját és a kabátját – mondta Fish és megpróbált nyugodt hangon beszélni –, és a holmijával együtt gurítsd le a lépcsőn.

Panama kényelmesen elnyújtózott a kopottas fotelban és várta, hogy Sascha befejezze a beszélgetést.

– Na – kérdezte aztán –, mit mondott az öreg Fish?

– Borzasztóan érdekelte, hogy nálam fog lakni – válaszolt Sascha.

Panama vigyorgott, és az ellapított merőkanalat az asztali lámpa alá tartotta. – Látja, Sascha, mondta: ezüstözött alpakka. Ugyanaz a márka, mint a másik. Rejtély, miért hurcol ez a Quinn ilyesmit magával.

Sascha kivette Panama kezéből a merőkanalat, többször megütögette vele a fa asztallapot, közben pedig összevont szemöldökkel hallgatta a tompa hangot. – Maga is hallja?

– Hallom – mondta Panama értetlenül.

Sascha mint egy kígyóbüvölő odatekergett a falhoz, és a merőkanállal különböző helyeken elkezdte kopogtatni. Aszerint, hogy a téglák szorosabban vagy lazábban voltak egymásra téve, a fal mélyebb vagy magasabb kongó hangot adott.

– Kapiskálja már végre? – kérdezte Sascha. – Ezzel a félgömbbel megkocogtatva a fal kongásából ki lehet deríteni,

hogy hol van üreg belül. Ezt használja föl Quinn, hogy a merőkanállal felkutassa a rejtékhelyet, ahová Anthony Styx a pénzt befalazta.

– ördög és pokol – kiáltotta Panama –, erre magától jött rá?

Sascha büszkén bólogatott. – Nemhiába származom egy kriminalisztikában megőszült családból. Még a Scotland Yardon is elismerik nyomozói tehetségemet. Most például különböző előjelekből arra következtetek, hogy néhány pillanat múlva csöngetnek a bejárati ajtón.

Az udvari szoba nyitott ajtajában állt, onnan sandított ki az előszobaajtó üvegablakára, melyen át a lépcsőházat lehetett látni. Ott pedig egy férfit látott ácsorogni, majd vonakodva az ajtóhoz lépni.

Panama legnagyobb csodálkozására valóban csöngettek, Sascha pedig becsukta az ajtót Panama orra előtt, és kisietett, hogy ajtót nyisson.

– Olvastam, hogy szoba kiadó – kezdte a férfi, meglobogtatva keménykalapját, amely addig dús égővörös haját takarta. – Szeretném kivenni. A nevem Pat Holliday, előre fizetnék.

Úgy, most aztán mindent elmondott, és várta a választ. Beszédmódja műveletlen emberre vallott, de ruházata szerint mégsem látszott az alsóbb népréteghez tartozónak. 58

Gyapjú felöltőt viselt, kifogástalanul vasalt öltönye pedig úgy feszült széles vállán, hogy a varrásnál majd szétrepedt. Kezén hófehér, szemmel láthatólag vadonatúj kesztyű díszelgett.

– Sajnálom, Mr. Holliday – mondta Sascha barátságosan –, de a szobát már kiadtam másnak.

Pat Holliday nem mozdult. Tekintetét zavartan a földre szegezte, és szórakozottan játszadozott keménykalapjával. – A közelben dolgozom – szólalt meg –, és nagyon jó lenne, ha itt lakhatnék. Nincs más kiadó szoba a környéken.

– Nézzen körül újra – javasolta Sascha. – Tudomásom szerint

a fél Oakley Street kiadó.

– Az áron nem múlik semmi – erősködött tovább Pat Holliday, mintha Sascha ellenvetését meg sem hallotta volna, - Eressze szélnek a bérlőjét. Két fonttal többet fizetek nála. Elég lesz?

Hét és fél font egy kis szobáért! Ez valóban nem rossz! Nem is kell ezt az embert rögtön lerázni. – Lépjen beljebb – invitálta Sascha.

A férfi tétován belépett az előszobába, és behúzta maga után az ajtót. Tüzetesen megvizsgálta a nagy riglit és a biztonsági zárat, és úgy tűnt, nincs vele megelégedve. – Nem valami biztonságosak ezek a szerkenyűk – mondta becsmérlően. – Az ilyen vacakokat a kisujjammal is fölpatintom. Szóval, mi van azzal a szobával?

Sascha visszament Panamához, és elmondta neki, hogy milyen ajánlatot tett Holliday.

– Szó sem lehet róla – mondta Panama –, ragaszkodom a bérleti szerződés betartásához.

– Na de ez rengeteg pénz! Fogalma sincs, mit jelentene az nekem – sápirozott Sascha.

– Nekem meg semmit nem jelent. Megkötöttük a szerződést, és betartjuk. Ezenkívül, bocsássa meg őszinteségemet, de nagyon szeretnék a maga közelében maradni.

Ezzel a megjegyzéssel egy csapásra visszanyerte Sascha rokonszenvét, aki közelebb lépett hozzá és a vállára tette a kezét. – Ha máshol lakna is, Panama – mondta –, attól még gyakran láthatnánk egymást.

– Rendben van – felelte Panama –, de addig innen el nem megyek, amíg rá nem jövök, miért pont ide akart betörni Quinn.

Sascha belátta, hogy hiába erősködik, így hát bevágta maga után az ajtót, és közölte Holliday-el, hogy kénytelen visszautasítani az ajánlatát. Erre az kinyitotta a bejárati ajtót, és egyetlen szó nélkül távozott.

Panama lépett az előszobába. – Elment már a vetélytársam? – érdeklődött.

Sascha bólintott. – Maga meg itt maradt a nyakamon, öt és fél fontért, fürdéssel és reggelivel együtt.

– Meg a fűtéssel, villannyal, teljes kiszolgálással és a telefontal – folytatta Panama, a bérleti szerződést lobogtatva kezében.

– Telefonról szó sem volt – tiltakozott Sascha.

– Azt tényleg csak utólag írtam hozzá – ismerte be Panama.

Sascha nagyot sóhajtott, és kivonult a konyhába, hogy a borsólevesnek szentelje magát. Panama pedig azonmód ruhástul végigvágódott az ágyon, és végre kinyújtózta fáradt tagjait.

Az előszoba-csengő riasztotta fel mindkettőjüket. Panama berontott az előszobába, ahol Saschába botlott, aki időközben kötényt kötött maga elé.

– Ha ismét az előbbi férfi az – mondta Panama –, megmutatom neki, hogyan lehet lift nélkül a földszintre jutni.

De nem Pat Holliday volt az, hanem Mr. Irving, a háziúr, akinek zálogkölcsonzóje volt a földszinten.

– Jó estét, Mr. Irving – üdvözölte Sascha. – Már összeszedtem a bérleti díjra való pénzt, úgyhogy ezúttal nem kell a nagynénémhez költöznöm.

– Attól tartok, hogy mégis. – Mr. Irving kerülgette a lényegét, mint macska a forró kását. Zavartan elnézett Sascha és Panama fölött. – Éppen az előbb járt nálam egy vörös hajú ember – bökte ki végül.

– Mr. Holliday? – kérdezte Sascha.

Irving buzgón bólogatott. – Ő bizony. Ezért kell elköltöznie, Miss Zyzoff. Nem tehetek ellene semmit. A szerződés december 31-én jár le. Be kell látnia, hogy január elsejével el kell hagynia a lakást.

– De hát mi az ördög ütött magába? – kiáltotta Sascha fölháborodva.

– Csak az, hogy már nem vagyok többé háztulajdonos – felelte Mr. Irving, idegesen huzigálva piszkos zakóját. – Már tegnap óta tárgyalok Pat Holliday-jel, és most végre megkötöttük az üzletet. Két napon belül nekem is ki kell ürítenem az üzlethelyiséget.

Panama közelebb lépett. – Szóval magának is? – kérdezte csodálkozva.

Mr. Irving nyelt egyet. – Úgy van, mindenkinek ki kell költöznie a házból. Minél hamarabb, annál jobb. Újév után rögtön jönnek a munkások. Ugyanis Pat Holliday-nek nagyon sürgős. Le akarja bontatni a házat, amilyen gyorsan csak lehet.

10

Egy alig szívott szivar repült ki az ablak szellőzőnyílásán, és izzó pontocskaként vitorlázott le a Scotland Yard macskaköves udvarára. A szolgálatban lévő őrmester lehajolt érte. „Fish felügyelő reggeli szivarja – gondolta, miközben a drága dohányt a saját dohányzacskójába tömte. – Biztosan a Patkány van nála látogatóban.”

– Szörnyű rossz a levegő – szaglászott Marilyn Flower –, már kora reggel telebagózod az egész szobát.

Mialatt Marilyn erkölcsi prédikációt tartott elvált férje egyre súlyosbodó hibáiról, Fish felügyelő igyekezett lehetőleg meg sem hallani. Hirtelen rendkívüli érdeklődéssel merült bele az előtte lévő újsághirdetésekre. Meg is tudta hamarosan, hogy a Fehérnemű hercegnél a selyem férfiingeket már 9.90 shillingtől, a puha zefirből készületeket pedig már 2.85 shillingtől lehet kapni. Ezután pedig az Agglegények Klubja által kiadott naptárt kezdte tanulmányozni. December harmincadikánál a következő indiai közmondásra bukkant: „A nősüléshez egy tigris bátorsága, egy szamár esze és egy birka türelme kell.” Ez a mondás aztán annyira megtetszett neki, hogy elhatározta, j övőre is ezt a naptárt veszi meg.

– ..nem mintha személy szerint érdekelne, hol töltöd az éjszakáidat – közeledett a Patkány a végkifejlethez –, de azért az, hogy minden éjjel csak hajnaltájt jársz haza, már kész botrány, és nem tesz jót egy nyomozó hírnevének.

– Szolgálatban voltam. – Fish végre összeszedte magát egy mentegetőzés erejéig. – Éppen nyomon vagyok, és a szalak...

– ...bizonyosparkett-táncosnők köreibe vezetnek. De úgy látszik, Sascha is a nyomdokaidba lép. Már annyira elszemtelenedett, hogy odavett magához egy férfit a lakásába. Panama odalesz a boldogságtól. Mert elmondom neki, elén.

– Legyél hozzá jó – kérlette Fish, és fel sem nézett az újságból –, McGregor főfelügyelő sokra tartja a képességeit. Őszintén sajnálom, hogy át kellett engednem neked.

Borzasztóan hiányzik, de te tudod a legjobban, Marylin, hogy érted mindent megteszek.

– Hogyne tudnám – dühöngött a Patkány. – Könnyes szemmel átengedted nekem ezt a két lábon járó szerencsétlenséget. Szép kis trió vagytok, mondhatom, ezzel a Panamával meg az unokahúggal.

– A te unokahúgod – helyesbített Fish.

Ugyanebben az időben Sascha Panama ajtaján dörömbölt, de a mélyen zengő hortyogáson és szuszogáson kívül nem kapott választ. Beletörődött, és föladata a reményt, hogy Panamát felköltse, pedig lassan már kilenc óra felé járt. Gyorsan hóna alá csapta az iskolatáskát, és lerobogott a lépcsőn.

Micsoda ostobaság hajnalok hajnalán fölkelni, gondolta, álmatagon bandukolva az utcán. Diákforradalmat kellene csinálni egész Angliában, és követelni kellene, hogy a tanítás mindennap három órával később kezdődjék és két órával hamarabb fejeződjék be. Közben egy mozgóárushoz lépett, hogy megvegye aznapi uborka-adagját. Akkor tűnt föl neki, hogy kitartóan bámulja valaki, akire már korábban is fölfigyelt. Mivel azonban jelenleg jobban érdekelte egy általános diáksztrájk, mint egy újdonsült férfiismerős, gyorsan kilépett és

az iskola felé vette útját. Ekkor viszont átvillant az agyán, hogy valahonnan ismerős neki ez az arc. Lassított hát, és hagyta, hogy a férfi utolérje.

– Bocsásson meg a vakmerőségért – mondta Olivér H. Bancroft kalapját megemelve –, de már olyan régen csodálom önt...

– Ne is mondja tovább – szakította félbe Sascha egy előkelő mozdulattal –, utcán nem ismerkedem.

– Teljesen igaza van – bólintott a férfi. – Térjünk be hát a Lyon cukrászdába, ott majd bemutatkozom.

Be is mentek az iskolával éppen szemben lévő kellemes kis cukrászdába, és az ablaknál leültek egy kis sarokasztalhoz.

Bancroft teát és süteményt rendelt.

Na, nyögd már ki, gondolta Sascha. Hiszen még egyetlenegy bókkal sem hozakodtál elő. Elmélyülten nézegette profilból, majd rövid gondolkodás után megszólalt: – Nem találkoztunk már valahol?

– Nem tudok róla – mondta Bancroft. – Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Benny Morgan vagyok, sajnos, a hasonló nevű gazdag bankár csak névrokonom.

– Nagyon örülök – biccentett Sascha, aki szintén meg akarta őrizni inkognitóját. – Az én nevem pedig Helen Stuart, de én sem vagyok azonos a királynővel, sőt még csak nem is rokonom.

A pincérnő az asztalra tette a *Times* című lapot, mire Sascha megigézve meredt a vezércikkre, amely Thomas Quinn eltűnésének szenzációs részleteit taglalta.

– Kíváncsi vagyok, rájönnek-e, hol bujkál – fordult Bancrofthoz.

– Kemény dió lesz a Scotland Yardnak – vigyorgott rá Bancroft, és fehér mellényéből cigarettatárcát vett elő.

– Van egy barátom a rendőrségen – mondta Sascha, aki ki nem hagyott volna egyetlen lehetőséget sem, amikor villoghatott. – Éppen a Quinn-ügy miatt hívták vissza

Kanadából, tegnap kaptam meg a táviratát: „Holnap indulok hidroplánnal stop csókol Panama.” Panama főfelügyelővel ugyanis titokban már egy éve eljegyeztük egymást.

– Ilyen fiatalon, és már biztos révben! – sajnálkozott Bancroft. A pincérnő ánizsos süteményt és kekszet hozott, Bancroft pedig kihasználta a lehetőséget, és mialatt a lány az asztalon rámol, átfutotta a *Times* címlapját.

– Mit szól hozzá, Miss Stuart – kérdezte Bancroft –, azt írják, hogy Mr. Angler sír a pénze után. Személyesen is ismerem Angiért. Ő az a bankár, akitől annak idején elrabolták azt az 50 000 fontot, és most ezt hozzák összefüggésbe Quinn szökésével.

Sascha süteményt tömött a szájába, és közben egyre jobban elrugaskodott a valóságtól. – Nagyon jól ismerem az öreg Angiért – mondta. – Szegény jó ember teljesen belém volt bolondulva, egy villát vett volna nekem, ha a barátnője leszek. Én viszont a társába voltam belehabarodva, így aztán párbajoztak értem.

– Pisztollyal? – kérdezte Bancroft.

– Természetesen – felelte Sascha – csőre töltve.

– Furcsa, hogy erről nem is tudtam – csodálkozott a férfi. – Mr. Angler a barátom...

– Nos, akkor ha legközelebb találkoznak – suttogta Sascha szemét lesütve, elhaló hangon –, adja át neki Helen Stuart üdvözlését, és mondja el, hogy még most sem tudtam teljesen elfelejteni.

Bancroft bólintott. – A barátjának, Panama főfelügyelőnek – törte meg a csendet –, lesz most elég dolga. Tegnap megölték Jan Aabnert, a grafikust.

Sascha fölsóhajtott. – A szenvedély áldozata.

– Milyen szenvedélyé?

– A rendőrség közölte, hogy a gyilkosságot féltékenységből követték el – mondta Sascha, minden szót külön hangsúlyozva.

– Micsoda örület! Esküszöm önnek, Mr. Morgan, hogy Jan

Aabnernek semmi esélye nem volt nálam.

Olivér Bancroft közelebb hajolt hozzá. Arcára érdeklődés ült ki, és Saschának úgy tűnt, látta már valahol ebben a helyzetben. A rajta lévő fehér mellény is megkönnyítette az emlékezést. Lelki szemei előtt egy homályos kép jelent meg, melyből egyre élesebben kibontakozott, majd kristály tisztán megjelent egy fénykép, amelyet nagybátyja íróasztalán látott.

Sascha fölállt. – Sajnos mennem kell – mondta. – Különb intőt kapok az iskolában a késésért. Szóval – és közben kezét nyújtott neki –, viszontlátásra, Mr. Bancroft.

Bancroft fölugrott. – Hát ismer engem? – kiáltotta.

– Természetesen – mondta Sascha –, egy társaságban találkoztunk tavaly.

– Hazudik, Sascha Zyzoff – mondta erre Bancroft –, még nem találkozhatott velem, különben tudná, hogy van egyéb gondom is, mint hogy kislányokat csábítsak el iskolába menet, és teával meg süteménnyel traktáljam őket.

11

– Soha! – kiáltotta Panama olyan hangosan, hogy fölébredt tőle. Azt álmodta, hogy megbilincseltek, és fogva tartói csak akkor engedek szabadon, ha elárulja Sascha Zyzoff rejtekhelyét.

Panama álmosan pillantott az ébresztőórára, ami fél tizenkettőt mutatott. Mivel Valery Styxszel tizenkettőkor volt találkája a Disher teázóban, gyorsan kiugrott az ágyból, és föl akarta rántani a zokniját. De a nagy sietségben nem találta, így aztán csupasz lábára húzta föl a cipőt.

„Úristen – gondolta –, ilyen mocskos vacakban azért mégsem mászkálhatok.” Fölkapott egy rongyot a fürdőkád széléről, és nekiesett a cipőtisztításnak. Dolga végeztével azonosította a rongyot: buzgón keresett zoknijára ismert benne. De ahhoz már késő volt, hogy még egyszer levegye a cipőt.

Már borotválkozásra sem volt idő, de mivel állát igencsak borostásnak találta, fölkutatta az egész lakást, hátha talál valahol púdert, de nem volt szerencséje.

Gyors elhatározással előszedte a konyhaszekrényből a lisztet, és bemázolta vele a képét. Tíz perccel tizenkettő előtt fejébe nyomta panama kalapját, és lerobogott a lépcsőn.

– Üdv, Panama – köszöntötte a közlekedési rendőr, akivel találkozott. – Itt lakik valahol a közelben?

– Persze – felelte Panama –, itt az Oakley Streeten.

– Szerencse – mondta a bobby –, az legalább nincs messze. Szaladjon gyorsan haza. Elfelejtette fölvenni az ingét.

Panama ijedten fordult vissza, és közben majd felbukott hátul szabadon lógó nadrágtartójában.

Valamivel fél egy előtt érkezett a Disher teázóba, de Valery Styxet hiába kereste. Talán jön még, gondolta, a hölgyeknek nem éppen erényük a pontosság. Minthogy valamennyi asztal foglalt volt, elhatározta, hogy odaül egy magányosan üldögélő úr mellé. Odalépett hát, és udvariasan megkérdezte, szabad-e leülnie.

– Sajnos, ez a hely foglalt – válaszolt a férfi –, várok valakit.

Panama fölfigyelt. – Mondjon még valamit – kérte. – Bármit, ami eszébe jut. Nem számít, hogy mit.

– Micsoda? – kérdezte a férfi csodálkozva. – Nem értem, mit akar.

– Köszönöm, ennyi elég is volt – szölt Panama. – Az arcokat ugyanis nem tudom megjegyezni, de ha valakivel csak egyetlenegyszer is beszélek, a hangját örökre megjegyzem magamnak. Ön Dr. Gaylord, a dartmoori fegyház orvosa.

Gaylord doktor bólintott. – Kihez van szerencsém? – kérdezte.

– Panama vagyok a Scotland Yardtól, ha ez önnek valóban szerencse. Bocsásson meg – folytatta –, de épp itt jön a hölgy, akivel találkám van.

Valery Styx az asztalhoz lépett. Gaylord doktor pedig

előzékenyen fölugrott, hogy segítsen neki leülni.

– Úgy gondoltam, velem akar találkozni – szólt Panama csalódottan.

Valery Gaylord karjára tette a kezét. – Mr. Panama szeretett volna beszélgetni velem, ezért aztán idehívtam őt is. Önnel együtt. – Ezzel helyet foglalt kettőjük között, és ránevetett Panamára. – Nos, Panama, azt hiszem, kérdéseket szeretne nekem feltenni. Vajon minden rendőr olyan kíváncsi, mint ön?

– Nem – ismerte be Panama –, van olyan is, aki nem ennyire kíváncsi. De ezek rendszerint nagyon lassan jutnak előbbre a ranglétrán.

– Valóban szükség van rá – szólt közbe Gaylord doktor, becsmérő pillantást vetve Panamára –, hogy Mrs. Styxet újra kihallgassa? Hogyan is lenne képes egy gyöngé nő józanul és megfontoltan válaszolni a kényes kérdésekre, mikor a férje nemrég, mondhatni, a kezei közt halt meg.

– Mondhatni, az ön kezei közt, kedves doktor – helyesbített Panama.

Valery úgy érezte, közbe kell avatkozni. – Elég erősnek érzem magam, hogy válaszoljak a kérdéseire.

– Már nem szükséges – mondta Panama. – Amikor ide kérttem, azt szerettem volna megtudni, biztos-e benne, hogy a férje gombamérgezésben hunyt el. De amióta megtudtam, hogy az ön barátja volt Mr. Styx kezelőorvosa, többé nem vagyok kíváncsi a véleményére.

Gyorsan elbúcsúzott, és jókedvűen elhagyta a helyiséget. Még a földalattin is vigyorgott, annyira örült, hogy a teázóban nem fogyasztott semmit, és így megmenekült egy fölösleges kiadástól. Azon is jól szórakozott, milyen alaposan befűtött most kettőjüknek, és biztos volt benne, hogy Gaylordnak és Valery Styxnek akad majd elég megtárgyalnivalója a nap hátralévő részében.

Ebben azonban tévedett. Azok ketten nem róla beszéltek. Arcukra félelem ült ki, és egy olyan férfiről beszélgettek

suttogva, akinek neve Panama előtt még ismeretlen volt.

– Mikor hagyja el O'Rourke a házat? – kérdezte az orvos.

– Ha besötétedik – felelte a nő. – Addig a lakásomon gubbaszt, és ki sem mozdul. Ötkor megy el. Akkor várjon rám a kapu előtt.

Gaylord doktor megragadta Valery csuklóját. – Hogy segíthetnék magán? – kérdezte türelmetlenül. – Nem bírom elviselni, hogy állandó rettegésben él miatta.

Valery a vállát vonogatta. – Már nem léphetek vissza – mondta szomorúan.

Thomas Quinn Mr. Irving zálogkölcsonzőjének hátsó szobájában üldögélt az Oakley Streeten, és tolla végét rágcsálta. A levelet, amelynek nekigyürkőzött, meg kellett írnia, még akkor is, ha a mondatszerkesztés és helyesírás rengeteg nehézséget okozott neki. Sokáig gondolkodott, mielőtt rászánta volna magát, hogy ír a Scotland Yardnak. Úgy találta, ez az egyetlen helyes út, amin jelen pillanatban elindulhat. Csak nehogy hiba csússzék bele, mondogatta magában. De ha kihagyná ezt a lehetőséget, az is súlyos hiba lenne. Nem, ezt a levelet meg kell írnia!

A Scotland Yard Gyilkossági Csoportjának!

Jan Aabnert O'Rourke ölte meg, senki más. Világos, mint a nap. Állandóan kést hord magánál, megtalálhatják a Condor cirkuszban...

Quinn kimerülten nyúlt a vizespohár után, és jót húzott belőle. Ott ült mozdulatlanul, és nem bírta magát rászáni, hogy befejezze az elkezdett mondatot. Az üveg tinta tartóra meredt, amely Dianát formázta, akinek a hátán mély repedés futott végig. Szorosan markolta a tollat, és viszkető kopasz fejét vakargatta vele.

O'Rourke volt az egyetlen, aki tudta, hová rejtette Anthony Styx a pénzt. A leggyorsabban kellett az útból eltávolítania. És

mert nem ment másképp, a rendőrséget uszította rá.

Quinn akkorát vágott öklével az asztalra, hogy az ingatag állóóra az üveg-Dianára esett, az pedig halk csörömpöléssel fölborult. – A fene vigye el – szitkozódott Quinn, fölugrott, és törölgetni kezdte tintás kezét.

Amikor szökése után épségben megérkezett Londonba, rögtön magához vette összes vagyonát, amit egy Sohóban lévő alvilági „banknál” helyezett el. Szép summa volt, mégis a „nagy lehetőséggel” kapcsolatos kiadások már majd mindet fölemésztették. De nem éri-e meg, mindent egy lapra föltenni, ha az az egy lap 50 000 fontot ér?

50 000 font, mondta Quinn félhangosan, és mosoly futott át vonásain. Ez haláláig gondtalan életet biztosít majd neki, anélkül, hogy valaha is dolgoznia kellene. Akkor még nem tudhatta, hogy ehhez sokkal kevesebb is elegendő lett volna, mivel végnapjai ijesztően közeledtek.

Amikor Valery a Gaylord doktorral folytatott megbeszélésről hazatért, O'Rourke az ebédlőben feküdt a kanapén, és látszólag olyan elmélyülten tanulmányozta a *Daily Mirror* sportrovátát, hogy meg sem hallotta köszönését. Az újság mögül leste Valeryt, amint az idegesen járkált a szobában föl-alá, egyik saroktól a másikig, közben pedig akkorát rúgott mérgében az útjában álló babakocsiba, hogy az nagyot reccsenve vágódott a falnak.

O'Rourke fölugrott. – Megőrültél – kiáltott rá –, mi bajod van?

Valery ijedten pillantott rá. – Veszélyben vagyunk – kezdte. – Át kell jutnod a határon, különben elkapnak.

– Nyugodj meg, Valery – nevetett O'Rourke Rourke és a babakocsit gondosan betolta a sarokba. – Időben olajra fogok lépni. De csak akkor, hamar megvan a pénz.

– Ne is gondoldj többé a pénzre – mondta Valery –, már nem csak a Scotland Yard van a nyomunkban, hanem egy még

veszélyesebb ellenfél: Thomas Quinn.

Ez az érv nem hatott. O'Rourke már régen tisztában volt azzal, hogy Quinnben erős vetélytársra akadt. „Quinn tényleg a nyomomban van, az igaz – gondolta –, de ez kizárólag az ő baja és nem az enyém.”

Valery, aki a hálószoza felé indult, a hátában érezte O'Rourke szúrós pillantását, és önkéntelenül megtorpant.

– Gaylord doktorral találkoztál – mondta O'Rourke élesen –, miért nem beszélsz róla?

Valery nagy nehezen mosolyt erőltetett az arcára. – Csak nem vagy féltékeny? – kérdezte.

O'Rourke kivette szájából a kialudt szivart, és a kandallóba hajította. – Nem szeretem a tréfát – üvöltötte –, a magánügyeid meg egyáltalán nem érdekelnek. De amíg együtt dolgozunk...

– Persze: addig! – kiáltotta a nő. – De nekem ebből elegendem van. Véget vetek ennek.

O'Rourke homlokán két mély ránc jelent meg a dühtől. Nadrágzsebéhez kapott, és villámgyorsan megragadta dobókése nyelét.

– Nem csinálhatsz velem semmit – kiáltotta Valery egész testében reszketve. – Semmit nem csinálhatsz. Nélkülem elvesztél, O'Rourke. Ezt te is éppoly jól tudod, mint én.

O'Rourke előhúzta kezét a nadrágzsebéből. De kést nem tartott benne. – Igaz – mondta megadóan. – Egy csónakban evezünk. Nem szabadulhatunk meg egymástól. Vagy együtt nyerünk, vagy együtt lógunk.

– Hol bujkáltál ilyen sokáig, te lajhár? – rivallt rá a Patkány Panamára, aki épp beóvakodott a szobába.

– Éppen az egyik kiadótól jövök – ismerte be Panama –, *Susi, a gyermekgyilkos* című regényemet vittem be, de hihetetlennek tartják, hogy a londoni üzletemberek bizonyos rétege ennyire elvetemült legyen.

A Patkány nem bocsátkozott további vitába. Ebédcsomagjából egy kemény tojást kapott elő, és célba vette

vele Panama fejét.

Panama röptében elkapta a tojást, majd sürgősen elhagyta a hadszínteret, és meglátogatta Fish felügyelőt.

– Marilyn már kérdezősködött maga után – fogadta a felügyelő.

– Éppen tőle jövök – jelentette Panama. – Van magánál egy kis só? Valamit hozzám vágott ugyanis az ebédjéből.

– Azzal megtisztította a tojást, és jóízűen beleharapott.

– örüljön neki – felelte Fish –, hogy nincs éppen dinnyeszezon. Nekem egyszer úgy a fejemhez vágott egyet, hogy utána már föl se kellett darabolnom.

– Temperamentumos asszonyka – szögezte le Panama –, ráadásul még meg sem hallgatott. Azt akartam neki elmesélni, hogy főleg azért késtem, mert Valery Styxszel találkoztam.

– Kiszedett legalább valamit belőle? – érdeklődött a felügyelő.

– Nem, még csak beszélni sem tudtam vele, mert ott ült a fegyházorvos Dartmoorból.

– No nézd csak – csodálkozott Fish –, érdekes párocska. Vajon miben sántikálhatnak? Nézzen egy kicsit a körmükre.

– Tudna nekem házkutatási parancsot szerezni?

– Nem fog menni – szólt a felügyelő gondterhelten –, nincs rá elég nyomós okunk. Valamit ki kell találnia, ha fel akarja túrni a lakást. Azt is mondhatná például, hogy a gyereket akarja egy kicsit szórakoztatni. De akkor ne felejtse el Little Timnek valami játékot is vinni.

– Rendben – felelte Panama. – A játékért a számlát benyújthatom a gazdasági hivatalnak?

– Nyugodtan benyújthatja, de kétlem, hogy ki is fizetnék. Egyébként miféle új divatnak hódol? Ez a legújabb, hogy mezítlábra húzzák a cipőt?

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy valóban Little Tim körül szorgoskodjak egy kicsit – tért ki Panama a kérdés elől –, mert úgy tűnik, Valery Styx és Gaylord doktor igencsak a

zavarosban halászik.

A felügyelő felfortyant. – Zavarosban halászni? Dobjon csak be egy penny büntetést a perselybe, de gyorsan.

Egy rendőr nyitott be az ajtón, és várakozva megállt a küszöbön.

– Nem – berzenkedett Panama –, nem úgy értettem. Maga már minden szónál gyanakszik, azt hiszi, az ember örökké csak magán gúnyolódik.

– Ide azzal a pennyvel – kiáltotta fenyegetően a felügyelő, mire Panama sóhajtva megadta magát.

– Hello, Johnny – fordult Fish a rendőrhöz –, csak nem akar bejelenteni valakit?

– De, vár odakint egy ember – mondta a rendőr vonakodva.

– Na, és ki az? Ne kelljen már minden szót egyenként kihúzni magából.

– Nem értettem jól a nevét – védekezett a rendőr.

– Nem értette? Vatta van a fülében, vagy mi?

A rendőrszemmel láthatólag küszködött magával. Hirtelen elhatározással elővette a tárcáját, és egy pennyt dobott a perselybe.

– Hát, szóval, hazudtam – szólalt meg. – Egészen jól értettem a nevét. Szóval, ez az ember, aki kint vár, és sürgősen beszélni akar önnel... Angler, azaz egy horgásznevű úr. Nem tehetek róla, Fish felügyelő.

– Jó napot, felügyelő – kiáltotta Percy Angler már az ajtóból. – Mit szól hozzá: örököltem!

– Gratulálok – mondta Fish –, kerüljön beljebb!

– Nemrég kérdezte, hallottam-e már valaha az Aabner nevet. Nem, soha nem láttam azt az embert, és nem is beszéltem vele. Most pedig egyszer csak fogja magát ez a fickó, földobja a talpát, és rám hagy 20 000 fontot.

– Különös – vetette közbe Panama. – Hogyan jut egy reklámgrafikus ennyi pénzhez?

– Pillanat – szólalt meg Fish. Egy iratcsomó után nyúlt,

amiből előhúzta az egyik lapot. – Valóban, ennek az Aabnernek sok pénze volt. Hajók az értesüléseink, azelőtt szerény körülmények között élt. Négy hónappal ezelőtt azonban egy kis birtokot vett magának Essexben.

– Öt hónappal ezelőtt pedig kibővítette a műtermét – szolt közbe Panama. – Ehhez az átépítéshez pedig néhány közfalat le kellett bontatnia. Érti már...?

– Mit kell ezen érteni? – kérdezte Fish.

– Nos, ha a műterem egyik lebontott falában megtalálta a befalazott pénzt, akkor mindjárt világos, hogyan tudott egy ilyen szegény ördög hirtelen egy essexi birtokot venni magának.

– Lehetséges volna, hogy Anthony Styx az elrabolt pénzt Aabner műtermének a falába rejtette?

74– Lehetségesnek éppen lehetséges – mondta Fish –, de semmi okunk nincs rá, hogy hitelt adjunk ennek az elméletnek.

– Egészen jó okunk van rá – ellenkezett Panama. – Bizonyíték rá a merőkanál.

– Mi van a merőkanállal? – kérdezte McGregor főfelügyelő, aki észrevétlenül a szobában termett.

Mialatt Fish jelentést tett, Panama a ruhásszekrény mögött gyorsan lerántotta cipőjét, táskájából pedig előkapta zokniját, és belebújt.

– Erre most Panama azt mondja – fejezte be Fish –, hogy az Aabner műtermében talált merőkanál fontos tárgyi bizonyíték. Csak azt tudnám, mire...? Amikor annak idején megmutattam neki a merőkanalat, fölöttébb ostoba képet vágott, és semmiféle értelmes véleménye nem volt a dolgról.

– Akkor még nem akartam elárulni az elgondolásomat – kiáltotta Panama a szekrény mögül. – A véleményemet csak akkor szoktam nyilvánosságra hozni, ha sikerült az egész elméletet megalkotnom.

– Jöjjön már elő a szekrény mögül – bömbölte Fish. Panama előbicegett, miközben megpróbálta a háta mögé dugni bal

cipőjét.

– Kezdetől fogva világosan láttam – magyarázta –, mire is kellett Quinn-nek a merőkanál. Megkopogtatni a falakat, Sir. – Hatásszünetet tartott, mert pontosan emlékezetébe akarta idézni a szavakat, amiket Sascha a merőkanál használatáról mondott. – A nyele ugyanis üres – kezdte a magyarázatot – vagyishogy nem is a nyele, hanem maga a félgömb, természetesen... vagyishogy az a része, amivel ugye a levest merítjük. – Eközben sikerült bal lábát belepréselnie a cipőbe, és felszabadultan lélegzett fel. – Akkor aztán berezonál az egész miskurancia – folytatta –, illetve olyan hangot ad, mintha valaki döngtené a falat. Természetesen csak akkor, ha üreg van a téglák között. Akkor tompa hangot ad, körülbelül ilyet: Buuuu!

– Fantasztikus – mondta a főnök, és barátságosan vállon veregette Panamát –, egészen fantasztikus. Bárcsak csupa ilyen leleményes munkatársunk lenne, mint maga!

Vajon honnan támadt Panamának ez az ötlete, morfondírozott Fish. Biztos, hogy nem magától jött rá. A felügyelő azért is dühöngött, hogy Panama egymaga akarja a babérokat learatni, és esze ágában sincs megosztani vele az elgondolásait. Ez kifejezetten sértette a munkatársak közötti együttműködés elvét, amit a felügyelő pedig oly sokra tartott.

– Szóval ez az Aabner – vonta le a végkövetkeztetést McGregor főfelügyelő –, feltételezésünk szerint, a műterme átépítésénél megtalálta a rejtekhelyet, ahová annak idején Anthony Styx a lopott pénzt befalazta. Jogtalanul eltulajdonította, de annyi tisztesség azért volt benne, hogy végrendeletileg az Angler és Társa cégre hagyta. Hát így állunk.

– Valamint azt is tudjuk – folytatta Fish –, hogy Anthony Styx volt olyan ostoba, és elárulta Quinn-nek a rejtekhelyet, most pedig Quinn megjelenik a merőkanállal, és meg akarja kaparintani a zsákmányt, mert még csak nem is sejt, hogy

Aabner a pénzt már réges-rég megtalálta.

– Pillanat – szakította félbe Angler –, Aabner mindössze 20 000 fontot hagyott rám! Ez pedig kevesebb, mint az elrabolt összeg fele. Hová tette a többi pénzt?

– Biztosan nőkre költötte – szólalt meg Panama.

Fish gyorsan beljebb tolt a fiókból kikandikáló fényképet. – Nem, drága barátom, Aabner biztosan nem költötte el a többit. Már csak azért sem, mert nem is volt nála. Véleményem szerint Anthony Styx csak a zsákmány egy részét dugta el Aabnernél.

– Akkor meg kell találnunk a többit – kiáltotta izgatottan Angler.

– Még hozzá gyorsan – helyeselt a főfelügyelő –, még mielőtt Thomas Quinn megelőzne bennünket.

13

Panama épp hazafelé igyekezett a napi kemény munka után, amikor Valery Styxszel találkozott a Scotland Yard folyosóján.

– Hello – üdvözölte –, mi járatban van itt nálunk?

– Egy jegyzőkönyvet kellett aláírnom – felelte Valery bágyadtan. – Itt sose hagyják az embert békén. Jó estét!

– Jó estét! – mondta Panama is, és megfordult. Eközben azonban a kis női kezitáská beleakadt zakója gombjába, és a földre pottyant. Panama gyorsan lehajolt érte, és miközben visszarámolt a táskába, észrevétlenül zsebre vágta Valery lakáskulcsát. Aztán sűrű bocsánatkérések közepette visszaadta a táskát, megfordult, és lerobogott a lépcsőn.

Mindenáron meg kellett előznie Valeryt, és átkutatnia a lakást, még mielőtt a nő felfedezi, hogy hiányzik a kulcsesomója. A kijáratnál Stevens századossal találkozott. – Rossz időnk van – kezdte volna a százados a társalgást.

Panama nem hagyhatta csak úgy faképnél felettesét. – Igen – mondta kínosan vigyorogva –, holnap viszont pompás napsütés lesz, ugyanis viszket a jobb tenyerem.

– Ez azt jelenti? – érdeklődött a százados.

– Nem éppen – vágta rá gyorsan Panama –, de az ellenkezőjét sem.

Szeretett volna mielőbb megszabadulni az ezredestől, így aztán gyorsan be akart ugrani egy taxiba, amelyik éppen megállt, de Sascha karjaiba zuhant, mert ő készült kiszállni a kocsiból.

– Micsoda megható fogadtatás – mondta Sascha, és megpróbálta kituszkolni Panamát a kocsiból.

De Panamának most igazán nem volt ideje holmi fecsegésre. így hát gyorsan visszanyomta Saschát az ülésre, és odakiáltotta a sofőrnek Valery címét. – Induljon már – sürgette –, hajtson, ahogy csak bír.

– Hová hurcol? – kérdezte Sascha. – Ez már emberrablás.

– Jelentsd Ferguson felügyelőnek, 170-es szoba – felelte Panama –, az efféle ügyek hozzá tartoznak.

– Ki akarok szállni – mondta Sascha, és kopogtatni akart az elválasztó üvegen, de Panama nem engedte.

– Egy perc vesztegetni való időm sincs – mondta komolyan.

– Sikerült titokban megszereznem Valery lakáskulcsát és most amilyen gyorsan csak lehet, át kell kutatnom a lakást.

– Nagyszerű! – kiáltotta Sascha elragadtatva a várható kalandtól. – Világos, hogy én is ott leszek.

– Szó sem lehet róla – tiltakozott Panama.

– Csak ne csináljon úgy, mintha haragudna – mondta Sascha –, nem áll jól magának! Különb is csak azért jöttem a Scotland Yardra, hogy magával beszéljek!

– Én meg jutalomból fizethetem az útiköltségedet – mondta Panama beletörődően. – Mit akarsz tőlem tulajdonképp?

– Amikor hazamentem az iskolából – mondta Sascha – a bejárati ajtó kulcslyuka viasszal volt betöméselve.

Panama idegesen vakargatta a fejét. – Akkor valaki másolatot akart csináltatni a kulcsodról. Miért nem maradtál otthon őrizni a lakást? Talán éppen most tör be a fickó hozzád, és még csak

meg sem tudom akadályozni. Ha fel-

töri a szekrényemet, a végén elviszi az új szmokingomat, amit még ki sem fizettem. Uramisten! Végem van!

– Nyugalom – csitította Sascha –, minden szobában égve hagytam a villanyt.

– A fürdőszobában is?

– Természetesen – mondta büszkén Sascha –, becsavartam egy százas körtét, az ablakkilincshez pedig, amelyen át Quinn be akart hatolni, odakötöztem egy fogast, amelyen a maga öltöne lóg. Az udvarról nézve teljesen olyan, mintha maga állna ott a fürdőszobában. Arra viszont legjobb akaratom ellenére sem tudok visszaemlékezni, kedves Panama, hogy valaha is pertut ittunk volna.

– Hm, egy kivilágított ablakban lógó sötét öltöny nagyon is jó célpont – szólalt meg Panama elgondolkodva. – Otthon majd megvizsgálom az öltönyömet, nem érte-e találat.

– Nagy kár lenne érte – mondta Sascha gondterhelten –, ugyanis éppen a szmokingját akasztottam oda.

Panama savanyú képet vágott. – Ilyen az élet – sóhajtotta. – Nekem, a szegény ördögnek még a szmokingom is áldozatul esik az ügy során, az a gazdag marha pedig örököl 20 000 fontot.

Sascha hosszas kérdezősködés után tudta csak kideríteni, hogy a „gazdag marhán” Mr. Angler értendő, és álmélkodva hallgatta a tetemes örökség történetét.

Végre megállt a kocsí Valery háza előtt, Panama pedig gyorsan kifizette a számlát. Néhány másodperc múlva már Valery ajtaja előtt álltak, s mialatt Panama nesztelenül kinyitotta a zárat, szívük hevesen dobogott. – Csöndesen – súgta oda Saschának –, alszik a gyerek. – Lépett egyet a sötétben, de megbotlott a lábtörlőben. Hogy el ne essen, belekapaszkodott az előtte álló ládaféleségbe, de a lendülettől ládástul az ajtónak vágódott.

Sascha gyorsan lámpát gyújtott és segített a cinkosának

föltápáskodni.

– A fene vigye el – szitkozódott Panama, valami sárga masszát törölgetve képéről. – Hogy lehet valaki olyan hülye, hogy a sötét folyosón hagyja a tojásos ládát?

– Na, ha erre se ébredt föl a gyerek – mondta Sascha a szobába lépve. De kár volt aggódnia, mert Little Tim nem volt a lakásban.

– Akkor hol lehet? – kérdezte Panama.

Sascha közben a babakocsihoz lépett. – Szép kis anya ez a Valery, mondhatom! – szólt megvetően. – A párna csupa mocsok, és még matrac sincsen a kocsiban. Csak nem a kemény deszkára szokta fektetni a szegény kis porontyot?

– El kellene venni az ilyentől a gyereket – háborgott Panama. – Az a gyanúm, hogy...

Ebben a pillanatban kulcs csikordult az ajtóban. Amikor Valery észrevette, hogy nincs meg a kulcsa, fölvitte magával a házmestert, hogy az nyissa ki a bejárati ajtót.

Panama egy párdúc gyorsaságával a szobaajtóhoz szökölt, és beriglizte.

Valery észre sem vette az előszobában a felfordulást. A beriglizett ajtót rázta, és bekiáltott: – Nyisd már ki gyorsan! Rossz hírem van.

– Hümm – dörmögte Panama felismerhetetlen hangon, miközben hangosan csörömpölt a kulccsal.

– Ugyan, nyisd már ki! – sürgette Valery. – Aabner már rég megtalálta az eldugott pénzt. És ha minden falát lebontod, akkor sem találsz nála egy lyukas garast sem. – Egy sóhajtásnyi szünetet tartott, majd így szólt: – Ezek szerint már nincs más lehetőségünk, csak az utolsó londoni nő.

– Milyen más lehetőségünk nincs? – kiáltott Panama, és föltépte az ajtót.

Valery visszahökent. – Mit akar maga itt? – kiáltotta ijedségtől elfúló hangon. 80

– Little Timet akartam meglátogatni...

– ... és mivel az ajtó nyitva volt, hát bejöttünk – segítette ki Sascha.

– Csakhogy azt hiszem, Little Tim nincs is itt – mondta Panama.

– Nincs itt? – kérdezte Valery vontatottan, és Panama nem tudta megállapítani, hogy ez a hír tényleg meglepetésként érte-e, vagy csak azért ismételte meg a kérdést, hogy gondolkodási időt nyerjen.

– Valószínűleg elment Gaylord doktorral sétálni – mondta Valery aztán. Majd válaszul Panama gyanakvó pillantására még egyszer, sokkal határozottabban megismételte: – Egészen biztos, hogy sétálni ment Gaylorddal.

– Talán inkább ölben vitte, nem? – kérdezte Sascha az üres babakocsira mutatva.

– Remélhetőleg – szólalt meg Panama fenyegetően –, vissza is hozza ez a Gaylord doktor a gyereket? Különben még egy ideig Dartmoorban maradna a jó ember. Persze nem mint orvos!

– Mit akar Gaylord doktortól? – rikácsolta Valery, csöppet sem emlékeztetve arra a finom, kimért modorú hölgyre, akinek Panama eddig ismerte. – A doktornak semmi köze az üggyhez. Vagy felmutatják a házkutatási parancsot, vagy pedig eltűnnek innen, de gyorsan!

– Szívesen elmegyek – felelte Panama –, de előbb valamit meg kell mondania, a barátságunk kedvéért: ki az utolsó londoni nő?

– Ha apránként Londonból mindenkit Dartmoorba küld – felelte Valery gúnyosan –, egyiket a másik után, ahogy ezt gyermeketeg túlbuzgóságában meg is tenné, akkor a legvégén megmarad az utolsó londoni nő. Azt aztán el ne engedje, mert csak ő lehet az. Logikus, nem?

– Rendkívül logikus – mondta Panama, és arcáról lehervadt a mosoly. – Micsoda élvezet egy ilyen humoros nőszeméllyel társalogni.

– Tíz másodpercet adok – zárta le Valery a társalgást –, ha

addig a kis cicababával együtt el nem hagyja a lakásomat, följelentem magánlaksértésért.

Panama rosszkedvűen ment ki a lakásból.

– Kutya hideg van – elégedetlenkedett Sascha, amint az utcára értek. Órájára pillantott: – Hat óra elmúlt. Most aztán rohannom kell. Találkám van ugyanis egy osztálytársnőmmel.

– Olyan fontos az? – kérdezte Panama csalódottan, mert azt remélte, hogy még egy darabig élvezheti a lány társaságát.

– Nagyon fontos – vetette oda Sascha kurtán, még intett egyet, és a következő pillanatban már el is tűnt a ködben.

Sascha nem ok nélkül sietett: ha nem is egy osztálytársnőjével, de hat órákor valóban randevúja volt.

Panama megpróbált előrehaladni a sűrű ködben, és egyre reménykedett, hogy csak talál egy telefonfülkét. Tejszerű, sűrű köd ereszkedett Londonra, és áthatolhatatlan fátyolként borult a városra.

– Pardon! – mondta Panama, és kitért a járda szélén álló lámpaoszlop elől. Lassan tapogatózva haladt, míg végül kimerülten nekitámaszkodott a falnak. Örömeben füttyentett egyet, amikor megpillantott egy rendőrt.

– Mondja, kedves barátom – szólította meg Panama –, van itt valahol a közelben egy telefonfülke?

– Hogyne volna – felelte a rendőr –, épp az ajtaját támasztja a hátával. Csak be kell lépnie.

Panama úgy is tett, és fölhívta a Patkányt.

Marylin Flower szó nélkül hallgatta végig a beszámolóját, majd azt mondta: – El ne mozdulj onnan, amíg Gaylord doktor vissza nem ér a gyerekekkel. Ha valami hézag lenne, rohansz rögtön hozzám, és jelented. Itt lakom közel, Mason Street, 37.

– Jobb lenne, ha maga jönne ide – mondta Panama, és beleprüszkölt a telefonkagylóba. – Hozhatna egyúttal egy pár kalocsnit is.

Mialatt Panama a Patkánnyal társalgott, Pat Holliday az Oakley street 23-as számú ház udvarán ácsorgott. Egy földszinti ablakot méregetett, és amikor az ablaküvegen át még mindig Panama árnyékát látta a fürdőszobában, mérgesen kiköpött a fagyott kövezetre. Az udvaron át kiment az utcára, és belépett Mr. Irving zálogházába.

– Azok a földszintiek repülnek majd legelőször, azt megígérem – dühöngött, és leült a pulthoz.

– Kicsodák?– kérdezte Irving rémülten.

– Hát ez a Zyzoff meg a drágalátos bérlője – mondta Holliday.

– Vigyázzon, Miss Zyzoffon nem lehet egykönnyen kifogni – mondta Irving kárörvendőn. Eszébe jutottak az örökös viták a lakbér miatt, amiből mindig a bérlője került ki győztesen.

– Január elsejére ki kell ürítenie a lakást, és ha nem megy jószántából, rendőrrel rakatom ki – kardoskodott Pat Holliday.

Irving nem állhatta a rendőröket. Nem tartotta ugyan magát kifejezetten orgazdának, de azért biztos volt benne, hogy a nála elhelyezett értéktárgyak egy része nem tiszta forrásból származik. Az is elképzelhető, hogy az áru a jogos tulajdonostól körözött bűnözők kezén át jutott el a zálogházba.

– Hát maga mikor költözik, Mr. Irving?– kérdezte az új háziúr. – Nem szeretném szállodában tölteni az éjszakát. Nagyon jó lenne, ha már ma az ön lakásában alhatnék.

– Rendben van, Sir. Már úgyis béreltem magamnak egy új üzlethelyiséget a Sohóban, úgyhogy már ott is álhatók.

Kilépett az utcára, hogy lehúzza a vasredőnyt. Pat segédkezett a zárásnál, mert mielőbb meg akart szabadulni a szószátyár zálogostól.

Olivér Bancroft lassan gördült oda fehér kocsiján a ház elé. – Ez az Oakley Street 23? – kérdezte.

– Ez az, uram – felelte Mr. Irving –, kit keres?

– Miss Zyzoffot – felelte Bancroft. – Hányadikon lakik?

– Nincs itthon. Elment. Már elég régen – mondta Irving.

– Szóval, nincs idehaza – tűnődött Bancroft. Pillantása a Mr. Irving boltján lévő szegényes feliratra tévedt. – Van ezüst étkészlet eladó? – kérdezte.

Irving, aki már nem számított vevőre, hirtelen felderült. – Lépjen csak beljebb – szólt nyájasan. – Szívesen megmutatom a gazdag választékot. Nem bánja meg, ha nálam vásárol.

Bancroft bement a boltba, és megállt a pultnál. – Egy merőkanál kellene – szólalt meg.

Irving keresgélgni kezdett a ládáknban, amelyekbe a költözés miatt már elpakolta a holmiját. Nemsokára egy kis börtokot húzott elő. – Sajnos, csak merőkanalam külön, nincsen, de ehhez a készlethez az is tartozik. Ezenkívül neveléségesen olcsó, csak nyerhet rajta. Az árverésen húsz font volt a kikiáltási ára. Magának odaadom tizenkettőért.

– Nem, köszönöm, semmi szükségem egy egész készletre – mondta Bancroft.

– Ötvenkét darabos! Tizenkét kés van benne... – kínálta Irving a portékáját.

– Nincs szükségem késre, nekem csak egy merőkanál kell.

Irving megvakarta a fejét. – Ha most eladom önnek külön a merőkanalat, akkor tönkreteszem az egész készletet. Tíz fontért magáé az egész.

– Na jó, adja ide – szánta el magát Bancroft. Leszámolta a pénzt a boltosnak, fogta a merőkanalat és zsebre vágta. – Ezt rögtön magammal is viszem – mondta aztán. – A többit küldesse haza.

– Természetesen, azonnal intézkedem – mondta Irving elégedetten. Ritkán végződtek az efféle reménytelennek induló üzletkötések azonnali készpénzfizetéssel. – Hová küldhetem a dobozt? – udvariaskodott.

– Richmond, Hibiscus fasor – közölte Bancroft, de a nevét nem mondta meg. – Egy magányos villa, nem lehet eltéveszteni. – Ezzel a kijárat felé indult, és kissé meghajolva

átbújt a félig leeresztett redőny alatt.

Pat Holliday gyorsan odaugrott, és följebb tolt a redőnyt. – Viziontlátásra – hajolt meg, mintha Mr. Irving alkalmazottja lenne. – Még ma házhoz szállítom az árut!

– Nem olyan sürgős – felelte Bancroft, és gyanakvó pillantást vetett az égővörös hajú emberre. Milyen ostoba voltam, gondolta, hogy megmondtam a címemet.

Fél órával később Aabner műtermében leeresztette a zsalukat, majd nekilátott, hogy a merőkanállal tüzetesen végigkopogtassa a falat. De a merőkanál hangja sehol sem változott, sehol nem jelezte a keresett üreget. Bancrofttal átellenben még ugyanott állt a létra, amiről Jan Aabner késsel a hátában lebecskázott. Elmélyült munkájából a telefon éles csengése riasztotta föl Bancroftot.

„Vajon kit hívhatnak” – tűnődött idegesen. Hiszen a műterem Aabner halála óta üres.

A telefonasztalkához lépett, és fölvette a kagylót. – Halló – szólt bele bizonytalanul.

– Jó estét, Mr. Bancroft – jelentkezett egy csengő női hang. – Meg akarom kímélni a fölösleges fáradságtól. A pénzt ott már hiába keresi. Azt a pénzt Aabner már régen elvitte a lakásból. Ha érdeklődött volna a Scotland Yardon, megtudhatta volna, hogy Jan Aabner 20 000 fontot hagyott az Angler és Társa bankháza.

– 20 000 font! – ismételte Bancroft hitetlenkedve. – És hol a többi?

– Az utolsó londoni nőnél – és a telefonban kacaj csendült.

15

Panama már több mint egy órája ácsorgott Valery Styx háza előtt. Fagyoskodva toporgott, és Gaylord doktort szidta, hogy ennyi ideig sétáltatja azt a szegény pici gyereket, akinek már régen ágyban lenne a helye. Egyre gyöngébbnek érezte magát,

és hogy figyelmét elterelje, elhatározta, hogy ír egy nekrológot, amely a nagy londoni lapokban fog megjelenni másnap. Tegnap este, nyolc óra körül, kezdte, holtan találták a híres nyomozót, akit Panama néven ismert a világ. A halál szolgálatteljesítés közben érte: egy nehéz feladat végrehajtása közben megfagyott. Hamvasztása január másodikán, hétfőn lesz. Beszédet mond az igazságügyi miniszter, a Scotland Yard munkatársai nevében pedig Fish felügyelő...

Olyannyira elmélyült saját gyászjelentése megfogalmazásában, hogy észre sem vette a taxin érkező Gaylordot. Csak akkor ocsúdott föl, amikor az orvos elment mellette.

– Hol a gyerek? – állította meg az orvost.

– Miféle gyerek? – kérdezett vissza a doktor. – És mit leskelődik itt utánam a sötétben?

Valery, aki egész idő alatt az ablakban figyelt, kirohant a kapun, még mielőtt Panama szóhoz juthatott volna. – Hol hagyta Little Timet? – kiáltotta. – Csak nem vesztette el?

Gaylord doktor teljesen tanácstalan volt. Homlokán a mínusz tíz fok ellenére izzadságcseppek jelentek meg.

– Ide figyeljen – szólította meg Panama –, bizonyos Susi Winston egy ködös december éjjel a Temzébe hajította gyermekét. Ezért a gáztettéért föl is akasztották. Viaszmása bekerült a panoptikumba, neve pedig a bűnügyi lexikonba.

– Hagyja mára rémtörténeteit! – kiáltott dühösen Gaylord.

– Még hogy rémtörténet? – sértődött meg Panama. – Ez a *Susi, a gyermekgyilkos* című regényben van, amelynek alkotóját rettegve tiszteli az egész alvilág. Most pedig, doktor, adja elő azt a gyereket, de gyorsan, különben maga is a panoptikumba kerül.

– Magának kell a legjobban tudnia, hol van Little Tim – szólt az orvos. – Elvittem magammal a szállodába, ahol lakom, játszadoztam vele egy kicsit, amikor berontott egy nő, és elvitte a gyereket.

– És maga odaadta egy idegennek? – kérdezte Panama.

– Azt mondta, nyomozó – mentegetődzött Gaylord doktor és bemutatta az erre vonatkozó hivatalos rendőrségi felszólítást is.

– Jaj nekem, mit tegyek? – kiáltott fel Valery zokogva. – Elvették a gyermekemet!

Panama rá sem hederített Valery megjátszott siránkozására. – Egy őszes seszínű hajú nő volt?

– Pontosan. Lódenkabátban, és úgy nézett ki, mint egy boszorkány.

– Akkor rendben – nevetett Panama megkönnyebbülten –, a Patkány volt az. Ezután legalább Little Tim miatt nem kell aggódnom. – Kedélyesen megemelte a kalapját, és eltűnt a ködben. Bár az orráig sem látott, mégis tíz percen belül meglelte a Patkány házát, becsöngetett, s vidáman füttyörészett, míg ajtónyitásra várt.

– Bújj be – mondta a Patkány. – Húzd le a vizes cipődet, adok egy pár zoknit. Magam kötöttem.

– Milyen otthonos itt – nézett körül Panama a lakásban, és szemügyre vette a kis táblát, amelyen pirossal ez állt: Dohányozni csak a bal oldali lakosztályban szabad.

– Ott baloldalt Fish lakik – világosította föl a Patkány. – A válás után sem akart elköltözni, így olcsóbban jön ki, mint ha máshol lakna. – Ezzel visszaült a kandalló mellé, és folytatta a kötögetést.

– Mi lesz abból? – érdeklődött Panama a kötésre mutatva. – A babának valami?

– Ne szemtelenkedj, mert kidoblak az ablakon! – fenyegette meg a Patkány.

– De hiszem Little Timre gondoltam – mondta Panama –, az ember azt hinné, a gyerek békességet hoz a házba.

– Mondd, fiam, meg vagy te bolondulva? Miféle gyerekről halandzsázol itt összevissza?

Panama nevetett. – Nyugodtan játszhatunk nyílt lapokkal, Mary. Gaylordtól már úgylis megtudtam, hogy magához vette

Little Timet.

– Van nekem egyéb dolgom is, mint hogy csecsemőkkel foglalkozzam – szólta a Patkány szemrehányón. – Hogy te mekkora balfácán vagy, édes fiam. Jól átrázott téged ez a Gaylord.

– Akkor hazudott – dadogta Panama –, micsoda aljasság. Miért is van ennyi hazug ember a világon? Most aztán mihez kezdünk?

Az előszobából cifra káromkodás hallatszott, amiből kiderült, hogy Fish felügyelő is otthon van. Hatalmas robajjal kivágódott az ajtó, és Fish rontott a szobába.

– Nem megmondtam már százszor – üvöltött rá a Patkányra –, hogy tartsd rendben a fehérműimet? Hát ez a két lábon járó szerencsétlenség meg mit keres itt?

– Azért jött – felelte a Patkány –, mert Little Tim nincs az anyjánál. Azt hiszi, hogy az anyja el akarja tenni a gyereket láb alól.

– Vagy úgy – mondta Fish. – Panamának mindig különös elméletei vannak.

– Itthon vacsorázol? – kérdezte a Patkány, miközben megterített.

A felügyelő szemügyre vette a föltálalt menüt: sületlen zsömlék, kétféle puha sajt, hideg tej. – Nem – vágta rá gyorsan –, el kell mennem.

– Mi újság az Aabner-ügyben? – érdeklődött a Patkány, és intett Panamának, hogy vele tarthat, ha akar.

– Írtak a Scotland Yardnak egy névtelen levelet – felelte a felügyelő.

– Hol veszi ezt a sületlenséget?– kérdezte Panama.

– Pofa be! – rivallt rá Fish. – Személyesen McGregortól tudom.

– Mit ordítózik velem?– kérdezte Panama sértődötten.

– Marylintól kérdeztem, hogy honnan veszi ezeket a sületlen zsömléket.

– Ugyan, ne tartson már föl az ostoba közbeszólásaival
– kiáltott rá a felügyelő, és egy szivart húzott elő, amit azonban rögtön vissza is dugott mellényzsebébe. – Szóval kaptunk egy névtelen levelet, melyben azt írják, hogy Aabner gyilkosa bizonyos O'Rourke, aki a Condor cirkuszban található.

– Ez a névtelen levelezője jól megrézfálja magát – mondta Panama, miközben azon fáradozott, hogy a túrót mustárral, hagymával és szardellával ízletesen elkészítse. – Tudomásom szerint a Condor cirkusz két hónappal ezelőtt csődbe jutott, azóta üres és kihalt. Csak a nyári Shakespeare-játékokra fogják ismét megnyitni.

– Én sem hiszek a névtelen bejelentésekben – válaszolta a felügyelő –, mégis le kell ellenőriznem ezt a nyomot is, megnézem magamnak közelebbről azt a cirkuszt. Ezért aztán arra akartalak kérni – fordult a Patkányhoz kezét tanácstalanul széttárva –, hogy hátha te, szóval... Ma van ugyanis a sakkozó napom, és már megbeszéltem a partnerekkel. ...

Fish úgy vigyorgott, mialatt beszélt, mint aki már meg is nyerte a partit. Pedig erről szó sem volt. Ebben a játszmában, amelyben csak egyetlen királynő volt, mégpedig Estrella, a táncosnő, Fish támadásait eddig még mindig visszaverték.

– Szóval sakkozni fogsz – mondta a Patkány –, vagy legalábbis te annak nevezed. Na jó, menj isten hírével. Panamával majd elintézzük a dolgot.

Fish megköszönte a szívességet, és éppen el akart tűnni, amikor megszólalt a telefon. – Fish – vette föl a kagylót. A szobában csönd lett, amit csak a felügyelő rövid, igenlő válaszai törtek meg időnként. Majd letette a kagylót, és az ajtóhoz lépett.

– Ki volt az? – kérdezte a Patkány.

– A Scotland Yard – felelte Fish, és följebb húzta a nadrágját. – Újra betörték Aabnerhez. Nem vittek el semmit, de a telefonközpontban megállapították, hogy valaki beszélt

Aabner lakásából. Meghagytam ugyanis, hogy figyeljék a hívásokat.

– Különös egy ember lehetett – gondolkodott Panama félhangosan. – Behatol egy üres lakásba, csak azért, hogy telefonáljon, ahelyett, hogy egy fürkéből beszélt volna. Vagy talán az érmét akarta megspórolni?

– Lehetséges – nevetett a felügyelő kedélyesen. – A sarki őrszem megfigyelte az emberünket. Feltűnt neki, hogy a fehér mellénye teljesen összepiszkolódott.

Panama gyorsan lenyelte az utolsó falatot. – Fehér mellény! – kiáltotta izgatottan. – Ez az az ember lesz, akit lefényképeztem a Dartmoor felé vezető úton. Nem parkolt a közelben egy fehér Austin-Cabriolet?

– De – mondta Fish. – Az őrszem látta is, amint a férfi beszállt a kocsijába és elhajtott. Ezért vagyok ilyen nyugodt. Ismerem azt az embert, tudom a nevét, címét és foglalkozását.

– És nem mondaná el nekem is, hogy ki az? – kérdezte Panama.

– Nem jut eszembe – Fish arcáról eltűnt a mosoly. – Maga se közölte velem, miért visz az ember magával betöréshez merőkanalat, inkább hallgatott róla, csak azért, hogy aztán a főnöknél bevágódhasson. Most aztán derítse ki maga, ki lehet az, aki a meggyilkolt grafikus szobáját telefonfülkének használta. – Ezzel nagy csattanással bevágta maga után az ajtót.

– Sose bánkódj, ilyen bogaras az öreg – vigasztalta a Patkány a dühös Panamát. – De ha valakiről azt állítja, hogy ártatlan, akkor abban igaza is van mindig. Gyere, menjünk, vedd a kabátodat. Elugrunk a Condor cirkuszbá. Lehet, hogy rendkívüli műsort rendeznek a tiszteletünkre. – Ezzel eloltotta a villanyt, és magával vonszolta Panamát.

A Fordját már bevitte a garázsba, mert nem számított rá, hogy aznap még egyszer el kell mennie. Kifarolt vele, Panama pedig bepréselődött a kis helyre, ami a Patkány mellett maradt. Szűk kis utcákon át vezető útvonalat javasolt neki, mert így

állítólag lényegesen lerövidíthették volna az utat.

Amikor azonban fél órás furikázás után sem értek oda a cirkuszhoz, a Patkány visszahajtatott a kiindulópontra.

– De most aztán fogd be a szád –, szólta rá Panamára. – Most úgy fogunk menni, ahogy minden normális ember menne, aki valaha is egy pillantást vetett London térképére.

Panama sértődötten dőlt hátra az ülésen, és behunyt szemmel kényelembe helyezte magát.

– Most jövök rá, miért csengett olyan ismerősen a Con-dor cirkusz neve. – A Patkány arca rögtön földerült. – Anthony Styx aktáiban olvastam róla.

– Biztos? – kérdezte Panama. – Hiszen Styx soha nem volt artista.

– Valóban, artista nem volt, mégis a cirkusz alkalmazottja volt egy darabig. Jegypénztáros volt négy hétig, amikor a cirkusz Walesben vendégszerepelt.

– Aztán otthagya az állását?

– Ott bizony – felelte a Patkány. – Méghozzá nem üres kézzel. Magával vitte az egész bevételt.

– Állj, megérkeztünk – kiáltott fel Panama örvendezve, amikor egy elhagyatott, szürke épület tűnt föl a láthatáron.

Panama kiáltására a Patkány akkorát fékezett, hogy a kocsis megcsúszott. Lábát gyorsan lekapta a fékről, és megpróbálta ellenkező irányba kormányozni a Fordot. Ennek ellenére már nem tudta megakadályozni, hogy bele ne szaladjanak egy ott parkoló kocs oldalába.

Panama rögtön kiugrott, hogy szemügyre vegye a sérült autót. – Egy Austin – mondta –, egy fehér Austin-Cabriolet. Fogja csak meg – kiáltott a Patkánynak, kezét a motorházfedélre téve.

A motor még forró volt, hiszen Olivér H. Bancroft alig néhány perce állította le kocsiját a Condor cirkusz főbejárata előtt.

Bancroft a cirkuszi büfé pultjának támaszkodott, és kalapját mélyen a tarkójába húzta. Fialat barátnője a ragacsos pultra könyökölt, és a csapossal beszélgetett. – Mikor zárt be a cirkusz?– faggatta.

– Még augusztusban – felelt a csapos röviden.

Bancroft rágyújtott egy szivarra. Attól a pillanattól fogva követett egy bizonyos nyomot, amióta Aabner műtermében, a létra alatt állva rájött, micsoda mestermunka egy ilyen nehéz célpontot telibe találni. A városszéli kis cirkuszban akart utána nyomozni, és bizonyosságot szerezni gyanújára. De csak a cirkusz melléképületében működő kis büfét találta nyitva.

– Nem megy a bolt? – fordult a csaposhoz.

– Hááát – felelte az vontatottan, miközben épp egy poharat mosogatott –, a törzsvendégek azért akkor is eljönnek, ha épp munka nélkül vannak.

– Munka nélkül? – kapott a szón Bancroft. – Gondolja, hogy leköthetnék itt egypár olcsó számot?

– Bármit megkaphat, amit csak akar – mutatott körbe a csapos. – Egyik cirkusz a másik után zár be. Az emberek örülnének, ha csak egy bohózathoz is szerződtetnék őket.

Bancroft úgy tett, mintha gondolkodna a dolgon. – De nekem menő számok kellene – mondta kisvártatva –, amelyeken behozhatom a pénzemem.

– Az is van – szólt a csapos –, ott átellenben például, az ajtónál az az ember idomított tigrisekkel dolgozik.

– Idomárok nem érdekelnek – mondta Bancroft –, hanem – ajkához emelte poharát és egy hajtásra kiitta a konyakot – egy első osztályú késdobáló kellene.

– Akkor jó helyen jár – nyugtázta a csapos. – Hahó, O'Rourke – kiáltott oda egy asztalhoz, amely előtt egy nagy műpálma állt. – Gyere csak egy pillanatra, valaki beszélni akar veled. Egy sápadt, sovány ember jött elő, és közelebb lépett.

– Mi van, Buddy? – kérdezte a csapos. – Hova tűnt O'Rourke?

– Fogd be a szád – hangzott a válasz, és a férfi odaállt szorosán Bancroft elé. – Mit akar O'Rourke-tól?

Bancroft leszállt a bárszékről, és vállával a magas pultnak dönt. Kivette a szivart a szájából, és egy ideig elmélyülve nézte a fől szálló füstöt. – Állást ajánlok – mondta nyugodtan. – Ügynök vagyok, és egy hosszabb vidéki turnéhoz keresek számokat.

– Blabla – felelte a sápadt. Hosszú pályafutása alatt, mint zsoké, zugkönyvelő és szélhámos, megtanulta, hogy első pillantásra föl ismerje a rendőröket. – Nem, maga nem zsarú – mondta magabiztosan. – Akkor meg minek üti bele az orrát olyan dolgokba, amelyekhez semmi köze?

Ekkor a fiatal hölgy, aki Bancroft társaságában volt, teljes erejéből belerúgott Bancroft sípcsontjába.

Bancroft feljajdult, és lehajolt, hogy odakapjon a fájó lábához, amikor valami elsüvített mellette.

Remegve csapódott be a kés a bárpultnak pontosan arra a pontjára, amelynek Bancroft előzőleg nekitámaszkodott. Olyan erővel hajították el, hogy a penge félig befűrődött a fába.

– Igazat mondott az előbb – szólta Bancroft, és elbújt a csapos háta mögé, ily módon biztosítva be magát a további támadások ellen. – O'Rourke valóban első osztályú késtdobáló.

– Vigyázat – kiáltotta Buddy ebben a pillanatban, az utcára nyíló ablakra mutatva. – Zsernyákok! – Odakint, a mocskos ablaküveg mögött Panama és a Patkány alakja tűnt föl.

Bancroft karon ragadta megmentőjét, és még mielőtt a

Patkány Panamával beléphetett volna a kocsmába, kinyitotta a cirkusz épületébe vezető vasajtót, és a lányt magával ragadva bezárta maguk után.

– Maradjon itt – suttopta a férfi.

Félve pillantott körül, de világosságához szokott szemével az elhagyott cirkusz sötét épületében semmit sem látott.

Lassacskán aztán előtűntek a körvonalak, és fölfedezte a nyitva hagyott szellőzőnyílást, amelyen beszüremlett az utca tompa fénye.

– Azon át kijuthatunk – mondta a kis ablakra mutatva. – Miközben óvatosan lépkedtek a sötétben, Bancroft rájött, hogy O’Rourke a kést kizárólag a vasajtó nyílásából dobhatta, amiből az következik, hogy most ő is itt lapul valahol velük együtt a sötétben.

A lány közben elérte a nyílást, és kissé nehezen bár, de átbújt rajta. Már kívülről kapaszkodott a világítóablakba, majd leugrott az utcára. Alig eresztette el azonban a kis ablakot, amikor a vasfedél lecsapódott, hermetikusan elzárva a cirkusz belső terét fénytől és levegőtől.

– Halló, Bancroft – kiáltotta a lány kintről –, húzza majd föl a láncot. – Bent azonban meg sem hallották.

Sötéten és barátságtalanul hallgatott az aréna, amely két olyan embert tartott fogva, akik, minthogy mindketten életben akartak maradni, halálos ellenségek voltak.

Oda kell jutnom az ajtóhoz, jutott eszébe Bancroftnak a mentő ötlet. Belátta, hogy túl messzire ment ebben a dologban, és, ha arra gondolt, hogy egy villámgyors késdobáló les rá itt a sötétben, a fejében csak úgy lüktetett a vér.

Minden idegszála megfeszült, futva nekieredt, megtett vagy tíz métert, majd lebukott a földre. Visszafojtott lélegzettel várt egy darabig, de semmi nem mozdult.

„Marhaság – gondolta Bancroft –, nincs is itt senki, én meg futok életre-halálra.” Hogy meggyőződjön róla, hogy valóban értelmetlenül menekül, gyufát gyújtott, hirtelen lehajolt, és a feje fölé tartotta.

– ZZzzzzummm! – süvített el a kés a levegőben, és kettészelte a gyufaszálat.

Bancroft képtelen volt tovább uralkodni önmagán. Mintegy ötméternyire egy alakot látott maga előtt. Egy ugrással rávetette magát, és ököllel odasújtott.

O'Rourke azonban könnyedén elugrott, és a falhoz lapult.

– Átkozott kutya! – kiáltotta Bancroft magánkívül.

– Átkozott kutya! – visszhangzott a kupola alatt. Meggörnyedve az ajtóhoz kúszott, és halkán lenyomta a kilincset. Abban a pillanatban azonban, amikor egy másodpercre a büfé felől ráesett a fény, üldözője belevágta hátába a kést.

– Menj a pokolba – kiáltotta O'Rourke kitörő örömmel, mert látta, hogy jól célzott, és pontosan talált.

Panama, aki éppen a csapos bizalmába akart férközni, a belépő Bancroftira meredt. – Szép kis meglepetés! – üdvözölte. – Mit kerestél maga ott az üres cirkuszban?

– Nemrégiben elvesztettem itt, az egyik páholyban a messzelátómat – mondta Bancroft nevetve –, és most végre volt időm, hogy megkeressem. De sajnos, hiába. – Elköszönt, és a kijárat felé indult.

– Hallja-e – kiáltott utána a Patkány –, biztos, hogy egy messzelátót veszített el, és nem egy kést? Mert ugyanis ez utóbbi épp a hátából áll ki.

Bancroft kitapogatta a fölhasított zakójából kiálló kést és kirántotta. – Szép darab – mondta. – Jól fog mutatni a fegyvergyűjteményemben. – Vigyorogva fordult a többiekhez: – Jó lesz, ha maguk is beszereznek egy-egy ilyen szép fehér mellényt. Nem mindenkinek van ám ilyen. Igaz, feltűnő, könnyen piszkolódik, és nem illik minden öltönyhöz. Ezenkívül nehézkéssé is teszi az embert, mivel vastag bőrrrel és acéllemezekkel van kibélelve. Van viszont három előnye: ütés-, szúrás- és golyóálló. Jó éjszakát, hölgyeim és uraim!

Ezzel elhagyta a terepet. Az már úgyis majdhogynem kiürült, mivel a vendégek nagy része jobbnak látta elhagyni a büfét. Amikor a Condor cirkusz közelében föltűnt egy zsernyák, ahogy maguk közt a rendőröket nevezték, a büfé elcsendesedett, a férfiak hazamentek, és papírkosárba rejtették pisztolyukat.

A csapos morcosan kikapcsolta a hangszórót, és a szögre akasztotta a kötényt. – Fájront – mondta –, ma korábban zárok. A feleségem nagy pocakkal a kórházban fekszik.

– Mit lehet tenni – mondta Panama, és aprópénzt dobott a pultra. – Meg kell hagyni, jó whiskyje van. – Ásítást színelte, és lábát hanyagul lóbálta a magas bárszéken.

– Ja, mit is akartam még, nem ismer egy bizonyos O'Rourkét?

– O'Rourke – szólt elgondolkozva –, nem, nem ismerem.

– Kár – mondta a Patkány –, pedig az ember azt hinné, ide csak elvéve tér be idegen. A fehér mellényest se ismerte?

A kövér a fejét rázta. – Ügynök volt, cirkuszosokat akart szerződtetni. Eddig még nem láttam, és a nőt se, aki vele volt.

– Egy nő? – kapta föl a fejét a Patkány. – Hogy nézett ki?

– Csinos kis jószág – felelte a csapos. – Épp a feleségem urának való.

– Valery Styx – súgta Panama a Patkánynak. – Biztosan. Összedolgoznak ezek ketten.

– Fekete hajú volt? – érdeklődött tovább Marilyn.

– Fogalmam sincs – felelte a kérdezett. – Kalapban volt.

– Magas volt? Sovány? Elegáns? Kölniszagú? A csapos egyetlen kérdésre se tudott válaszolni.

– De azt legalább tudnia kell – próbált meg a Patkány a lelkére beszélni –, hogy hány éves lehetett körülbelül.

– Húsz és negyven között – mondta a férfi türelmetlenül. – Nem tudhatom én azt olyan biztosan.

– Mit ivott? – faggatta tovább Panama.

– Ostoba kérdés – mérgelődött a Patkány. – Ettől aztán nem leszünk okosabbak.

– Miért ne? – felelte Panama rendíthetetlen nyugalommal. – Semmit nem hagyhatunk figyelmen kívül. Emlékszem még Banberry mérnök esetére, aki a kérdésre, hogy megölte-e a nagyanyját...

– Hogy mit ivott a hölgy? – szakította félbe a csapos. – Egy

kortyot sem. Csak evett. Pfefferonit. Hét darabot egy ültő helyében.

– Pfefferonit?

– Azt hát. Nem tudja, mi az? Olasz módra elkészített apró, borsos-fűszeres uborka.

17

Panama a Patkánnyal az oldalán kisietett a büféből, és beugrott a Fordba. A Patkány berúgta a motort, és anélkül, hogy akárcsak egy szót is váltottak volna, mindkettőjük számára világos volt, hogy minél hamarabb Saschánál, a fő uborka-imádónál kell lenniük.

– Egy fiatal lányt még könnyű rossz útra csábítani – filozofált Panama. – Kellene neki egy apáskodó jó barát. Ismerek is egy fiatalembert, aki szívesen vállalná ezt a feladatot.

A Patkány szóra sem méltatta Panama javaslatát. – Kapjam csak el a szemtelen fruskáját – mondta mérgesen –, úgy ellátom a baját, hogy legközelebb százszor meggondolja, miféle kalandba menjen bele... Ha huszonötöt húzok rá spanyolnáddal, annak sokkal nagyobb a nevelő hatása, mint bármiféle atyai jó barátnak.

A Patkány gázt adott, hogy levezesse mérgét, és amikor az Oakley Street 23. elé értek, a csodálkozó Mr. Irvingtől alig fél méterre sikerült csak lefékeznie. Mr. Irving éppen egy kézikocsira pakolta fel az utolsó ládákat és kosarakat.

– Nem látta az unokahúgomat? – kérdezte a Patkány köszönés nélkül.

Irving tagadólag intett. – Nincs idehaza. De az új bérlő fönt van. Már dél óta a fürdőszobában van. Innen pont jól látni az árnyékát.

– Micsoda megfigyelőképesség! – mondta Panama a kocsiból kiszállva.

- Nahát – mondta a háziúr. – Hogy kerül maga ide?
- Meg akarom látogatni az ikertestvéreimet – felelte Panama.
- Örökké tisztálkodik! Egész nap a fürdőszobában van és mosakszik.
- Ne hantázz már annyit – állította le a Patkány a szó* áradatot. – Úgy hallottam, Mr. Irving, hogy eladta a házat. Szeretném látni azt az embert, akinek ennyire sürgős lebontatni a házat.
- Pat Holliday nincs itt – mondta Irving. – Éppen az egyik vevőmhöz ment, hogy házhoz szállítsa az árut. Rendes ember ez a Mr. Holliday. Mellesleg ez az úr is meg akarta látogatni a maga unokahúgát.
- Melyik úr?
- Hát aki az ezüst étkészletet vásárolta.
- Érdekes – mondta a Patkány. – Az új háziúr pedig elment hozzá, hogy házhoz vigye az étkészletet. Meg tudná nekem mondani, hogy nézett ki a vevő?
- Nem, sajnos, nem néztem meg közelebbről – szólta Irving elgondolkodva. – Tudja, itt nálam csak egy gázláng világít. Manapság bizony spórolnia kell az embernek.
- Evett vagy ivott valamit? – érdeklődött Panama.
- Mindig csak ugyanezt a sületlenséget tudod kérdezni – torkolta le a Patkány.
- Nem, enni éppen nem evett – felelte Irving. – De ha már épp ezt kérdezte, hát bizonyára nagyon éhes lehetett, mert egy merőkanalat rögtön kivett a készletből, és eltette magának.
- Szentséges ég – mennydörgött a Patkány. – Nem emlékszik rá, nem viselt véletlenül fehér mellényt?
- De, valóban – örült meg Mr. Irving. – Most, hogy mondja, már rémlik.
- És hová kellett vinnie Holliday-nek az árut?– kérdezte Panama izgatottan.
- Ki, a richmondi Hibiscus fasorba – válaszolta a zálogos.
- Mozgás – kiáltott a Patkány, és galléron ragadta Panamát.

– Legjobb, ha a Temze-parton megyünk végig – tanácsolta Panama.

– Tartsd a szád – kiáltott rá a Patkány. – Szeretnék még az idén Richmondba érni. – Azzal kényelmesen elhelyezkedett, kéretlen tanácsadóját pedig beszorította a bal sarokba.

Óránként nyolcvan mérfölddel mentek. Negyed óra múlva elmaradoztak az elővárosok is, és lassan ritkulni kezdtek a házsorok.

Egyszer csak lelassult a kocsi, a motor köhögött még néhányat, majd éppen egy nagy jelzőtábla előtt végképp leállt.

– Kifogyott a benzin – mérgelődött a Patkány a mutatóra bökve. Gyorsan lekapcsolta a külső fellépőre szerelt régimódi tartályt, és feltöltötte belőle a benzintankot.

Panama figyelmesen szemlélte az eseményeket, majd amikor meggyőződött róla, hogy nem kell segítenie a Patkánynak, futott egypár lépést föl-alá, hogy felélessze elgémberedett tagjait. Ekkor megpillantotta a táblát, amely mellett megálltak. A város kezdetét jelölő tábla volt. Messziről is látható, nagy betűkkel festették rá: LONDON.

– Marylin – kiáltotta a Patkánynak, aki éppen a fedelet csavarta rá a tanksapkára. – Álljon már ide egy pillanatra e mellé a tábla mellé.

A Patkány odasietett, mert azt hitte, Panama valami érdekeset fedezett fel. – Mit csináljak? – kérdezte.

– Bármily különösen hangzik is – mondta Panama a táblára mutatva –, de ebben a pillanatban maga az utolsó londoni nő.

Mialatt a Patkány és Panama vacogva az isten háta mögötti richmondi villa felé tartott, Fish felügyelő vidáman dudorászva üldögélt a Golden Club egyik bárszékén.

– Kérek egy limonádét – szólt a mixerhez könnyelműségi rohamában.

– Estreliának pedig egy pezsgőt – csendült föl mögötte egy élénk női hang. – Buenas tardes, Señor Fish!

– Jó estét, gyermekem – felelte Fish, miközben a mixernek megadta az egyezményes jelet.

– Sajnos, a pezsgőnk elfogyott – vágta rá az rögtön. – Talán egy pohárka martinit?

Estrella fitymálón bólintott.

– Ma végre szabad vagyok – mondta Fish, és karját Estrella csípője köré fonta. – Nem is tudod, mennyire örülök ennek az estének!

– Estrella is örülni – felelte az kedélyesen. Európa majd mindegyik nagyvárosában táncolt már, mindenhol ragadtlán rá egy-két szó, amelyeket elég ügyesen forgatott. De egyetlen nyelvet sem beszélt rendesen, még anyanyelvét, a spanyolt sem, mivel még gyerekkorában elhagyta Madridot. – Estrella szeretni old Fish – mondta kedveskedve. – Old Fish olyan, mint nagypapa volt Estrellának.

– Én viszont egészen mást érzek irántad, mint a nagypapád – ellenkezett Fish.

– Old Fish nagyon mulatságos – nevetett Estrella – amikor beszélni szerelemről, ekkora szemeket mereszt! – Kacarászva próbálta utánozni.

– Úgy érted, dülleddt szemem van? – kérdezte Fish savanyú képpel.

– Azaz – felelte a nő –, dülleddt szeme.

– Na szép kis hasonlat, mondhatom – morogta Fish –, de ez egy pennydbe fog kerülni. Halaknak meg békáknak szokott dülleddt szemük lenni. De hogy lásd, kivel van dolgod, kifizetem helyetted a büntetést. – Azzal kivett egy pennyt a tárcájából, és a bal oldali mellényzsebébe dugta.

– Darling – szólt Estrella, miközben poharát a mixer elé tolta, hogy az újra teletöltse. – Melyik színt te legjobban szeretni?

Fish gondolkodott egy pillanatig. – Pirosat, kéket és fehéret – mondta végül.

– Nagyon jó, nagyon jó – örvendezett a lány –, Estrella kérni tőled rubin gyűrű, kékróka prém és menyasszonyi ruha.

A felügyelő félrenyelt ijedtében. – Nagyon fogsz csalódni – mondta, miután összeszedte magát. – A kékróka ugyanis köztudomásúlag nem kék, hanem barna, a menyasszonyi ruha kiesik, mert fogadalmat tettem, hogy nem nősülök meg többé. Ami pedig a rubint illeti, már nem divat. De várj csak, hadd gondolkodjam... Ha eljössz velem hétvégére Párizsba, megveszem neked Franciaország zászlaját, a tricolort. Az is kék – fehér-piros.

– Caramba! – kiáltotta Estrella mérgesen. – Szégyellni magát, vén zsugorás...

– Zsugori – javította ki Fish.

– Kapzsi pénzhajszás...

– Pénzhajhász, darling.

Megjelent egy pincér, és közölte, hogy Fish felügyelő urat telefonhoz kéri.

– Máris jövök – felelte Fish. Balsejtelmei támadtak, mivel egyedül a Scotland Yardon tudtak róla, hogy az éjjeli pillangóknál tölti az estjét. Az összes nyomozó köteles volt ugyanis közölni mindenkori tartózkodási helyét, arra az esetre, ha sürgős ügyben keresnék.

Az ügyeletes tiszt volt a telefonnál, és átadta McGregor főfelügyelő üzenetét, hogy halaszthatatlan ügyben sürgősen beszélni akar vele.

Fish rossz lelkiismerettel lépett oda Estrellához. – Nagyon sajnálom – kezdte hebegve –, de vissza kell mennem az irodámba. Holnap látjuk egymást, jó?

– Holnap újév. Estrellának van három fellépés – mondta a táncosnő.

– Holnapután?

– Holnapután első január. Estrellának kezdődik vendégszereplés Brüsszel.

– Akkor februárban?

- Februártól augusztusig dél-amerikai turnén lenni.
- Szeptemberben viszont én megyek szabadságra – folytatta a felügyelő.
- Októberben Estrella hazamenni, Spanyolországba.
- Novemberben pedig rendőrkongresszus van Casablancán, amelyen részt kell vennem – sóhajtott Fish. – Szóval leghamarabb újra decemberben. Akkor mához egy évre találkozunk ugyanitt a bárban. Rendben? Viszlát, babácskám, rohannom kell.

McGregor feldúltan várta Fish felügyelőt. – Azt hiszem, egészen komoly dolognak jutottam a nyomára! – kiáltotta. – Különben nem zavartam volna meg a szórakozásában.

– Mi történt, Sir?

– Itt van, olvassa – mondta a főnök, és egy gyűrött, zsírpecsés papírlapot nyújtott át Fishnek.

Fish izgatottan nyúlt a papír után. Alig bírta kibetűzni az olvashatatlan írást.

CSAK EGY A BIZTOS, olvasta, HOGY TRILBY FELÜGYELŐ KETTŐS JÁTÉKOT ÜZ. ÉVEK ÓTA FOGAD EL PÉNZT BŰNÖZŐKTŐL ÉS MÁS GYANÚS ELEMECTŐL ÉS RÉSZT VESZ GAZTETTEIKBEN. RENDŐRTISZTI RANGJÁT ARRA HASZNÁLJA FEL, HOGY A NYOMOZÁST TÉVÚTRA VEZESSE. EZ A TRILBY TÖBBET TUD, MINT AMENNYIT BEVALL, ÉS AKI LELEPLEZI, EGY BANDA FEJÉT TESZI ÁRTALMATLANNÁ.

– Mit szól hozzá? – kérdezte a főnök idegesen.

– Szörnyű a stílusa – szólt a felügyelő homlokát ráncolva. – Ki írta ezt a papírt? Trilby – Trilby... nem ismerek senkit a Yardnál, akit így hívnának.

– Nekem sem volt ismerős a név – felelte a főfelügyelő –, de aztán rögtön utána érdeklődtem, és valóban létezik egy Trilby nevű rendőr brit szolgálatban, egy kis halászfaluban, a skót

parti őrsnél. Azonnal odatelefonáltam, és kiadtam a parancsot a megfelelő intézkedés végrehajtására. Mindenesetre nehéz elképzelni, hogy bármi köze is lehet a parti őrség egy alacsony beosztású alkalmazottjának a mi bűntényünkhöz.

– Az Anthony Styx-ügyhöz? – kérdezte Fish. – Ki adta le tulajdonképpen ezt a jelentést?

– Senki nem adta le. Panama valószínűleg csak akkor akart nekem beszámolni róla, amikor már teljesen felderítette az ügyet. Vagy gondolja, hogy ő is bűnrészes a Trilby-féle ügyben?

– Hogyan gondolhatja, hogy Panama...

– Az ő íróasztalán találtam ezt a papírt.

Fish még egyszer átolvasta a jelentést, és fönt a lap közepén egy számot fedezett föl, a 113-ast. – Na, jól kinézünk

– dörmögte –, szóval már telefonált is Skóciába, igaz?

McGregor bólogatott. – Elrendeltem, hogy azonnal tartóztassák le Trilbyt.

– Ha megfogadja a tanácsomat, azonnal elrendeli, hogy bocsássák szabadon Mr. Trilbyt, különben akkora botrány lesz, amilyent még nem látott a világ.

– De hát miért? – kérdezte a főnök zavartan.

– Mert ez az iromány – kiáltotta a felügyelő mérgesen –, nem más, mint a *Susi, a gyermekgyilkos című* mű egyik lapja, hogy pontosabb legyek, a 113. oldala annak az ócska ponyvának. Panama barátunk ugyanis szabad idejében detektívregényt ír, és ha ez az átkozott fickó nem lenne ilyen trehány, és a helyére rakná a holmiját, még most is nyugodtan ülhethék a sakkasztal mellett. Így pedig egy egész évre el kellett halasztanom a partit.

A főfelügyelő gyorsan fölkapta a telefonkagylót. – Sürgős beszélgetés Edinburgh-val – mondta rekedten, majd engesztelőleg Fishhez fordult. – A sakkpartiját pedig sose sajnálja, felügyelő. – Elővett a szekrényből egy sakkasztalt.

– Ha nem is vagyok éppen nagymester, de azért elég erős ellenfél leszek. Majd meglátja, én is érek annyit, mint az előző

partnere.

– Nagyszerű, uram – mondta Fish, és a mosdóba köpött.

19

Richmondba érve a Patkánynak be kellett kapcsolnia a fényszórókat, mert az utcákra sűrű sötétség borult. A kocsi egy kis erdőség felé kormányozta, melynek sűrű ágain nem hatolt át a holdfény. Innen nem messze, hatalma? szilfatörzsek árnyékában parkolt a fehér Austin-Cabriolet.

– Kölcsönadná a pisztolyát? – kérdezte Panama fázósan fölhajtvá kabátgallérját.

– Minek? – kérdezte a Patkány. – Hiszen ott a sajátod.

– Amit éppen otthon felejtettem – vallotta be Panama.

A Patkány szó nélkül átnyújtotta a browningját, és felemelte a vezetőülést. Egy kisbaltát húzott elő onnan és tette készen megsuhogtatta, mint indián a tomahawkját.

– Minden eshetőségre magamhoz vettem ezt a baltát – mondta. – Ki tudja, mi minden történhet, ha egy fiatalemberrel kell sötét erdőkön át utazgatnom. Egyszer már megtörtént, hogy egy ilyen fickó szemtelenkedni kezdett.

– Az bizony már jó régen lehetett – jegyezte meg Panama. Jobb kezével szorosán markolta a revolvert. Baljában a lámpást tartotta, amellyel a havas földet igyekezett megvilágítani.

Nem volt nehéz követni a fehér kocsiól kiinduló lábnyomokat. Egy hosszú, tágas térséghez vezettek, amelynek túloldalán emelkedett a nagy, vidéki villa.

– Idilli hely ez a Hibiscus fasor – mondta Panama –, de szerintem azért túlzottan elhagyatott. Ha itt történne gyilkosság, napokba is beletelne, míg a Scotland Yard tudomására jutna. – Eloltotta a lámpást. Közeledtek a házhoz, melynek földszinti ablakai fényesen ki voltak világítva. – Csak óvatosan, innen kavicsos az út. Halkan lépkedjünk. A házat körös-körül gondozott, széles kavicsos út választotta el a füves

területtől. Lábujjhegyen közeledtek, és az ablakhoz érve bepillantottak a könyvtárszobába, amelyből csigalépcső vezetett föl az első emeletre. Egy kényelmes, mély fotelban Sascha Zyzoff ült cigarettázva, kecses kis fejét arrafelé fordítva, ahonnan Panama és a Patkány közeledtek.

– Adjon isten, fáradt vándorok! KerüljeteK beljebb! – mondta, és kitérta a szabadba vezető nagy szárnyas ajtót.

– Te meg hogy kerülsz ide, te varangy? – mondta a Patkány átfagyott kezét dörzsölgetve. – A jelenlétemben pedig légy oly kedves mellőzni a dohányzást.

– Egyedül vagy?– kérdezte Panama.

Sascha bólintott: – Éppen egy sakkfeladvány megoldásán fáradozom. Egy rendkívül bonyolult kétlépéses feladvány.

– Ez nem igaz – torkolta le Panama. – Azért még én is meg tudok különböztetni egy megszakított játszmát egy sakkfeladványtól. Itt egy oldaltámadást kíséreltek meg, de mindkét mezőny győnye előnyomulása következtében a támadásba egyik király se vonható be. Ilyesmi nem szokott szerepelni a sakkfeladványokban. Nem bizony, itt még röviddel ezelőtt a partnered ült, aki nagyon szereti a fehér színt. Amint látom, a világot választotta. Valamint fehér mellényt hord, és van egy fehér Austinja.

– Miért menekült el?– kérdezte a Patkány. – Meglátott bennünket? – Elhallgatott, mert közeledő léptek zaját hallotta az emeletről.

A nyikorgó falépcsőn fejét rosszállón csóválva egy férfi sietett le.

– Hiszen ez Mr. Angler! – kiáltotta Panama eltéve pisztolyát. – Mi az ördögöt keres maga itt?

– Ezt a kérdést inkább én tehetném föl önnek – válaszolta a bankár. – Ez a ház ugyanis az enyém. – Percy Angler egy kézmozdulattal nyugalomra intette hívatlan vendégeit.

A hirtelen beállt csendben tisztán hallatszott, ahogy a kavics megroppan valakinek a léptei alatt, aki óvatosan a ház hátsó

része felé igyekezett. Angler egy hirtelen mozdulattal feltépte az ablakszárnyat. Az utolsó pillanatban még sikerült a férfit fölismernie, mielőtt befordult volna a sarkon.

– Hiszen ez a küldönc volt, aki az evőeszközt szállította házhoz – mondta. – Mit kémkedik itt ez az alak? Csak nem akar betörni? Pedig nálam nem járna szerencsével. A biztonsági záruk jóvoltából senki nem juthat be hivatlanul a házba. – Szeretett volna még tovább dicsekedni a biztonsági- és riasztóberendezéseivel, ám valami reccsenés szakította félbe a szavait.

– A hátsó ajtó – suttogta Angler. – Nagyra becsülöm a baltáját, hölgyem – fordult a Patkányhoz –, de jobb, ha hozok valami komolyabb fegyvert.

Azzal fölsietett a falépcsőn, kinyitotta a vadászsobába vezető üvegajtót, és lámpát gyújtott. Kezében csőre töltött puskával, a nyitott lőszerszekrény előtt ott állt Olivér H. Bancroft.

– Hallgasson meg, Mr. Angler – szólt Bancroft megtörten. – Valaki ólálkodik a ház körül, aki az életemre tör. Fegyver van nála...

– Adja ide azt a puskát – szakította félbe Angler, és kivette Bancroft kezéből a fegyvert. – Tudja csoda, szívesebben lövök nyulakra, mint emberekre, de ha ezt az alakot elkapom, akkor egykettőre alulról fogja szagolni az ibolyát.

– Azt hiszem, túl messzire mentem – rágta Bancroft az alsó ajkát. – Már ketten vannak a nyomomban. Az egyik lövöldöz, a másik meg késeket hajigál.

20

Percy Angler sietősen hagyta el a vadászsobát. A lépcső felénel járhatott, amikor kivágódott a folyosó ajtaja, és lövés dördült.

Gyorsan hasra vágta magát, és a korlát cifra rácsa mögül

igyekezett megállapítani, hogy honnan adhatták le a lövést. A támadót azonban nem láthatta, mert ha kivilágított szobából egy sötét folyosóra lépünk, eltart egy darabig, míg szemünk hozzászokik a sötétséghez. Egy pillanatra újabb két lövés torkolattüze villant fel a sötétben.

A Patkánynak igaza volt, amikor úgy gondolta, remek célpont a sötétben álló támadó számára. Hirtelen elhatározással meglendítette a kisbaltát, és telibe találta vele az állólámpát. A körte hangos csattanással pukkant szét, és nyomban teljes sötétség borult a Hibiscus fasorbéli Angler-villára.

Sascha rémülten kucorgott a sakkasztal mögött. A félelemtől jóformán még levegőt se mert venni, és csöndesen sírdogált magában.

A Patkány jócskán idősebb volt nála, de kemény fából faragták. Rettenthetetlen nőszemély volt, talpraesett, vérbeli rendőr, aki képes lett volna egy szál esernyővel felfegyverkezve nekimenni egy betörőbandának.

Most, hogy egyetlen fegyverét elhajította, egy súlyos bronz hamutartót kapott föl, és teljes erejéből az ajtó irányába vágta.

Panama térdre vetette magát, és három lövést adott le arrafelé, ahonnan a torkolattüzet látta föl villanni. Az ellenféltől rögtön megjött rá a válasz, és Panama ijedten kapott halántékához, ahol megpörkölődött a haj.

Bal kézzel gyöngéden Sascha keze után nyúlt, és a fülébe súgta: – Ha most itt együtt kell meghalnunk, vigasztaljon az a tudat...

– Engedd már el a kezemet, te örült – sziszegte a Patkány. Még tovább is méltatlankodott, de azt már Panama nem hallotta, mert Angler támadást indított az emeletről, csak úgy záporoztak a lövések Pat Holliday-re, aki a zongora mögött talált menedéket.

Panama befejezte a tevékenységét mint céllövő, és a fal mentén az ellenség felé kúszott. De félúton egy térdelő alakba botlott, és hasra tetette magát mellette.

– Maga az, Mr. Angler? – kérdezte alig hallhatóan. – Várjon csak, most aztán jól befutok a fiúnak. – Izgalomtól remegő kézzel húzta meg a ravaszt, de mivel a célt nem látta, hát vakon belelőtt a sötétbe. Erre a mellette lévő is tüzelni kezdett, és Panama, amint a felvillanó fénynél rápillantott, döbbenet figyelt fel szomszédja tűzvörös hajára.

Szent isten, futott át az agyán, átkerültem az ellenség térfelére.

Ekkor fölegyenesedett, hogy lábujjhegyen könnyedén elrugaskodhasson, nekilendült, és ujjait a levegő után kapkodó ellenség gégéjébe mélyesztette.

Pat Holliday azonban támadóját a sarokba taszítva, egy ugrással elszabadult, az ajtóhoz rohant, és kiment a szabadba.

A Patkány elsőként ugrott a villanykapcsolóhoz, és fölgyújtotta a villanyt. Vakító fény árasztotta el a szobát, ami úgy nézett ki, mint egy csatatér.

– Hová tűnt? – kiáltott Panama, még lihegve az idegtépő közelharctól.

– Kimenekült – felelte Sascha, aki kezdte visszanyerni régi formáját –, de a parókáját itt hagyta nekünk emléke. – Fölvette a szőnyegről, és figyelmesen szemügyre vette az égővörös parókát. – Ha nem tévedek – szólalt meg –, ez az új háztulajdonos, Pat Holliday scalpja.

– Át kell kutatni a terepet! – kiáltotta Angler izgalomtól elcsukló hangon.

– Legjobb lesz, ha háromfelé indulunk – javasolta Panama nem minden hátsó gondolat nélkül. – Maga balra megy, Mr. Angler, Marylin a középső részt kutatja át, Sascha pedig velem a jobb szárnyat alkotja.

– All right – rikkantotta a Patkány, lehajolt a kisbaltáért, és kiviharzott.

Mivel ő lépett ki elsőként a kis ligetbe, még láthatta a fehér Austin-Cabriolet stoplámpáját, amint elsüvített London felé.

Bancroft meg volt győződve róla, hogy a vörös hajú küldönc

rájött, hogy akit keres, már nem tartózkodik az Angler-villában. Az első kanyarnál a csúszós porhó miatt lassítania kellett. Fényszórói ekkor az út szélén hajadonfőtt ácsorgó férfit pásztáztak végig, akinek a fején nyoma sem látszott vörös hajnak. Ez a körülmény egy pillanatra megzavarta Bancroftot. Nem bukott le elég gyorsan, és Pat Holliday kényelmesen célba vehette.

Meg is húzta a ravaszt, de lövés nem dördült. Mindössze egy éles, fémes kattánás hallatszott, mert az Angler-villa ostrománál Holliday az összes töltényt elhasználta a csata hevében.

21

Panama és Sascha együtt hagyták el a bankár házát. – Mit kerestél a Condor cirkuszban, és egyáltalán mi közöd neked ehhez a fehérmellényeshez? – kérdezte Panama. – Hogy kerültél Mr. Angler villájába?

Amikor látta, hogy Sascha dacosan hallgat, fölsóhajtott, és így szólt: – Tudnád egyetlenegyszer azt mondani, hogy drágám, te nekem nagyon...

– Igen – rebegette Sascha, vékony, várakozással teli hangon. – Drágám, te nekem nagyon tetszel.

– Nem – mondta Panama. – Drágám, te nekem nagyon gyanús vagy.

– Hol bujkáltok?– kiabált a Patkány már messziről. – Találatok valami nyomot? – közelebb ért, és rájuk világított.

– Miféle nyomot? – kérdezte Panama, gondolatban messzire kalandozva. – Ja, nem, nem láttunk senkit.

– No, akkor gyertek – mondta a Patkány, és karon ragadta Saschát. – A madárka kirepült, de tudom, hogy hol bukkanhatunk rá. Ha valóban ő az új háziúr, akkor előbb-utóbb hazamegy az Oakley Streetre.

Ezzel a Patkány kocsijához siettek, amelynek a stoplámpája

gyöngén világított a fák közül.

– Én majd vezetek – ajánlkozott Panama –, Sascha pedig mellém ül. Maga pedig, drága Marylin, nyugodtan kinyújtózkodhat a pótshéken, és...

A Patkány lehajtotta a pótülést, megragadta Panamát a vállánál fogva, és ráripakodott: – Leülni. Te ülsz a pótshéken. Egyébként tényleg kényelmes, legföljebb megfagy az ember.

Panama szófogadóan beprézelte magát a szűk kis pótülésbe. Alighogy elindult a kocsis, egészen közel egy földön kuporgó alakot pillantott meg, kopasz fején csak úgy csillogott a holdfény.

– Holliday! – kiáltott fel Panama. – Álljatok meg, elkaptam! Álljon már meg, Marylin!

De hiába kiabált, mert a Patkány, a széltől védett lehajtott kocsitető alatt semmit sem hallott.

Panama már szem elől veszítette emberét, de még mindig kétségbeesetten verte a kocsis belsejétől elválasztó bőrborítású falat.

„Dörömbölj csak nyugodtan – gondolta kajánul a Patkány –, legalább kifagy belőled a lélek.”

– Csak egy kis szelet neki – heccelte Sascha még jobban, aki benne volt a tréfában, a Patkány pedig gázt adott, és a Ford, mint a villám suhant tova.

– Tehát – sandított a Patkány oldalról az unokahúgára – most már nincs más dolgod, mint fél órácskát elüldögelni itt mellettem, és válaszolni a kérdéseimre.

– Nem bánom – mondta Sascha. – Panama már úgyis elfecsegte, hogy bizonyos körülmények egybeesése folytán bezárult körülöttem a kör.

– Mit kerestél a Condor cirkuszban?

– Mr. Bancroftot kísértem el – felelte Sascha az igazat.

– Szóval Bancroftnak hívják azt a fickót. – A Patkány hangosan dudált, mert egy kis településen hajtottak keresztül. – És mi dolgod neked ezzel a Bancroft nevű úrral?

– A titkárnője vagyok, amiért meg is fizet, egész tisztességesen. És mivel sajnos olyan rokonságom van, akitől igen csekély havi támogatást kapok, így aztán kénytelen vagyok más úton-módon pénzhez jutni.

A Patkány belátta, hogy semmi értelme további kérdéseket feltennie, így aztán, amikor megérkeztek az Oakley Street 23-ba, az összes mérgét Panamán töltötte ki.

– Mekkora ökör vagy – kiáltott rá. – Miért nem ütöted le Pat Hollidayt, ha már a parókáját le tudtad szedni?

Most aztán meglépett, és isten tudja, elkapjuk-e még valaha. Mit vigyorogsz, te szemtelen?

– Útközben eszembe jutott egy vicc – felelte Panama –, és nevetnem kellett. Közben megfagyott a képem, és most addig fogok vigyorogni, amíg föl nem enged.

– Miféle vicc jutott az eszedbe? – kérdezte Sascha.

– Csak arra gondoltam, milyen muris lett volna, ha mondjuk megpillantom Pat Hollidayt az országúton, és mégsem tudlak titeket figyelmeztetni, mert ti bent ültök, kényelmesen, a kocsi fedett részében.

– Micsoda ostoba ötleteid vannak – morogta a Patkány. – Gyere, odafönt megvárjuk, amíg Pat Holliday hazaér.

– Sajnos, kénytelenek lesztek elviselni a társaságom hiányát – közölte Panama. – Még fölugrom Valery Styxhez. Utána kell néznom, otthon van-e már a gyerek. Kölesönadná a kocsiját, Marilyn? Visszahozom épségben.

– Figyelmeztetem, hogy ez a kocsi ötszáz fontba került! – Bizonyos körülmények között még ma is el lehetne adni ezért az árért. Például „A technika gyermekkora” című kiállítás rendezőinek.

Panamabeült a volán mögé, és elviharzott. A következő saroknál már figyelemre sem méltatta a stoptáblát, majd nekiment egy lámpaoszlopnak.

– Hol tanult maga vezetni!? – állította le a rendőr, noteszát előhúzva.

– A New Scotland Yard vezetőképzőjében – felelte nevetve Panama. – Whist felügyelő volt az oktatóm. Akár panaszt is tehet nála.

– Elnézést – tisztelgett a rendőr kötelességtudón. – Ne üljek inkább én a volánhoz? Ugyanis szükségünk van még a kerületünkben lévő lámpaoszlopokra és jelzőtáblákra.

Panama egy rágógumit nyomott a rendőr kezébe, és értésére adta, hogy tovább akar menni. Ezután, jóllehet már nagyon figyelt az utcán leselkedő veszélyekre, mégis túl közel sodródott a járdához, és majdnem föllökött egy elegáns, fiatal hölgyet, aki éppen át akart menni az úttesten.

– Maldito! – kiáltotta a hölgy ingerülten. – Én nagyon megijedni...

Panama lefékezett. – Mi az ördögöt ácsorog a járda legszélén? – kérdezte bosszúsan. – Ha nem tud egyedül közlekedni, járjon a dadájával.

– Diablo! – felelte rá a nő. – Inkább kellene boldognak lenni, hogy nem történni semmi. Menni templomba, gyújtani gyertya, ártatlanokért!

Panama épp egy csattanós válaszon törte a fejét, amikor a Ford visszapillantó tükrében megjelent az iménti rendőr, és gyors tempóban közeledett a vitakozók felé.

– Bocsásson meg, kisasszony – mondta Panama egyszerre nagyon engedékenyen. – Belátom, tényleg figyelmetlenül vezettem. Kérem, engedje meg, hogy elvigyem a kocsimon, bárhová, ahová csak akarja. – Még egyszer rásandított a visszapillantó tükörrre, majd gyorsan kitérte a kocsiját.

Estrella szó nélkül beszállt.

Panama oldalról végigmérte. – Micsoda bájos, fiatal hölgy! – mondta elismerőleg.

Estrella csábosán rámosolygott. – Maga lenni jóképű vezető – mondta. – Muy macho, muy caballero. Estrella szeretni bátor, jóképű férfi.

– Akkor egy egész sereg férfit tudnék ajánlani – vigyorgott

Panama. – Jöjjön el beszélőre a rendőrségi fogdába, ott aztán láthat egy egész csomót, a rács mögött. Csupa jóképű, bátor, rámenős férfi. – Ránevetett, és mélyen a lány szemébe nézett.

– Nem nézni Estrellára, kérem – kiáltotta az ijedten –, majdnem elütni kutya meg gyerek. Ha akar nézni Estrella, Estrella szabad lenni holnap ebédre.

– Remek – mondta Panama –, hol találkozunk?

– A Macaóban – felelte a nő. – Amikor windsori herceg lenni Londonban, enni Macaóban, Leslie Coward és Aga Khanis...

– Nem kedvelem az ilyen felkapott helyeket – mondta Panama. – Menjünk inkább a Joe Brown tavernába.

– Lehet ott finoman enni? – kérdezte Estrella gyanakodva.

– Kitűnően főznek – biztosította Panama. – Gróf Monte Cristo is ott eszik mindig, ha Londonban van, meg Richelieu bíboros és Ali Baba... – Gondolataiba merülve túl közel merészkedett az előttük haladó kocsihoz, melynek ütközőjéből el is vitt egy darabot emlékébe.

Estrella a karjára tette a kezét, és megkérdezte: – Hombre, melyik a kedvenc színe?

– Az ezüst és a vörös – vágta rá Panama gondolkodás nélkül.

– Bueno. Holnap ebédre én rendelni vörös rák, piros lazac, paradicsomsaláta és vörös burgundi. Maga pedig hozni nekem kis souvenir, ezüst cigarettatárca.

– Jobb szeretnék valami személyesebb ajándékot adni – szólalt meg Panama elgondolkodva. – Ezüst és vörös legyen? Mit szólna, ha celofánba csomagolnám egy hajfürtömet?

Még mielőtt Estrella válaszolhatott volna, megállt a kocsi.

– Micsoda balszerencse! – kiáltott Panama szomorú ábrázattal a benzinmutatóra bökve, ami már majdnem a nullán állt. – Sajnálom, drága barátnőm. De annyi benzinnel, amennyi még a tankban van, már nem juthatok messzire. Legjobb lesz, ha itt kiszáll. Nem tehetek kerülőt.

– Estrella látni benzinkút – mutatott egy távoli, kivilágított pontra.

– Well – mocorgott Panama nyugtalanul az ülésen –, de... szóval, alig van pénzem. Ki tudna esetleg segíteni egy pár shillinggel?

Estrella fölháborodva ugrott ki a kocsiból. – Szégyellni magát – kiabált. – Maga miserable, un sinverguenza, un perro...

Panama nem tudott spanyolul, de el tudta képzelni, miféle becenevekkel illette a nő.

– Igazán nagyobb tisztelettel beszélhetne velem – szólt Panama szerényen. – Angol királyi alkalmazott vagyok.

Estrella fölfigyelt. – Ah – már érteni –, maga is lenni Scotland Yardtól?

– Mi az, hogy én is? – kérdezte Panama csodálkozva.

– Estrella már ismerni a céget. Old man Fish is miserable, un perro, un cochino...

Panama magában nevetgélt. – Fish, Fish... ja, igen, már rémlik valami. Az egyik közlekedési rendőrünk.

– Fish is mindig csak nagy szavak, sohasem nagy dinero. – Estrella biggyesztett. – Mindig fogadkozni, adni életét Estrelláért, de ha Estrellának valami kell, fogadkozni, Fish szegény, mint templom kakasa.

– Templom egere – javította ki Panama.

– Diós mio, micsoda fősvény, zsugorás! Szíve, mint kő, esze, mint gyerek, humora, mint – mint mosott hulla.

– Mint egy hullamosónak – segítette ki Panama.

– Ha látni Old Fish, megmondani neki – mondta nercgallérját fölhajtva –, maga lenni ugyanolyan, mint ő. Nemcsak kívül, belül is. Leköpött olyan.

– Kiköpött olyan – javította ki Panama. – Feltétlenül megmondom neki. Kár, hogy nem kísérhetem haza. – Vigyorogva búcsút intett, és elhajtott.

Gaylord doktor fölkapta széles karimájú, fekete puhakalapját, és mélyen a szemébe húzta.

– Indulnod kell – sürgette Valery félénken. – O'Rourke minden pillanatban visszatérhet.

– O'Rourke-nak meg kell halnia – mondta a férfi határozottan –, különben sohasem szabadulsz meg tőle. – Megszorította Valery kezét, kilépett a lakásból, és liften ment le a földszintre. A liftből kilépve a lépcsőn egy fölfelé osonó alakot pillantott meg.

O'Rourke a falhoz lapulva várt, amíg a férfi el nem hagyta a házat. Akkor aztán, mint akit kergetnek, úgy futott Valery lakásáig. Minden azon múlt, hogy ne lássa meg senki. Amikor aztán fölért, kimerülten rogyott le a kanapéra.

– Nehéz napom volt – mondta. – Nyomomban van a fél Scotland Yard.

– Egyszer ügyis elkapnak – jósolta Valery. – Jobb lenne, ha a magad útját járnád, és leszállnál rólam végre.

– Te csak hallgass – kiabált O'Rourke és föl pattant.

– Nem bírom tovább – nyöszörgött Valery könnyes szemmel. – A rendőrség állandóan figyel. Már nem bírom tovább.

– Pszt – intette le O'Rourke –, valaki jön.

Panama sokáig csengetett, és amikor erre sem jött ki senki, dörömbölni kezdett az ajtón.

O'Rourke arca ideges fintorra torzult, majd befutott a hálószobába.

Valery óvatosan kinézett a kukucskálón, aztán halkán hátraszólt O'Rourke-nak: – Panama jött. A gyereket akarja látni. Told ki a bölcsőt a hálószobából, de gyorsan. – Mindjárt nyitom – szólt ki hangosan Panamának. – Egy perc türelmet, nem találok a kulcsot.

Várt, amíg nem látta, hogy a bölcső, amelyben Little Tim feküdt, már az étkezőben van. Akkor aztán kinyitotta az ajtót, és beeresztette Panamát.

„Ha Panama rájön, hogy hol vagyok – gondolta O'Rourke, és megragadta a kést –, megint lesz munkája a koporsókészítőnek.”

– Lépjen beljebb – üdvözölte Valery a késői vendéget, és betessékelté Panamát. – Bocsásson meg, hogy ebben az öltözékben fogadom – szolt a csinos kis kötényre mutatva, amit ruhája elé kötött –, de éppen főzök.

Panama elcsodálkozott, milyen kedves tud lenni ez a Valery, ha akar. – Már majdnem éjfél, mindig ilyen későn esznek? – kérdezte csodálkozva. Belépett a konyhába és körbeszimatolt.

– Nem – mondta Valery –, Little Timnek főzök. Holnap reggelire készítek neki valamit. Holnap ugyanis nagyon kevés időm lesz. Már megint kihallgatásra kell mennem.

– Itthon van már a gyerek?

– Ó, már régen – próbálta meg Valery beljebb tessékelni az ebédlőbe Panamát, aki azonban nem mozdult.

– Micsoda pompás illat – hajolt a tűzhely fölé. – Hiszen ez gomba! Szabad ilyesmit enni egy ilyen kis gyerekek?

– Little Tim odavan érte – felelte Valery. – Hiszen tudja, milyen a gyerek. Ha főzeléket adok, akkor bömböl és... Vigyázzon!

– Jaj! – kiáltott föl Panama, és megkísérelte elkapni a gombával teli lábast, amit a könyökével meglökött. De nem sikerült, és az egész étel kiborult a konyhaköre.

– Sose búsuljon – vigasztalta Valeryt. – Talán jobb is így. Nem helyénvaló gombával etetni egy gyereket, akinek az apja gombamérgezésben halt meg.

– Igaza van. – Valery lehajolt, és egy föltörlőronggyal fölmosta a követ. – Inkább spenótot főzök neki. – A vízcsapnál kimosta a rongyot, majd egy másik ruhával gondosan letörölgette a tűzhelyről is a gomba maradványait.

Panama kissé túlzottnak találta, hogy Valery mindent olyan alaposan letisztít, így aztán fölmerült benne egy s más a dolog kapcsán. Megállapította, hogy a gombamártás ráfröccsent a

sárga cipőjére is, Valery háta mögött letépett hát egy darabot a konyhaasztalon lévő papírból. Lehajolt, és észrevétlenül letörölte vele a cipőjét. A papírt gondosan összehajtogatta, és zsebre tette. – Megengedi, hogy telefonáljak? – kérdezte Panama elégedetten eddigi tevékenységével.

– Tessék csak – vezette be Valery az ebédlőbe, ahol a telefon volt.

– Aha, szóval itt van Little Tim – kiáltott fel Panama, és a bölcsőhöz lépett. – Most elügyetlenkedtem a finom ételkáját. Milyen ostoba voltam. Na várj csak, legközelebb hozok neked egy tábla csokoládét. Most pedig maradj szépen csöndben, amíg Panama bácsi telefonál.

Panama tárcsázott, és dr. Hillt kérte a telefonhoz. – Halló, Hill doktor? – kérdezte, amikor a hívott fél jelentkezett. – Panama vagyok, a gyilkossági csoporttól. Nem zavarnám az éjszaka kellős közepén, ha nem lenne nagyon sürgős a dolog. Lenne itt egy levél önnek. Érti, ugye? Szeretném minél hamarabb átadni. Küldjön érte valakit, amilyen gyorsan csak lehet. – Bemondta Valery címét.

Dr. Hill, a londoni rendőrségi laboratórium vezetője azonnal útnak indított egy motorost. Azután fölhívta Fish felügyelőt, és megkérdezte, tud-e róla, min dolgozik Panama.

– Ne hagyja magát bolonddá tenni – dühöngött Fish. – Detektívregényt ír, és mindenkit a legostobább történetekkel traktál. Valószínűleg csak azt akarja tudni, mivel mérgezte meg a kölykét a gyermekgyilkos Susi.

Panama türelmetlenül várt az ablaknál, és amikor befutott a motoros küldönc Hill doktortól, ledobta neki a papírdarabot, amivel a cipőjéről letörölte a gombamártást, majd becsukta az ablakot, és letelepedett a bölcső mellé. Elénekelte egy hosszú bölcsődalt, aztán mesélni kezdett, de Little Tim csak sírdogált magában. – Végül is hol volt Little Tim egész este? – kérdezte az idegességtől remegő Valeryt. – Úgy tudtam, elragadta egy öregasszony, akinek szarukeretes szemüvege van.

– Aztán meg visszahozta – mondta Valery csüggedten. – Biztosan őrült volt.

– Bizony, bizony – bólogatott Panama –, az utóbbi években elszaporodtak a hasonló esetek: őrült öregasszonyok csecsemőket rabolnak, majd rögvest újra hazaviszik őket.

– Nagyon fáradt vagyok – szólalt meg Valery halántékát dörzsölve. – Aludni szeretnék.

– Kár – szomorodott el Panama. – Szívesen megvártam volna, míg Little Tim elalszik. Meg tudja már mondani, hogy hívják?

– Nem – vágta rá gyorsan Valery, és leeresztette a bölcső csipkefüggönyét.

Panama fölállt, és érdeklődve nézett körül a szobában. – Ez aztán a szép lakás! – mondta lekicsinylően. – Megnézhetném a hálószobát is?

– Ott is körül akar szimatolni, igaz? – mondta Valery nyugtalanul.

– Ugyan, hová gondol? – háborodott föl Panama, és lehajolt egy sűrke sildes sapkáért, amit a bölcső mögött látott meg a földön. – Hát ez meg mi a csuda? Férfi vendége van talán? Sajnálom, ha megzavartam volna az idillt. De tudtommal a barátja, Gaylord doktor fekete puhakalapot hord. Szeretném tudni, hová rejtette a látogatóját.

– Miért kínoz? – nyöszörögte Valery. – Menjen már el.

– Telefonálhatok még egyszer? – kérdezte Panama, és a választ meg sem várva újra fölhívta Hill doktort.

– Ide hallgasson – kiáltotta az a telefonba –, maga csak szórakozik velem? Fish felügyelő legalábbis erre célozgatott.

– Hogy képzeli – szólt Panama. – Az a levél nagyon is sürgős. Elolvasta?

– Épp azt csinálom – felelte a vegyész. – Gombamártás maradékáról van szó, ha nem tévedek.

– Az-az – mondta Panama türelmetlenül. – Mérgező volt a gomba?

– Nem – felelte Hill. – A gomba kifogástalan. A mártásba

viszont akkora adag arzént keverték, ajnival egy hadsereget is ki lehetne irtani.

23

Panama homlokát ráncolva tette le a kagylót. – Ez nem gombamártás volt – mondta, szorosan Valery elé lépve. – Ez arzénmártás volt. Sajnos, nehéz lesz vádat emelni ön ellen, Valery Styx, mivel senkit nem sikerült megmérgeznie, és ráadásul volt olyan okos, hogy a gombamártás maradványait nyomtalanul eltüntette. De – és hangja fenyegetővé vált –, abban senki nem akadályozhat meg, hogy a gyermekét magammal vigyem.

– Ezt nem teheti meg – hebegte Valery izgatottan. – Little Timnek velem kell maradnia. Egy percre sem adom idegen kezekbe.

– Kötelességem kitartani amellett, hogy a gyermeket magamhoz veszem – mondta Panama ellentmondást nem tűrő hangon. – Nem tehetem ki a kísértésnek, hogy megölje tulajdon gyermekét.

Valery Styx tehetetlen volt. Végig kellett néznie, amint Panama a gyereket a bölcsővel együtt bepréselte a Fordba, és elhajtott vele Saschához.

Panama csöngetésére a Patkány nyitott ajtót, aki éppen az unokahúgánál vacsorázott. – Mi az ördögöt hurcolsz magaddal?– kérdezte döbbenten.

– A gyerekünket – felelte Panama kimerülten, és a súlyos bölcsőt óvatosan letette a földre.

Sascha megemelte picit a csipkefüggönyt. – Alszik – suttopta. – Little Tim az? Toljuk be óvatosan az én szobámba.

Közben Olivér H. Bancroft beállt Austinjával a Ford mögé, amelyik szintén az Oakley Street 23 előtt parkolt. Főlnézett Sascha kivilágított ablakaira, belépett a kapu alá, ahol már kevésbé érte a metsző szél, és egy álkulccsal megpróbálta

kinyitni a kaput.

Panama ott ült a lobogó tűzű kandalló előtt, és a forralt bort szürcsölte, amit Sascha csinált neki.

– Teljesen átfagytam – panaszkodott. – Ha új kocsit veszel, Marilyn, én feltétlenül egy tágas limuzinra szavazok, nem egy ilyen apró sportkocsira, mert ez a pótülés az ördög találmánya.

– Tényleg, hogy fért el a bölcső ebben a kocsiban? – kérdezte a Patkány föl-alá masírozva a szobában.

– Egész könnyen – felelte Panama –, mindössze a karosszérián kellett néhány technikai módosítást végrehajtanom, de semmi olyat, amit egy jó karosszérialakatos ne tudna egy szempillantás alatt helyrehozni.

– Sértetlenül adtam át neked a kocsit – mennydörgött a Patkány, ügyet sem vetve rá, hogy a másik szobában a gyerek fölébred-e rá, vagy sem –, neked is úgy kell visszaadnod. A következő fizetésedet viszed szépen a Ford-műhelybe. Látni sem akarom a kocsimat, amíg nincs tökéletesen rendben.

Panama el volt ragadtatva az ötlettől, hogy egypár napig övé lehet a kocsi. Szenvedélyesen szeretett vezetni, és ennek fejében nem sajnálta még a javítási költséget sem.

Sascha az órára nézett, ami már csaknem éjjeli egy órát mutatott. – Most már biztosan hazaért – mondta. – Azt hiszem, lemehetnek.

– Ki ért haza? – kérdezte Panama. – Pat Holliday? Sascha bólogatott. – Igen, most ő lakik itt alattunk, ott, ahol eddig Mr. Irving.

– Benne vagyok – mondta Panama. – Legalább megnézzük, hogy néz ki Pat Holliday a vörös parókája nélkül.

Pat Holliday rettentő furcsán nézett ki a parókája nélkül. Széttárt karokkal feküdt a szőnyegen, mint akit keresztrefeszítettek, mellkasából pedig széles pataokban folydogált a vér.

Amikor Panama lövésre kész pisztollyal kezében elsőként a szobába lépett, Pat Holliday még megpróbált föltápászkodni, de kopasz feje rögtön visszahanyatlott a kemény parkettára.

– Leszúrták – fordult Panama iszonyodva a Patkányhoz.

Sascha letérdelt a haldokló mellé, és pizsamáját kigombolva megkísérelte bekötözni a sebet.

– Ismerem ezt az embert – mondta Panama határozottan, az óriás jobb kezére mutatva, melynek tenyerén széles, girbegurba forradás futott végig. Széttérpesztett lábbal megállt a mozdulatlan test fölött, és megpróbált hangosan, érthetően beszélni.

– Thomas Quinn – szólította meg a férfit –, keresni fogjuk a támadódat, és meg is fogjuk találni. Meg tudod mondani, ki tette?

– O'Rourke – mormogta Quinn. Többet is mondott volna, de szavai hörgésbe fűltek.

A Patkány látta, hogy Quinn-nek már nem sok lehet hátra. Letérdelt hát mellé, és faggatni kezdte: – Kinél van a pénz! Beszélj már! Hiszen Anthony Styx elárulta neked.

– Az utolsó nőnél van? – kérdezte Panama vállon ragadva a férfit.

– Az utolsó nőnél – nyögte Quinn, és ajkán átlátszó bugyborékok gyöngyöztek. – ..és az első férfinál.

– Utolsó nő és első férfi? – kérdezte Panama tanácstalanul. Ez bizony olyan vallomás, amiből semmi nem derül ki. Hol az az utolsó nő?! – ordított fel hirtelen, mert rettentő dühbe gurult, hogy egy haldokló nem akarja neki megadni a lopott pénz tulajdonosának teljes nevét és címét.

Ebben a pillanatban világosan hallották, hogy nyílik a lakás ajtaja. Panama úgy ugrott az előszobába, mint a villám, és fenyegetően kiszólt: – Ki az?

Olivér Bancroft udvariasan kapta le kalapját. – Nyitva találtam az ajtót – mentegetődzött. – Pat Hollidayt akartam meglátogatni.

– Azzal bizony már elkésett – felelte Panama. – Quintt ugyanis leszúrták, éppen a gyilkost keressük.

A Patkány a telefonhoz lépett, és fölhívta a rendőr-

főkapitányságot. – Thomas Quinnt meggyilkolták – kiáltotta a kagylóba. – Azonnal jöjjenek ide, Oakley Street 23.

A fölöttük lévő lakásból sírás zaja szűrődött le. Little Tim szívet tépően zokogott.

– Nem hallgat el rögtön az a kölyök? – mérgelődött a Patkány. – A saját szavát se hallja az ember... Értette, mit mondtam? Oakley Street 23.

– Jól van, azonnal ott leszek – felelte Fish, aki boldog volt, hogy abbahagyhatja végre a McGregor főfelügyelővel három órája elkezdett sakkpartit. – Én vagyok az, Fish. Meg sem ismered a hangomat?

– Azt hittem, sakkozni mentél – csodálkozott a Patkány.

– Ha szükség van rám, akkor mindig itt vagyok – felelte Fish. Gyorsan magára kapta kabátját, és ruganyos léptekkel lerobogott az udvarra, ahol útra készen várt a két autó. Utolsóként a rendőrségi fényképész szállt be, s a Royal New Scotland Yard 13/b ügyosztályának gyilkossági csoportja elviharzott.

24

Panama tanácstalanul járkált Quinn körül, aki ott feküdt vérbe fagyva, és akiből már egy árva szót sem lehetett többé kihúzni. Közben a Patkány átkutatta a lakást, de sehol nem akadt árulkodó nyomra, sehol egy fölborult szék vagy az erőszaknak csak a legcsekélyebb jele.

– Nyitva van a konyhaablak – közölte, mikor ellenőrző körútjáról visszatért a szobába. – De azon olyan sűrű a rács, hogy senki nem férhet át rajta.

– Ide nézzetek – kiáltotta Sascha, aki éppen az íróasztalt kutatta át. – Most már tudom, miért kellett Quinn-nek ilyen gyorsan meghalnia. Egy elkezdett levél a Scotland Yardnak. O'Rourkénak biztosan a tudomására jutott, hogy Quinn föl akarja adni.

Panama kivette Sascha kezéből a levelet, és betűzni kezdte:

„A Scotland Yard Gyilkossági Csoportjának!

Jan Aabnert O'Rourke ölte meg, senki más. Világos, mint a nap. Állandóan kést hord magánál, megtalálhatják a Condor cirkuszban...”

Hatalmas tintafolt csúfította el a folytatást, nyilvánvaló, hogy Quinn-nek újra kellett írnia a levelet.

– Mi újság?– kérdezte Bancroft kesztyűjével játszadozva. – Megtalálták a tettest?

– Még nem – felelte Panama.

– Még nem? – méltatlankodott Bancroft. – Valahányszor a rendőrséghez fordulok, hogy kinyomozták-e már az ügyemet, mindig ugyanezt a választ kapom. Tudja-e, hogy hová dugta el Anthony Styx a pénzt? Még nem tudja, Mr. Panama, még nem.

– Megmondaná talán – kérdezte Panama ellenségesen –, hogy miféle ügyön dolgozik önnek a Scotland Yard?

– Nem – felelte Bancroft. – Én az ügyemről kizárólag Fish felügyelővel tárgyalok. És maga az utolsó, akinek a közreműködését igénybe veszem. Akkor már inkább a saját szakállamra dolgozom, amint látja.

– A saját szakállára – ismételte meg Panama dühösen –, akkor derítse csak ki azt is nyugodtan a saját szakállára, hogy ki az első londoni férfi és az utolsó londoni nő, náluk van ugyanis az Angler bankból ellopott pénz.

Rendőrségi autó fékezett a ház előtt, s közvetlenül utána Fish felügyelő rontott a szobába.

– Jó napot, felügyelő – köszöntötte Bancroft. – Már megyek is, sürgős megbeszélésem van. Ha megengedi... -

– Menjen, isten hírével – bólintott Fish, Bancroft pedig lesietett a lépcsőn.

– Hogy engedhette el ezt az embert? – kérdezte Panama. – Közvetlenül a gyilkosság felfedezése után tolakodott be ide. Mindenről tud, ami a rendőrségen történik, és addig-addig fűzte Saschát, amíg ő is az ő pártjára állt.

– Tőlem aztán azt csinál, amit akar – mondta Fish vállvonogatva.

Ezalatt a fényképész is befejezte munkáját, a rendőrorvos pedig megállapította a halál okát. – A kés a tüdőbe hatolt – számolt be a felügyelőnek –, nagy erővel vágták bele. A halál körülbelül egy órákor állt be.

– Egy órákor! – szörnyülködött Fish. – Hiszen akkor ez a szerencsétlen Quinn öt órával hamarabb halt meg, mint kellett volna. A kivégzése csak hajnali hat órára volt kitűzve.

25

London bágyadt decemberi napsütésre ébredt, mely messze északra űzte a ködöt, mintha csak szép emlékeket akart volna hátrahagyni az óév.

Fish felügyelő töprengve üldögélt irodájában. Az év utolsó napja szomorkás hangulattal töltötte el, és rosszkedvűen gondolt az Anthony Styx-ügyre, amely immár két áldozatot követelt.

A Patkány, akivel éppen az elmúlt éjszaka eseményeit tárgyalták meg, azt latolgatta, miféle módszerrel lehetne előkeríteni és elkapni O'Rourkét.

– Rengeteg munka, kevés siker – panaszkodott Fish. – Ez az eset megfeküdte a gyomromat, mint egy rosszul átsütött hátszín.

– Magadat okold – vélekedett a Patkány. – Ha tegnap este velünk jöttél volna a helyett az átkozott sakk helyett, talán minden másképp történt volna.

– Azon aztán semmi sem múlt – mondta Fish kelleetlenül. – Sokkal inkább azon, hogy mi ketten két malomban őriünk. Azelőtt mindent közösen beszéltünk meg, együtt agyaltuk ki a haditervet...

– Ezentúl újra így lesz – morogta a Patkány, majd némi szünet után barátságosabban hozzáfűzte: – Mit csinálsz: ma,

szilveszterestéjén?

– A klubba akartam menni – mondta Fish bátortalanul –, de ha esetleg készítenél otthon vacsorát...

– Rendben – zárta le a Patkány a témát. – Hosszú idő után tehát végre megint kettesben leszünk. – De akkor kérlek, ne hívj vendéget!

– Milyen finomságok lesznek? – érdeklődött Fish kényelmesen hátradőlve. – Ez az állandó éttermi koszt már teljesen tönkretette a kedélyemet.

A Patkány válaszát elnyomta a telefon éles csengése.

– McDonald beszél a vámhivatalból – jelentkezett egy férfihang. – Gaylord doktor és Valery Styx vannak itt, és meg akarják hosszabbíttatni az útlevelüket.

A Patkány, aki szintén hallotta McDonaldot, eltuszkolta onnan Fish felügyelőt. – Szó sem lehet róla – kiáltotta izgatottan a kagylóba. – Olajra akarnak lépni. Mondja meg nekik, hogy holnap reggel menjenek megint oda.

Eltűnődve tette le a kagylót, és köszönés nélkül kiment a szobából. Még Panamát sem vette észre, aki majdhogynem a karjaiba futott.

– Jó reggelt felügyelő – kiáltotta Panama Fish szobájába lépve. – Mi történt a Patkánnyal? Úgy járkál itt, mint egy holdkóros.

– A boldogság teszi, mivelhogy kibékültünk – felelte Fish nevetve. – igen, elhatároztuk, hogy megpróbáljuk újra elviselni egymást, ezért aztán ma békevacsorát eszünk.

– Arra természetesen én is elmegyek – kapott a szón Panama. – Majd meglátja, milyen kedélyes, családi vacsora lesz. Házi ünnepség a meghitt otthonban, mint a régi olajfestményeken...

– Marilyn viszont úgy gondolta, hogy csak mi ketten... – próbálta Fish megmenteni az estéjüket, de Panama rá sem hederített.

– Hogy sikerült a tegnapi estéi játszma? – érdeklődött a ceruzáját hegyezve, a Fish íróasztalára szerelt hegyezőn.

– Nagyon izgalmas volt. Spanyolul nyitottunk, majd a partnerem elsáncolást és huszárcserét hajtott végre.

– Kellemes partner – jegyezte meg Panama. – És aztán mi történt?

– Aztán már semmi – fűjtatott a felügyelő. – Aztán odatelefonáltak a Scotland Yardtól, mert van nálunk egy félőrült, aki hülyére veszi az egész rendőrséget.

– Aha, szóval ezért nem találtam már ott a sakk-klubban – vigyorgott Panama. – Pedig ott jártam úgy fél tizenegy körül, hogy kibiceljek önnek, de sajnos már csak a partnerét találtam ott.

– A partneremet? – csodálkozott el Fish.

– Igen. És azt mondta, adjam át az üzenetét – folytatta Panama a legnagyobb nyugalommal –, hogy nagyon hasonlítok önre. Kívül-belül, Sir. Legalább olyan zsugori vagyok, mint maga. Örülök, uram, hogy egy ilyen megerőltető éjszaka után ilyen jó erőben találtam önt. – Tiszteletteljesen megemelte kalapját, és elpályázott.

Olivér Bancroft türelmetlenül pillantott az órájára. Idestova fél órája várt a kávéházban, ahol Saschával lett volna randevúja. Saschának viszont a másnapi kiköltözés miatt annyi csomagolnivalója akadt, hogy teljesen megfeledkezett a találkáról.

Bancroft idegesen dobolt az asztal lapján. Végül fölpattant, és besietett a telefonfülkébe. Fölütötte a telefonkönyvet, hogy megkeresse Sascha Zyzoff telefonszámát. Gyorsan átfutotta a Z betűs oldalakat, de a Sascha Zyzoff nevet nem találta meg rögtön, végig kellett néznie valamennyi Z betűvel kezdődő előfizetőt. Sascha Zyzoff neve volt ugyanis a legutolsó a Nagylondoni telefonkönyvben.

„Az utolsó londoni nő” – villant át Bancroft agyán. S bármily véletlenszerűnek tűnt is az egybeesés, a gondolat nem hagyta nyugodni.

– Ha valóban Sascha az utolsó londoni nő – fűzte tovább

gyorsan –, akkor itt meg kell hogy találjam az első londoni férfit is. – Nagy lendülettel fordított egyet a vastag könyvön. Ebben a pillanatban csak a kezdete és vége létezett számára. Kapkodva lapozta át az első pár oldalt, ahol csupa számára haszontalan információ volt a távhívásról, meg hogy hogyan viselkedjünk vihar esetén, és hogyan adjunk föl telefonon táviratot.

Végre rátalált a betűrendes jegyzék kezdetére. Fogta a telefonkönyvet, és a fény felé tartotta, hogy könnyebb legyen kibetűznie az első előfizető nevét.

– Aabner, Jan – olvasta izgatottan. – Reklámgrafikus, a Condor cirkusz sajtófőnöke.

26

Bancroft bevágódott a kocsijába, és Aabner műterméhez robgott. Mire az irodaház elé érkezett, már kétszer írták föl gyorshajtásért. Becsöngetett Aabner ajtaján, és az inas bekísérte a műterembe.

– Még jó, hogy itt találok – kezdte Bancroft. – Már attól féltem, hogy a hatóság hivatalosan lepecsételte az irodát.

– Nem – felelte az inas –, a rendőrség nem tartotta szükségesnek, és erre, mit tesz isten, tegnap este betörték. Most aztán itt ülhetek, és örködhetek éjjel-nappal, nehogy még történjen valami.

– Nos, talán akkor tudna nekem segíteni – mondta Bancroft, és megkínálta egy szivarral. – Még ma tovább kell utaznom Liverpoolba, egy cirkuszi vendégjátékot szervezek. Leszerződtettem többek között egy bizonyos CTRourkét is, és most azt szeretném megnézni, nincs-e véletlenül róla egy plakát Aabner archívumában.

– Szívesen utánanézek – mondta az inas készségesen az egyik polchoz lépve, ahonnan rögtön elő is húzott néhány tekercset. Ehhez a művelethez le kellett hajolnia, mivel az R

betűs nevek az ablak alatti beépített polcon voltak.

Bancroft izgatottan figyelt a plakátokat kigöngyölítő inas válla fölött, de legnagyobb csalódására a késdobáló O'Rourke-ról nem találtak képet.

– Van még egy lehetőség – tűnődött el Bancroft –, mivel az emberem neve O'Rourke, lehetséges, hogy Aabner barátom az O betűsökhöz sorolta be.

– Megnézhetem éppen – szólta az inas kelletlenül.

Az O betűsök egy keskeny polcon voltak, egészen fönt, a mennyezet alatt. Megragadta hát a tolólétrát, és csörömpölve odatolta a sínre.

Olivér Bancroft önkéntelenül megborzongott. Pontosan ugyanitt állt a létra, amikor tegnap behatolt a házba. Pedig Aabner meggyilkolása óta itt nem nyúltak semmihez.

– Ne fáradjon – kiáltotta Bancroft, és félretolta az inast. Villámgyorsan felmászott a keskeny fokokon, és remegő kézzel nyúlt a polcon lévő néhány tekercs felé.

Okito – O'Brien – Omaha Jim, a lasszókirály – és végül a negyedik tekercs, amelyen megtalálta, amit keresett.

– Megtalálta? – kérdezte az inas.

Bancroft bólintott. Tenyere nyirkos volt az izgalomtól, szeme üvegesen a semmibe meredt. – Igen – szólalt meg alig hallhatóan –, most megvan az igazi.

Gondolatban messzi járva aláírta a plakát átvételéről szóló elismervényt, és elhagyta a házat.

„Szóval ő O'Rourke – gondolta Bancroft már a volánnál ülve. – Mindnyájunkat az orrunknál fogva vezetett, hiszen fogalmunk sem volt róla, mi a teljes neve, mindenki csak a művésznevén ismerte. Természetesen O'Rourke is tudja, hogy Sascha az utolsó londoni nő – fűzte tovább Bancroft –, és hogy az ő lakásán van a pénz elrejtve. Így aztán becsempészte magát a házba, sőt nála is lakik, és bármely pillanatban belevághatja a kést.”

De ez alkalommal O'Rourke-nak nem kés volt a kezében.

Buzogányként lengetve, egy merőkanállal hadonászott. Nesztelenül járkált a vastag perzsaszőnyegen, az egyetlen értéktárgyon, amelyet a szőnyegkereskedő Zyzoff leánya örökölt.

Sascha a bőröndje fölé hajolt. O'Rourke hangtalanul közeledett, hogy aztán megfelelő távolságból leüsse a merőkanállal.

Ha ezzel végzett, lesz elég ideje, hogy nyugodtan végigkopogtassa a falakat, és meglelje a pénz rejtékhelyeül szolgáló üreget – gondolta.

Már csak egy lépésnyire volt, amikor föl kellett adnia szándékát, mert nyílt a bejárati ajtó. – A fene vigye el –, sziszegte –, már megint beleköp a levesembe ez az átkozott!

Bútorainak egy részét Sascha már levitte a tárolóba. A többit el akarta adni. Eppen a ruháit rakta a bőröndbe, amikor az a bizonytalan érzése támadt, hogy valaki áll mögötte és figyeli. Hirtelen hátrafordult, és önkéntelenül fölkiáltott.

– Hú, de ideges vagy – csodálkozott Panama, és üdvözlés helyett megsimogatta Sascha fejét.

– Igazán kopoghatnál, mielőtt belépsz a szobámba – mondta Sascha. – Elég kemények a bütykeid, a szobaajtó meg puhafából van. Úgyhogy megúsznád sérülés nélkül.

Panama nem válaszolt, szó nélkül kutatott a szekrényekben, innen oda rázott, onnan ide, föltúrta az összes polcot.

– Olyan vagy, mint egy vadászkutya, amelyik szimatot kapott, és elvesztette a nyomot – szólalt meg Sascha. – Mit keresel tulajdonképpen?

– Egy rendkívül fontos dolgot – felelte Panama zavartan.– Elveszett a kéziratom egy része. Pontosabban a 113. oldal. Enélkül pedig nem lehet a regényt kinyomtatni. Egészen mostanáig a kiadóval tárgyaltam.

– Melyik kiadóval?

– Woodworth a neve, és a *Megtörtént bűnesetek* című folyóiratot jelenteti meg, hetente egyszer – hadarta Panama. –

Szívesen kiadja a *Susi, a gyermekgyilkost*. De előre le kellett volna tennem tizenöt font költség-hozzájárulást

– Természetesen elutasítottad az ajánlatot – mondta Sascha.

– Természetesen – nyugtatta meg Panama. – Mígnem végül egy óra múlva meg nem egyeztünk tíz fontban.

– Mamaaaaa – hangzott föl hirtelen gyereksírás a szomszéd szobából. – Mamaaaaaa...

– Egész nap üvölt nekem ez a kölyök – sóhajtott föl Sascha. – Nagyon szeretem a gyerekeket, de pont ma, amikor költözöm, nagyon idegesít ez a haszontalan. Na – csukta össze a koffert –, már megyek is. Ma már a nénikémnél alszom, és nála is maradok, amíg egy másik lakást nem találok. – Belebújt a kabátjába, és föltette a kucsmáját. – Viszlát! – mondta.

– Már mész is?– kérdezte Panama. – Mi lesz akkor Little Timmel? Én, sajnos, nem tudok vigyázni rá. Meghívtak ugyanis valahová szilveszterezni.

– A gyerek természetesen velem marad – felelte Sascha –, elvinnél minket kocsival?

– Sajnos, lehetetlen – mentegetődzött Panama. – Csak egy óra múlva mehetek érte a műhelybe. Valami örült autós letépte az ajtómat. El sem tudod képzelni, hány olyan ül a volánnál, akinek fogalma sincs az autóvezetésről.

Sascha fősóhajtott. Karjába kapta Little Timet, és lement vele a lépcsőn.

Alighogy Panama egyedül maradt a lakásban, bement a fürdőszobába, és begyújtotta a gázlángot.

Majd a szobába sietett, és elővette a szmokingját, meg egy kikeményített inget. A lakkcipővel és az inggombokkal való hosszas küzdelem ellenére sikerült viszonylag rövid időn belül átöltöznie. Ekkor jött rá, hogy először meg akart fürdeni. Káromkodva sietett vissza a fürdőszobába, és a csap alá tartotta a kezét, hogy ellenőrizze, elég meleg-e már a víz. Csodálkozva észlelte, hogy a csapból nem folyik víz, mivel a gázlángot meggyújtotta ugyan, de a vízelzáró főcsapot elfelejtette

megnyitni. Visszaemlékezett, hogy ugyanez történt az előző lakásában is. De még mielőtt hibáját jóvátehetné volna, a robbanásnál keletkezett légnyomás a fürdőszoba túlsó sarkába röpítette.

Lángcsóva csapott föl, a fölrobbant gázmelegítő szilánkjai szertespricceltek a levegőben, a megrongálódott falból levált egy darab, és a földre zuhant.

Panama összeszedte magát, és két törölközőt teljes erejéből addig gyömöszölte a csöbe, míg a víz útját teljesen el nem zárta. Akkor szemügyre vette a leomlott falban keletkezett kárt. Amikor azonban megpróbálta valahogy újra megtámogatni, kipotyogott még egypár téglá, amelyek mögött – legnagyobb csodálkozására – egy üreg tátongott.

Sietve nyúlt be mindkét kezével a föltárujt rejtkehelyre és két vastag köteg bankjegyet húzott elő. – Huszonötezer font! – mondta merengve, miközben gyorsan eltette, és elhagyta a házat.

Olivér Bancroft idegesen szaladt föl a Sascha lakásához vezető lépcsőn. Nagyon féltette a lányt, amióta megismerkedett O'Rourke igazi arcával. Megállás nélkül nyomta a csengő gombját, és amikor erre sem nyitottak ajtót, dörömbölni kezdett.

– Kinyitni! – kiáltotta. – Kinyitni! – Nem tétovázott tovább, hanem nagy lendületet véve nekiment az ajtónak, ami recsegve-ropogva rögtön meg is adta magát.

Rémülten látta a romokban heverő fürdőszobát, a törmelékekkel teli kádat, a beomlott falat, és csak ekkor pillantotta meg a tátongó mélyedést, amely elárulta, hogy valaki megtalálta a rejtkehelyet, és emiatt kellett a falat lerombolnia. De a mélyedésben már nyoma sem volt a pénznek vagy bármi egyéb értéknek.

– Elkéstem – motyogta Bancroft. – O'Rourke megelőzött. ...

Telefoncsörgés riasztotta föl kábulatából, s még szinte magához sem térve vette föl a kagylót.

– Üdv, Panama! – kiáltotta a kagylóba Sascha. – Ott felejtettem Little Tim cucliját, s most aztán úgy üvölt a kicsi, hogy legszívesebben elmenekülnék innen. Légy oly kedves, szaladj már át vele.

– Panama nincs itt – felelte Bancroft és bemutatkozott. – Erőszakkal hatoltam be a lakásába – számolt be a történekről –, de a pénznek addigra már nyoma veszett.

– Miféle pénznek? – érdeklődött Sascha csodálkozva. – Csak nem az én lakásomban akarta azt a pénzt keresni?

– Dehogynem, Sascha. Maga dúsgazdag nő volt – világosította föl Bancroft. – Csak éppen nem tudott róla. Én pedig mind ez ideig egy fantomképet üldöztem teljesen céltalanul és értelmetlenül, mert egy apróságáról nekem sem volt tudomásom, De most már minden szálat a kezemben tartok. Szorul a hurok O'Rourke körül.

– Ez igaz? – kérdezte Sascha csodálkozva. – Meséljen el mindent részletesen! Jöjjön el hozzánk, Mr. Bancroft. most ugyanis a nagynénémnél lakom.

– Megzavarodtál?– üvöltött rá a Patkány, aki mellette állt. – Nem elég, hogy befészkelted magad hozzám az üvöltő porontyoddal, ráadásul még idegeneket is idecsődítesz?

– Tudja, hogy ki a gyilkos, és azt is, hogy hol a pénz – suttofta Sascha.

A Patkány kiragadta kezéből a kagylót, és belevakkantotta: – Ismeri a gyilkost? Azonnal jöjjön ide!

– Mamaaaaaa! – hallatszott két csukott ajtón keresztül is Little Tim zokogása.

– Rögtön megőrülök! – tombolt a Patkány. – Ez az örökös üvöltés teljesen beteggé tesz. Gondolod, hogy ez a Bancroft is velünk akar majd enni? Már amúgy is szűken leszünk.

– Mamaaaaa! – kiabált Little Tim hangosan és kitartóan.

A Patkány kiment a konyhába, hogy utánanézzon az ennivalónak. Sascha épp akkor tette le a kagylót, mikor visszajött. – Kivel beszéltél?– érdeklődött a Patkány.

– Valery Styxszel – felelte Sascha. – Megkértem, hogy jöjjön el és nyugtassa meg a gyereket.

– Jó ötlet – dicsérte meg a Patkány. – Ezek szerint fölugrik?

– Igen, eljön – mondta Sascha –, de bizonyosan félreértett, és azt hiszi, vacsorára hívtam.

– Remélem, fölvilágosítottad, hogy téved?

– Sajnos, túl hamar szétkapcsoltak. Úgy hiszem, azt már nem hallotta.

– Mi van ma, elszabadult a pokol? – mérgelődött a Patkány.

– Tehát még eggyel több hívatlan vacsoravendégünk lesz.

– Hogyhogy eggyel? – kérdezte Sascha. – Valery kijelentette, hogy elhozza Gaylordot is.

Amikor Fish felügyelő egy csokor vörös szegfűvel kezében jókedvűen hazaérkezett, legnagyobb meglepetésére ott találta a terített asztalnál Valery Styxet, Gaylord doktort, Oliver Bancroftot, Saschát és az elvált nejét, fagyos hallgatásba burkolózva. Úgy tűnt, hogy a meghitt békülési-vacsorából semmi nem lesz.

– Üdvözlöm, felügyelő – kiáltotta már messziről Bancroft, térde közé szorítva O'Rourke plakátját. – Nyilván csodálkozik, hogy így lerohantam, de feltétlenül találkozoznunk kellett még ma, hogy még ebben az évben megmondhassam, ki ölte meg Jan Aabnert és Thomas Quinnt.

– Na kicsoda? – mondta Fish vidáman. – Ki vele gyorsan!

– Éhgyomorra? – kérdezte Bancroft vontatottan.

– Tálalj már, Marylin! – nógatta Fish a Patkányt. – Remélem van elég ennivaló, hogy Bancroft hamar jóllakhasson.

– Hal és vad van – világosította föl a Patkány. – Illetve az lett volna. De mivel ilyen szép számban gyűltünk össze, az egyik fele pontyot kap, a másik fele pedig nyulat. De előbb még meg kell nyugtatni a gyereket, különben asztali zenét fog szolgáltatni egész vacsora alatt.

A Patkány lehozott a padlásról egy régimódi babakocsit, amiben még Saschát sétáltatta pólyás korában. Most ezt a

kocsit az üvöltő gyerekekkel együtt óvatosan a szobába tolta. Little Tim azonnal abbahagyta az üvöltést, amint észrevette Valery t. Vonásain mosoly futott át, és esedezve nyújtotta felé két kis vékony karját.

Valery azonban rezzenéstelen arccal nézett vissza rá.

– Ugyan, menjen már oda hozzá – szolt oda neki Fish –, hát nem látja, mennyire szeretné?

Valery kelletlenül közelebb lépett, de Gaylord doktor a karjánál fogva visszahúzta.

– Egyetlen anyát sem lehet akarata ellenére szeretetre kényszeríteni – szónokolta patetikusan. – Little Timet pedig tartsa meg, vagy adja be egy árvaházba. Fedezem a költségeket.

– Vagy úgy, szóval teljesen eltaszítja magától a gyermekét? – förmedt rá a Patkány Valeryre. – Értem már. Szegény kis poronty hátráltatná a szökésben. Ne féljen, gondoskodom róla, hogy holnap se hosszabbítsák meg az útlevelüket. .. – Annyira fölizgatta magát, hogy nem bírt tovább beszélni. A gondolat, hogy egy ártatlan gyermeket eltaszít magától az anyja, mert az akadályozza terve megvalósításában, nagyon megrázta. Sajnálkozva nyúlt Little Tim után, odahajolt hozzá, és arcát az arcához dörzsölte. Aztán hirtelen kirohant a konyhába, és lerogyott egy székre.

Sascha, aki épp a halas tálat díszítette petrezselyemmel, ijedten kérdezte tőle: – Mi van veled, Marilyn néni? Rosszul érzed magad?

– Hozz egy korty vizet, fiam – suttogta a Patkány alig hallhatóan. – Most jöttem csak rá, miért akar Valery megszabadulni a gyerekétől. Attól félek, mozgalmas szilveszterünk lesz...

– Hogyhogy mozgalmas? – kérdezte Sascha, aki semmit nem értett az egészből.

– Mert sok a vendég, és lehet, hogy még egypáran jönnek is hozzá: és ha nem tévedek, egyikük maga O'Rourke.

Mikor Sascha belépett az ebédlőbe, Bancroft möhön követte tekintetével kecses idomait, bár lehet, hogy a linóm falatokkal megrakott tálak nélkül korántsem lett volna oly kívánatos. A Patkány gondosan kiporciózta az adagokat, hogy mindenkinek jusson valami.

– Kitűnő ez a ponty – dicsérte Bancroft a háziasszony szakács művészetét.

– Az éppen töltött nyúl, amit a tányérjára tettem! – világosította föl a Patkány.

– Remélem, maradt még a konyhában valami ehető – fordult Fish a háziasszonyhoz. – Panama ugyanis szintén bejelentkezett... igazán nem tehetek róla.

– Szóval Panama is jön! – kiáltott fel Bancroft érdeklődve, szalvétáját az asztra téve. – Fura egy neve van, Panama!

– Nem is olyan fura – replikázott Sascha. – Egyszerűen ez a beceneve, mert télen-nyáron panama kalapot hord.

– És mi az igazi neve?– érdeklődött tovább Bancroft.

– Tényleg, hogy is hívják valójában? – kérdezte Fish elgondolkodva. – Fogalmam sincs. Furcsa, de még soha nem kérdeztem meg tőle.

Percy Angler a kocsija volánjánál üldögélt, mellette pedig McGregor főfelügyelő, akivel a Winsloe étteremben futott össze.

– Nem valami vidám dolog a szilveszter egy magamfajta aggregénynek – szólalt meg Angler szomorúan. – Nincs jobb ötletem, mint hogy töltsük a klubban az estét.

– Na, ott aztán semmi szívderítő nem történik – jegyezte meg a főfelügyelő úr. – Menjünk el inkább egy revübe – javasolta. – Az legalább régi, bevált szórakozás, már az apám is odajárt.

– Nicsak! – szólalt meg hirtelen Angler, és lefékezett. – Oda nézzen, hiszen az Mr. Bancroft Cabriolet-je.

– Meghívjuk őt is, hogy töltsen velünk az estét? Vagy nincsenek annyira jóban?

– Azt azért nem mondanám – felelte Angler határozottan. –

Jó barátok voltunk, amíg egy szép napon belé nem bújt az ördög, hogy rakjuk ki az ő nevét is az enyém mellé a cégtáblára. Mit szól hozzá? „Angler és Bancroft!” Szilárdan kitarított emellett a kívánsága mellett, pedig a részvényeknek csak negyvenkilenc százaléka az övé.

– És ezen vesztek össze?– kérdezte a főfelügyelő.

– Egyáltalában nem veszünk össze – mondta Angler. – Csak egyszer s mindenkorra megmagyaráztam neki, hogy nem áll módomban a kívánságát teljesíteni. Megígértem viszont neki, hogy amennyiben az 50 000 fontomat visszaszerzi, teljesen eltüntetheti a nevemet a cégtábláról.

– Bancroft pedig azóta saját szakállára nyomoz a betörő után – morfondírozott McGregor. – Rendkívül érdekelné, most is nyomoz-e éppen. Ebben a házban lakik ugyanis Fish felügyelő, akihez ez az ügy tartozik.

– Jöjjön csak, főfelügyelő – kiáltotta Angler, és kiugrott a kocsiból. – Menjünk föl, és nézzük meg, mit keres a társam a felügyelőnél. Előfordulhat, hogy érdekesebb esténk lesz itt, mintha a klubba vagy egy revübe mentünk volna el.

– Tudja-e – szólalt meg a főfelügyelő, miközben felfelé másztak a lépcsőn –, hogy sokáig Bancroftot gyanúsítottuk a pénz elrablásával. Hiszen elvileg csak önök ketten férközhettek a pénz közelébe.

– Nahát – tette magát Angler. – Hogy mi minden nem jut a rendőrség eszébe! És miért ejtették el a gyanújukat?

– Még nem ejtették el teljesen – helyesbített McGregor. – Az erről szóló testes akta még mindig az íróasztalomon van, még hozzá legfelül... – Sascha éppen a feketét tálalta föl, amikor csöngettek. A Patkány kiment az előszobába ajtót nyitni. – Ennek a Panamának is pont akkor kell beállítania, amikor már leszedték az asztalt – mérgeződött. – Most már aztán ehét a konyhában. Miatta ugyan meg nem tértek még egyszer. Miért jössz ilyen későn, te sültbolond?! – kiáltott ki, és föltépte az ajtót.

– Ez aztán a barátságos fogadtatás – szólalt meg a főnök keserves képpel, és meg se moccant, mint aki gyökeret vert.

– Micsoda meglepetés! – dadogta Fish Marylin mögé húzódva. – A volt nejem összetévesztette valakivel. Lépjen már beljebb, és vegye le a kabátját...

– Jó estét, Mr. Bancroft – intett oda Angler a társának. McGregor oldalán a szobába lépve. – Láttuk odalent a kocsiját. Mit keres itt, a felügyelőnél?

– Már semmit sem keresek – hangzott az udvarias válasz. – Már mindent megtaláltam. Íme, itt van – és az összetekert plakátra mutatott. – El is hoztam magammal egy szép képet.

– Valami régi festőtől? – szólt közbe Sascha.

– Nem, nem régi festő a kép alkotója, hanem mai modern – felelte Bancroft –, mégsem él már. A neve Jan Aabner.

Sascha a babakocsi fölé hajolt, hogy elrejtse arcát. – Elaludt – mondta egészen meghatódva. – Hát nem csodálatos, hogy Little Tim ebben a zajban is el tudott aludni?

– Megszokta már a zajt – mondta Valery, és egy kis rúzszt kent sápadt arcára. – Igazán nem kell olyan nagy ügyet csinálni a gyerekből.

Fish felügyelő újabb javaslattal lépett a szobába, megszakítva ezzel a gyermeknevelésről folyó társalgást. – Mit szólnának az urak egy kártyapartihoz? – kérdezte. – Azt ajánlom, pókerezünk!

– Az én lakrészemben tilos bármiféle kártyajáték – jelentette ki a Patkány ellentmondást nem tűrő hangon. – A volt férjemnek csak egyszer engedtem meg, hogy itt pókerezék, másnapra el is tűnt a vitrinemből két ezüst gyertyatartó. Jobb lesz valami igazi jó társasjáték.

– Zálogosdi? – kérdezte Percy Angler Saschát és Valeryt mustrálgatva.

– Barkochbázní fogunk – döntötte el a Patkány, meg sem hallgatva a többiek javaslatát.

– Hát az meg mi a csoda? – kérdezte a főfelügyelő.

– Ezt azért igazán tudni illik, még holmi félművelt egyéneknek is – mondta a Patkány szemrehányón. – Szóval: Bár Kochba elküldte követét az ellenséghez, legalábbis így tartja a szájhagyomány, de a fiú kéz és nyelv nélkül tért vissza. Azért csonkították így meg, nehogy otthon elárulja, amit az ellenséges táborban látott. Annak ellenére azonban, hogy a fiú többé sem írni, sem beszélni nem tudott, Bár Kochba mégis mindent kiszedett belőle.

– Kíváncsi vagyok, hogy csinálta – szolt közbe Fish.

– Ha a fejében a te agyad fészkelte volna – felelte a Patkány –, ő sem tudott volna ilyesmit kieszelni. De ez a Bár Kochba találékony alak volt, és a fiúnak csupa olyan kérdést tett föl, amire igent, vagy nemet intve tudott válaszolni. Ilyesmit fogunk most mi is játszani. Gondoltam magamban egy személyt, ti pedig ki fogjátok találni, ki az, mégpedig úgy, hogy rákérdezték, én meg igennel vagy nemmel válaszolok.

– Én csak azt szeretném tudni, ki volt ez a Bár Kochba – súgta oda Fishnek McGregor. – Megkérdezné tőle?

– Inkább megnézem a lexikonban – mondta a felügyelő.

– Ki kell tehát találnunk azt a személyt, akire gondolt – adta meg magát Gaylord doktor. – Úgy indul, mint valami bűnügyi társasjáték...

– Egész érdekes – szólalt meg Bancroft a plakáttal játszadoxva. – Aki elsőnek kitalálja, jutalmat kap?

– Gondolt már valakire? – kérdezte Valery kissé távolabb húzódva a lámpa fénykörétől.

– Természetesen – mondta a Patkány. – Kezdhetjük!

28

– Egy hölgyről van szó? – tette föl Sascha az első kérdést. A Patkány nemet intett.

– Férfi? – kérdezte Fish.

– Eltaláltad! – mondta a Patkány. – Nagyszerű! Lényegre

törő kérdéssel pillanatok alatt a sarokba szorítottál!

– Úgy tudtam – szakította félbe Fish a szóáradatot –, hogy csak igent vagy nemet szabad mondanod. Máskülönben ki se nyitottam volna a szám.

– Londonban lakik?– kérdezte Gaylord doktor.

– Igen.

– Mindannyian tudjuk, mivel foglalkozik?– kapcsolódott be a játékba Valery.

– Rossz a kérdés – mondta a Patkány. – Maguk ketten, Gaylord doktorral tudják. A többieknél ebben már nem lennék olyan biztos.

– Van valami köze az Anthony Styx-ügyhöz? – tudakolta Mr. Bancroft.

A Patkány bólintott.

– Rokonszenves ember?– kérdezte a főfelügyelő. A Patkány undorral megrázta a fejét.

– Álljon meg a menet – ellenkezett Fish fölpattanva helyéről.

– Kezdetől fogva tudtam, hogy rám gondolt!

– Ugyan, ülj már le! – ripakodott rá volt neje. – Ne tartsd föl ok nélkül a játékot.

– Megtalálta a pénzt, amit tőlem loptak el? – kérdezte Angler.

A Patkány a vállát vonogatta. – Még nem tudom biztosan.

– Ő volt a gyilkos? – kérdezte Bancroft elszántan. – Jan Aabner és Thomas Quinn gyilkosa ?

– Igen – mondta a Patkány homlokát ráncolva, és átható pillantással végigmérte.

– Tudja, hogy ki a gyilkos? – csodálkozott el a főfelügyelő, idegességében kezét tördelve.

– Tudom, főnök.

– Régóta? – érdeklődött Gaylord doktor, csak úgy félvállról. De bal szeme ideges rángatózása elárulta, hogy nyugalmanak vége.

– Hogy „régóta”, az eléggé relatív – mondta a Patkány.

– Tessék tisztességesen válaszolni! – bömbölte Fish, aki összetévesztette a játékot egy kihallgatással. – Már délben is tudtad?

– Nem – felelte a Patkány. – Csak nagyon rövid ideje tudom.

– Itt van még a gyilkos Londonban, vagy már elmenekült? – kérdezte Angler, keresztbe rakva a lábát. Zoknijai alatt megcsillant bokáján az aranylánc, amelyet a pilótákhoz, katonatisztekhez és művészekhez hasonlóan ő is kabalaként viselt.

– Még Londonban van – hangzott a válasz.

Fish éppen egy narancsot kezdett hámozni, és határozottan kijelentette: – Véleményem szerint Marylinnek még halvány fogalma sincs róla, hogy ki az illető, átejt mindannyiunkat. Az ólomöntés több piszokkal jár, ezért inkább ezzel szórakoztat minket.

– Egy művészről van szó?– kérdezett tovább Sascha. A Patkány bólintott.

– Késdobáló az illető? – kérdezte Bancroft a falnak támaszkodva, mintha csak a hátát akarná védeni.

– Igen, késdobáló – mondta a Patkány.

Fish ijedten tette le a gyümölcskést, és kézzel hámozta tovább a narancsot.

– Túl nagy meleg van itt – panaszkodott Valery, kiszáradt ajkát nyalogatva. – Megszomjaztam.

– Szívesen hozok vizet – ajánlkozott McGregor készségesen, és föl pattant.

145

– Maradjon ott, ahol van! – parancsolt rá a Patkány, izgalmában ügyet sem vetve rá, hogy a felettesével beszél. – A vizeskorsó a tálalón van.

– Tovább, tovább – türelmetlenkedett Sascha.

– Tudja-e, hogy most hol tartózkodik?– kérdezte Gaylord doktor.

– Igen.

Bancroft előrébb lépett. – Itt van ebben a lakásban?

– Ebben a szobában?

– Igen – felelte a Patkány ugyanolyan halkán, ahogyan kérdezték.

Sascha fölugrott. Fiús alakja megfeszült, amint az asztal fölé görnyedt. Az ajkát harapdálta, nehogy fölkiáltson.

A tágas szobát csak egy állólámpa valószerűtlen, kísérteties fénye világította be. A falon McGregor óriási árnyéka imbolygott.

– Szóval egy férfi – foglalta össze Fish a tényeket. – Ebben a szobában tartózkodik, késdobáló, és ő Jan Aabner meg Thomas Quinn gyilkosa. Más szóval: O'Rourke köztünk van!

Percy Angler úgy ugrott föl a helyéről, mint a gumilabda. – Most rögtön rá kell gyűjtanom! – mondta. – De ha nem bírja a dohányfüstöt, Mrs. Flower, akkor szívok egy párat kint az előszobában.

Ellenkezés helyett azonban a Patkány szivargyújtót dugott a konnektorba, és az asztalra tett egy hamutartót.

– Idősebb az emberünk húszévesnél? – kérdezett tovább a felügyelő.

– Bizonyára – felelte a Patkány, és becsmérőn végigmérte Fish felügyelőt.

– Sajnálom – szólt közbe Valery –, de pohár nélkül aztán mit sem ér itt ez a vizeskorsó.

– Egy pillanat – kiáltotta Sascha –, már hozom is a poharat. – Vidámnak és felszabadultnak érezte magát, mert Panama nem volt köztük, ebből kifolyólag aztán nem is jöhetett szóba, mint gondolt személy.

– Eleget futkosott már egész este! – tartotta vissza Saschát Gaylord doktor. – Majd én hozok poharat. – Azzal kisietett a szobából, nyitva hagyva az ajtót maga mögött.

– Még mindig ebben a szobában van O'Rourke? – szólalt meg a főfelügyelő körülméltelve.

– Gaylord doktor nem ismeri ki magát odakint egyedül –

vágott közbe Valery. – Várjon csak, doktor! – kiáltotta a sötét előszobába lépve. – Ott legelöl, balra, az a konyhaajtó.

Azzal elrángigálta Gaylord doktort az ellenkező irányba, gyorsan leakasztotta a saját bundáját és a doktor kabátját a fogasról, majd kirobogtak a lakásból. Szélvészként viharzottak le a lépcsőn, míg az utolsó fordulónál bele nem botlottak Panamába.

– Hello, mi járatban vannak errefelé? – csodálkozott el az ifjú nyomozó.

– Csak fölugrottunk a felügyelőhöz, még gyorsan boldog újságot kívánni neki – felelte Valery.

– Kár, hogy nem értem ide hamarabb – mondta Panama –, de a fürdőszobában fölrobbant a gázkályha, és tönkrement az új szmokingom. Ide nézzenek – és kabátját kigombolva a megtépázott öltönyre mutatott. – Már harmadik órája járom sorra az ismerőseimet, de senki nem akarta a szmokingját kölcsönadni. Egyedül a törzsklubom pincére lett volna hajlandó a frakkját kölcsön adni, de az meg túlságosan bő volt nekem, és félttem, hogy a Patkánynál nem kapok annyit enni, hogy behízzam.

– Ne tartson föl ezekkel a butaságokkal – mondta Gaylord doktor, és se szó, se beszéd, magával ragadta Valeryt.

– Még egy pillanat, Panama – kiáltotta az, és kiszabadította magát Gaylord karmai közül. – McGregor főfelügyelő is odafönt van Fishnél. Elfelejtettem átadni neki ezt a levelet. – Azzal egy borítékot húzott elő kis kezításkájából.

– Jó, majd odatűzöm a kalapom szalagja mellé – mondta Panama készségesen –, ezen a helyen tartok ugyanis mindent, amit nem szabad elfelejtenem. Nemrégiben egy idős hölgy egy mókuskát... – De mivel látta, hogy azok ketten már el is hagyták a házat, hát letett arról, hogy végigmesélje az érdekesítő történetet.

Mikor Panama a lépcsőn fölfelé baktatva órájára pillantott, ijedten látta, hogy két perc múlva éjfél. A lakáshoz vezető

folyosón egy falba süllyesztett villanyóra mellett ment el, amelyben az emelet teljes elektromos hálózatának a biztosítékai voltak.

„Szilveszterkor, amikor éjfél üt az óra, el kell sötétíteni – gondolta. – Legalább megijednek egy kicsit, ha hirtelen elsötétül minden a lakásban.” Remek ötletétől fölvidulva kinyitotta a villanyóra ajtaját, és közben tekintetét órája másodpercmutatójára szegezte, amely egyre közeledett az éjfél felé...

Tíz méterrel odébb (csak az előszoba és az ebédlő ajtaja választotta el Panamától), Olivér Bancroft éppen arra az elhatározásra jutott, hogy most már mihamarabb véget vet ennek a kérdezz-felelek játéknak. – Magas az az ember, akire gondolsz? – kérdezte a Patkányt.

– Nem – felelte az.

– Kicsi?

– Igen.

– Nagyon kicsi?

– Igen.

– Feltűnően kicsi?

– Feltűnően kicsi – visszhangozta a Patkány.

– Annyira kicsi, hogy még Quinn konyhaablakának a rácsai közt is át tudott bújni, hogy megölje őt?

– Igen – mondta a Patkány.

– Annyira kicsi és észrevehetetlen, hogy állandóan köztünk lehetett, anélkül, hogy bárkinek is feltűnt volna?

– Ez az a fickó? – robbant ki hirtelen Bancroftból, aki előrántotta, és kigöngyölytette a reklámrajzot.

A plakáton egy formás kis emberke tündökölt rikító színekben, mindkét kezében fél tucat csillogó acélpenge. Alatta több színben pompázó öles betűkkel a felirat: A műsor szenzációja! Little Tim, a késes törpe!!!

Little Tim kihámozta magát párnái közül, és kiugrott a babakocsiból. Egy ugrással fölkapta a tálalóról a késeket, és fenyegetően emelte kezét a magasba. – Senki ne mozduljon! – kiáltotta magas, csipogó hangján. – Aki ellenkezni mer, az egy örült, méghozzá egy örült hulla.

Bancroft hidegvérrel húzta elő a revolverét, és a golyó szorosan Little Tim füle mellett süvített el. – Tedd le a késeket, O'Rourke – szólt rá parancsolón –, különben bírák és esküdtek nélkül hajtom rajtad végre az ítéletemet.

A törpe kétségbeesetten nézett körül, de nem sok esélye volt a menekülésre. „A hálószobán át fogom megpróbálni a szökést – futott át az agyán villámgyorsan. – Hirtelen a földre vetem magam, és a lábához vágok egy széket ennek a fenegyereknek.”

Le is bukott, de Bancroft is résen volt, és ugyanabban a pillanatban kilőtte az egyik kést O'Rourke kezéből.

A lövés dőreje után fél másodperccel mindnyájan tisztán hallották a Westminster órájának első kondulását: éjfél volt. Az óév utolsó lehelete.

Kint, a folyosón Panama jól szórakozott magában, amikor lecsapta a főkapcsolót. Abban a szent pillanatban kialudtak a fények az egész emeleten.

– Lámpát! – zokogta Sascha hisztérikusan. – Lámpát!

– Senki ne menjen az ajtóhoz! – mennydörögte Bancroft, és öt lövést adott le revolverjéből abba az irányba.

– Térjen már észre – mordult rá Angler, de maga sem tudta, hogy mit akar ezzel.

Még mindig hatalmas volt a felfordulás, amikor a Westminster Apátság órája elütötte a tizenkettőt...

– Jó kis meglepetés lehetett – Örült magában Panama, és újra felkattintotta a kapcsolót.

A szobában is világos lett, és a jelenlévők meggyőződhetek róla, hogy időközben O'Rourke meglépett.

– Mozgás, Fish, fusson utána – kiáltotta a főnök.
– Kiújult a köszvényem – nyöszörögte Fish, aki nem volt oda az efféle kalandokért.

Mielőtt még eldönthették volna, hogy ki is eredjen a törpe nyomába, föltárult az ajtó, és Panama jelent meg sugárzó ábrázattal.

Karjában, szorosan magához ölelve ott tartotta a kézzel-lábbal kapálódzó O'Rourkét. – Maradj már nyugton, te kis potyautas – fenyegette meg tréfásan. – A jó gyerekek még csokit is kapnak, de a rosszakat bezárják a sötét szobába, és ott lakik a nagy fekete mumus. Attól aztán majd megijed a kis nyuszika, és könnyögőre fogja: Drága jó Panama bácsi, soha többé nem fogok rugdalódnizni és rendetlenkedni...

A szobában lévők lába a földbe gyökerezett a jelenet láttán.

– Megzavarodott – motyogta Fish értetlenül.

– Ó, micsoda fényes társaság gyűlt itt egybe! – mondta Panama meghajolva. – De azért nagyon megbízhatatlanok vagytok! Esztek, isztok, szórakoztok, és közben senkinek sem tűnik föl, hogy Little Tim kiszökött. Átvinné már végre tőlem valaki a kisfiút? Olyan súlya van, mint egy liszteszsáknak, és úgy tud futni, mint a csík.

Ügyet sem vetve rá, hogy senkitől nem kap választ, a törpét gondosan visszafektette a babakocsiba. – Most aztán szépen, nyugton feküdjél – beszélt a lelkére. – Egy ilyen pici gyereknek nem szabad ám késekkel játszani – dorgálta barátságosan, miközben elkobozta tőle a veszélyes szerszámokat, és az asztalra dobta. – Jegyezd meg jól: Kés, villa, olló – gyerek kezébe nem való! Most pedig ide nézz, mit hoztam neked.

Kabátzsebéből egy gumibékát vett elő, és föl is fújta rögtön. – Na, hogy tetszik az én kis buta babácskámnak? Te is akarsz? Úgy, szépen a szájacskába dugjuk...

– Hogy sikerült elkapnod?– szedte össze magát Sascha végre egy kérdés erejéig.

– Egészen egyszerűen – felelte Panama. – Amikor éppen újra fölkapcsoltam a világítást, egyenesen a karjaimba futott. Akkor aztán szépen a hónom alá csaptam és fölcipeltem.

– Te jó isten! – nyöszörögte a főnök. – Pusztá kézzel kapta el, fegyver nélkül? Azonnali előléptetésre fogom javasolni.

– Remélem, elég gyorsan megy az ilyesmi – dörzsölte a kezét Panama –, mert a *Susi, a gyermekgyilkost* már mint Panama felügyelő akarom kiadatni.

A Patkány kinyitotta az ablakot, és belefűjt a sípjába, mire odament egy rendőr. – Jöjjön föl gyorsan – kiáltott le –, de a biztonság kedvéért másodmagával!

– Miért hívta föl a rendőrt? – kérdezte Panama.

– Mert ez a gyermek valójában O'Rourke, a törpe – kiáltott rá a Patkány. – Felfogtad már végre a dolgot?

– Kezdetől fogva tudta – vágta rá gyorsan Sascha, a beígért előléptetésre gondolva.

– Természetesen kezdetől fogva tudtam – helyeselt Panama, és ijedten lépett hátrébb a babakocsitól.

– Úgy gondolom – szólalt meg a főnök, miután a rendőrök elvezették a gyilkost –, úgy gondolom, jólesne egy kis forró tea rummal.

– De még mennyire! Egy csésze tea, meg egy üveg rum – lelkesedett Fish.

– Nekem ennem kell – mondta Panama –, különben itt helyben összeesem végelgyengülésben.

– Valami tévedés van a dologban – szögezte le a Patkány. – Ez magánlakás és nem éjjel-nappal nyitva tartó vendéglő. – De azért csak odatette a vizet melegedni, Panamának pedig behozott egy darab kolbászt meg kenyeret.

– Jó trükk volt, gyerekekne álcázni Little Timet – mondta Bancroft. – Így aztán le tudta szúrni Jan Aabnert Panama szeme láttára, anélkül, hogy bárki is gyaníthatta volna, hogy a csecsemő a gyilkos. De honnan ismerte Valery ezt az O'Rourkeét?

– Biztosan a házibarátja volt – kockáztatta meg Panama.

– Magának aztán az újévben sem jött meg az esze – mondta Fish szemrehányón. – Egyébként miért ül még mindig kabátban és kalapban? És miféle tolldísz van a kalapja mellé tűzve?

– Tolldísz? – álmélkodott Panama a kalapját levéve. – Ja, hiszen ez az a levél, amit Valery adott át nekem, hogy továbbítsam önnek, főfelügyelő úr. – Átnyújtotta a levelet a főnöknek, és nagyot harapott a kolbászból.

McGregor elővette a levelet, és izgatottan ugrott föl: – Ezer ördög és pokol – kiáltotta meglepetten –, hiszen ez az eredeti levél, amelyet még Anthony Styx diktált a börtönkórházban Quinn-nek, és amelyet sehol sem találtunk. Ezt nézze meg, Fish!

Fish elvette a levelet, és a lámpa alá lépett vele. – Kedves Valery – kezdte el hangosan olvasni. – Remélem, elég rafinált vagy hozzá, hogy ezt a levelet a cipőmben megtaláljad, és végül nem jut az átkozott zsernyákok kezére. Az Angler bank pénzét kétfelé osztottam, és olyan jól elrejtettem, hogy a Scotland Yard soha az életben nem tudná megtalálni. Elloptam egy gázszerelő egyenruháját, így aztán két különböző lakásba jutottam be, a fürdőszobai gázcsövek rendbehozása címén. A valóságban pedig kibontottam a falat, és szép csendesen befalaztam mindegyiknél 25 000 fontot. A legjobbakkal is megesik, hogy elkapják, gondoltam magamban. Az a fő, hogy a pénzt megtaláljam, ha már leültem a magamét. De mivel Londont nem ismerem, és senkiben sem bízhattam, így aztán azt agyaltam ki, hogy két részre osztom a pénzt, és olyan két lakásban dugom el, amit évek múltán is könnyedén megtalálok, a nnak ellenére, hogy nem ismerem ki magam Londonban, és könnyen összetévesztem a Viktória pályaudvart a Towerral. így aztán elővettem a telefonkönyvet, és kihorgásztam belőle az első és utolsó előfizetőt. Hajói emlékszem, bizonyos Aabnert és Miss Zyzoífort. Aztán pedig az említett módon fölkerestem

őket, és most a fürdőszobájuk többet ér, mintha aranycsempékkel lenne kirakva. Hát így történt, most pedig menj, és vedd magadhoz az 50 000 fontot, Valery. De ha nincs elég merszed egyedül elintézni a dolgot, hívd segítségül O'Rourke-t. A Condor cirkusz tagja volt, amikor Walesben jártunk vendégszerepelni. Falazott nekem annak idején, amikor megléptem a cirkusz bevételeivel. Dörzsölt fickó, jó, ha vigyázol vele. Azt viszont nem hinném, hogy átver, mert teljesen tőled függ majd, ugyanis törpe. Nem nagyobb, mint egy kétéves gyerek, és túlságosan feltűnő ahhoz, hogy bármihez is kezdhetne a segítséged nélkül. Minden este ott találsz a Condor cirkuszbüféjében. Kérdezősködjél csak Tim O'Rourke vagy Little Tim után, ez utóbbi a művészneve. És még valami fontos, Valery. A falban a rejtekhelyet úgy a legkönnyebb megtalálni, ha egy merőkanállal kopogtatod végig a falat. Fish a végére ért, és elgondolkodva dörzsölgette az állát.

– Na de ilyet – mondta Sascha –, hogy éppen nálam dugta el a pénzt. Látjátok, mennyire fontos, hogy az ember szerepeljen a telefonkönyvben! Mary néni meg mindig azt akarta, hogy mondjak le a telefonról, mert túl drága. Én pedig, ha nem is mindig idejében, de azért minden hónapban kifizettem a telefonszámlát, aminek következtében most 25 000 font boldog tulajdonosa vagyok.

– Az a pénz már odavan – világosította föl Bancroft. – Az imént, mire a lakásába értem, sajnos már elkéstem. O'Rourke rettenetes pusztítást vitt véghez. Romokban hever az egész fürdőszoba. A rengeteg pénzből bizony egy árva shilling sem maradt.

– De hiszen még nem költötte el! – bömbölte Angler.

– A gazember! Végre-valahára elkapjuk, erre a pénznek újra nyoma vész... Talán ő is ugyanúgy ravaszkodott, mint Styx, és kikereste valahonnan az első és utolsó nevet, akiknél aztán befalazta a pénzt... Kéressük ide azonnal az orvosok jegyzékét,

az építészek – és mérnökök szövetségének jegyzékét, a londoni lakásbérlők listáját és a kereskedelmi kamara tagjainak névsorát...

Panama kivette a gyümölcsös tálból a legnagyobb narancsot, és mesélni kezdett: – Little Timnél egy penny sincs a maga pénzéből, Mr. Angler. Én magam fedeztem föl a pénz rejtkehelyét a fürdőszobában, és az a remek ötletem támadt, hogy rögtön el is hozom magammal az egészet. – Komótosan a kabátzsebébe nyúlt, és egy kis csomagocskát húzott elő. A bankár keselyűként csapott le rá, de rögtön vissza is dobta az asztalra. – Tréfál velem ? – ordította.

– Hiszen ez a robbanás-biztos gázkályhák katalógusa!

– Elnézést – dadogta Panama zavartan. – Az este ugyanis véletlenül fölrobbant a gázkályha Sascha fürdőszobájában ; bizonyára nagyon régi volt már és elavult... ezért aztán beszereztem a legmodernebb robbanás-biztos gázkályhák katalógusát. – De hová is tehettem végül a pénzt ? – Átkutatta az összes zsebet, Angler pedig már egészen belekékült. – Úgy látszik, elvesztettem – szólalt meg Panama jó ideig tartó hasztalan keresgélés után. – Remélem, hogy a becsületes megtaláló majd... Hoppá! Most jut az eszembe, hogy éppen a robbanás-biztos gázkályhák katalógusába csomagoltam bele a pénzt.

Bancroft olyan hevesen ragadta meg a katalógust, hogy az rögtön ki is nyílt, és százfontos kötegek hullottak ki belőle az asztalra.

– Hogyan szerezte meg?! – kérdezte a főnök elragadtatva. – Hogyan bírta rá O'Rourke-t, hogy elárulja a rejtkehelyet?

– Ezt a titkot inkább megőrizném magamnak – jelentette ki Panama egy ünnepelt államfő szerénységével.

Olivér H. Bancroft kitűnően szórakozott a dolgon. – Ez az év is jól kezdődik, ami a Bancroft és Társa bankházat illeti. – Szánakozó pillantással mérte végig Angiért, majd így folytatta: – Kár, hogy a gyilkos elfogásáért járó jutalmat meg kell

osztanom önnel, Mrs. Flower. Tulajdonképpen hogyan jött rá, hogy Little Tim a gyilkos?

– Úgy történt a dolog – felelte a Patkány –, hogy Little Tim kitértően bömbölt Valery után. Természetesen nem véletlenül. Amikor aztán Valery idejött ma este, oly szívtelenül viselkedett a gyerekekkel, aki folyton a kis kezét nyújtogatta utána, hogy még én is ellágyultam, és odanyomtam az arcomat a kis pofikájához. Hát abban a szent pillanatban történt.

– Megharapta? – kérdezte Panama.

– Abban a szent pillanatban – ismételte meg a Patkány – világosan éreztem, hogy Little Tim arca borostás. A hideglelés jött rám, amikor rájöttem, hogy nem is csecsemő, hanem egy liliputi. Ezért ordított hát egész nap Valery után, mert félt, hogy az egyre jobban kiütköző borosta elárulja.

– Ebben az egész dologban csak egyvalami nem világos – mondta Sascha. – Hogy gondolja Mr. Bancroft, hogy a gyilkos elfogásáért járó pénzen Marylin néniel fog megosztózni? Hiszen ez a jutalom egyedül Panamát illeti meg igazán, hiszen a szó legszorosabb értelmében ő fogta el Little Timet. Maga pedig jól melléfogott, Mr. Bancroft, pedig szerény személyemben aztán igazán első osztályú segítőtársa volt. Hiszen elmondtam magának mindent, amit a Scotland Yard tudott vagy gondolt erről az esetről. Bizony, Mr. Bancroft, nagyon sajnálom, de a lopott pénz kézre kerítőjének járó tíz százalékot is át kell engednie Panamának. De ha szépen rábeszéli, talán az ön bankjában nyit majd folyószámlát.

– Panama valóban rászolgált a jutalomra – szólalt meg McGregor elismerően. – Meg kell hagyni, ördögi egy fickó. Három legyet ütött egy csapásra! Elkapta O'Rourkét, megtalálta a pénzt, és ráadásul még Anthony Styx levelét is megszerezte nekünk! Jó lenne tudni, hogyan bírta rá Valery Styxet, hogy átadja önnek ezt a kulcsfontosságú levelet. Hiszen éppen menekülőben van Gaylord doktorral.

– Menekülőben? – kérdezte Panama. – És többé már nem is

jön vissza?

– Önszántából biztos, hogy nem – mondta a főnök. – Szerintem a levél kézhezvétele után rögtön kapcsolatba lépett O'Rourkeval. Ugyanakkor azonban megismerkedett Gaylorddal is, akinek megtetszett az asszony, megsejtett a dologból valamit, és bizonyára azt követelte, hogy Valery azonnal szakítson O'Rourkeval. De a törpét nem lehetett lerázni, és megfenyegette a nőt, hogy megöli. Végso kétségbeesésében jutott aztán Valery arra az elhatározásra, hogy arzénal megmérgezi O'Rourke-t. Ezt a bűntényt is a mi találékony Panamánk akadályozta meg. Valery most pedig elmenekült, és sem lehetőségem, sem kedvem nincs hozzá, hogy üldözőbe vegyem.

– Szóval biztos, hogy soha többé nem tér vissza Londonba? – kérdezte Panama. – Nos, akkor nyugodtan elmesélhetem, hogyan is jutottam hozzá a levélhez.

– Majd megöl a kíváncsiság! Vajon miféle éles elméjű trükkhöz folyamodott? – gúnyolódott Fish felügyelő.

– Éppen a ház kapujához értem – kezdte nagyszabású előadását Panama –, amikor Valeryt és Gaylordot láttam kirohanni. „Megállni!”, mennydörögtem rájuk. De ők fittyet hányva a felszólításra, tovább akartak rohanni. „Azonnal adja ide a levelet, amelyet Anthony Styx önnek írt, és a gallérja alá dugott”, parancsoltam rá. „Vége a játéknak, Valery asszony, mindent tudok.” Erre Gaylord önkéntelenül a mellényzsebéhez kapott, mire én természetesen rögtön tudtam, hol kell keresnem a levelet. Rávettem magam az orvosra, és a túlerő ellenére egy dzsiu-dzsicu fogással sikerült ártalmatlanná tennem. Ekkor Valery szerelme segítségére sietett, és hátulról megragadott...

– És remélhetőleg huszonötöt húzott a fenekére – mondta Fish rosszindulatúan.

– Ha nem hisznek nekem, nem is mesélem tovább – sértődött meg Panama.

– Tulajdonképpen miért üldögélsz még mindig kabátban,

amikor olyan meleg van idebent? – kérdezte Sascha kedveskedve.

– Hát, mert, szóval... – hebegte Panama – szóval, hogy is mondjam csak... egy kis baleset ért.

– Vetközz már le – sürgette Sascha, és lesegítette róla a kabátot.

Panama szégyenkezve hagyta, hogy kabátja a földre hulljon, és megkísérelte eltakarni széttépett szmokingját.

– Na látja – ragyogott fel a főfelügyelő arca, s Fisht egy megsemmisítő pillantással mérte végig. – A mi jó Panamánk az igazat mondta. Úgy látszik, ezek ketten tényleg olyan elkeseredett harcot vívtak a levélért, hogy szegénynek még az öltönye is elszakadt. Gondoskodom majd róla, kedves Panama, hogy a Scotland Yard költségére egy új szmokingot csináltathasson magának.

– Selyembéléssel – egészítette ki Panama, egyetértve a főnök javaslatával. – És egy duplasoros, galambszürke selyemmellénnyel, ha szabad kérnem.

A Patkány elgondolkodva csóválta a fejét. – Egy új szmoking, magasabb fizetés, mint felügyelő, plusz az O'Rourke elfogásáért járó jutalom... sokba kerül még ez a kis tréfa az angol koronának.

– Másfelől viszont behozhatnak valamit a költségekből – hívta föl a figyelmet Panama egy fontos tényezőre –, mivelhogy az aprócska O'Rourke akasztásához bőven elegendő egy vékonyka, olcsó kis kötél.

30

Újév reggelén Fish felügyelő vasárnapi öltönyében, nyílegyenes választékkal és frissen borotválva lépett be az irodájába, ahol már ott találta a Patkányt, aki éppen azzal foglalatoskodott, hogy kiürítse Fish whiskysüvegjét, és vízzel töltse meg.

– Jó reggel, gyermekem! – üdvözölte a felügyelő. – Kerestelek otthon, de úgy látszik, már hajnalok hajnalán megszöktél.

– Rendet raktam az íróasztalodon, megfoltoztam a hivatali zakódat, most pedig éppen azt akarom megnézni a szótárban, hogy mit jelent az „Estrella” angolul.

Fish arca vörösre gyúlt, mint a lemenő nap fénye. – Véletlen ismeretség – sietett leszögezni. – Hiszen te is tudod, hogy minden ember elkövethet egyszer...

– De hol van az én fényképem? – rivallt rá a Patkány. – Hát nem a fiókodban tartottad mindig? Helyette pedig mire bukkanok? Ledér nőcskék egyetlen képeire.

– De hiszen nem tettem el onnan – mondta Fish a fiókban keresgélve. – Felfoghatatlan, hová keveredett...

Ugyanennek az emeletnek egy másik helyiségében Panama ült íróasztalánál. Kalapja a padlón hevert, nyaka köré két kis kar fonódott, az ölében pedig ott ült Sascha Zyzoff.

– Különös jegyespár vagyunk – szólalt meg a lány nevetve. – Két hét múlva lesz az esküvőnk, és én még mindig nem tudom a valódi nevedet.

– Smith a nevem – mutatkozott be Panama némi késéssel.

– És a keresztnéved?

– Tudnod kell, Sascha, hogy az ausztráliai Brisbane-ben születtem, és annak idején, a nagy nap ünnepére, a papám egy kicsit leitta magát...

– Azt kérdeztem, mi a keresztnéved!

– Anna – ismerte be Panama szégyenkezve. – A papám azzal az eltökélt szándékkal ment el otthonról, hogy engem Benjámín Franklin Hamilton névre fognak megkeresztelni. De úgy látszik, útközben már kiment a fejéből, és azt hitte, kislány vagyok. De ígérd meg igaz lelkedre, hogy ezt senkinek el nem mondod...

Erre Fish szélesebbre tárta az ajtót, és belépett a szobába. – Drága kicsi Anni! – vigyorgott ördögien, megveregetve

Panama vállát. – Ez aztán olyan jó vicc, amin az egész Scotland Yard röhögni fog.

– Úgysem merne elárulni – mondta Panama. – Mert ha nevetségessé tesz, elmesélem a Patkánynak, hogy mondják a „csillagot” spanyolul.

– Köszönöm a nyelvreckét – szólalt meg a háta mögött a Patkány, mire Panama ijedten megfordult. – Most már legalább nem kell a szótárból kikeresnem, mit jelent az Estrella angolul.

– Feltétlenül össze kell vesznetek már az újév első napján? – próbált meg Sascha közbelépni. – Egyébként van egy jó hírem. Új taggal gyarapszik a család. Na, mit szóltok hozzá?

– Úgy bizony – vágta rá büszkén Panama. – Sascha meg én házasságot kötünk.

– Kivel, egymással? – kérdezte Fish elbizonytalanodva. – Vagy pedig mindkettőtök másvalakivel?

– Éppen erről tárgyalunk. – Sascha vidáman kacsingatott. – De nektek mi bajotok? Olyan lehangoltak vagytok.

– Semmiség – felelte Fish bosszúsan. – A nagynénéd nem hiszi el nekem, hogy nem dobtam ki a fényképét, hanem elkeveredett valahová. Én mondom neked, Marylin, hogy tegnap még ott volt a fiókomban.

– Marylin képét keressétek? – kérdezte Panama, fejét megriasztott teknős módjára mélyen behúzva vállai közé. – Nem tudtam, hogy még szükség lesz rá...

– Hová tette? – rivallt rá a felügyelő.

– Természetesen vissza fogják kapni – esküdözött Panama. – Csak először sokszorosítják. Szükségem volt ugyanis egy érdekes arcú nő fényképére...

– Mit műveltél az én becsületes ábrázatommal? – csattant fel a Patkány.

– Ha majd meglátja, önnek is nagyon fog tetszeni – mentegetődzött Panama. – *A Susi, a gyermekgyilkos* című regényem címlapján jelenik meg... Lehetséges, hogy világhírű lesz általa, Marylin néni.

– Ez így nem mehet tovább, drága barátom – sóhajtott a Patkány legyintve. – Meglehet, hogy amúgy rendes fickó vagy, de sajnos, az irodámban már nem tudok tovább veled együtt dolgozni. Nem lenne kedved átnyergelni, és végleg elszakadni a Scotland Yardtól?

– Marylinnek igaza van – vette át Fish a szót. – A detektív munka túl sok veszélyt rejt magában, különösen, ha egy ifjú férjről van szó. Ha van esze, más foglalkozást választ.

– Sajnos elkéstetek a jó tanáccsal – szólt közbe Sascha. – Már elhatároztuk, hogy közös üzleti vállalkozásba kezdünk.

– Bizony – erősítette meg Panama. – Már a kezdő tőkénk is megvan: 500 font a gyilkos elfogásáért járó jutalom, 500 font a pénz előkerítéséért járó jutalom, és ehhez jön még a saját megtakarított pénzem; az összesen ezeröt font. Ezzel nyitjuk meg a vállalkozást. Gondolatban már össze is állítottam egy rendkívül hatásos reklámfüzetet, remélem, erre majd ráharapnak az érdekeltek.

– Még hogy ráharapnak! – kiáltotta mérgesen a felügyelő. – Dobjon csak be egy pennyt a perselybe!

– Eszem ágában sincs – hátrította el Panama. – Mivel már nem a főnököm, többé egy lyukas garast sem kap tőlem. Azt hiszem, sokáig csapkodhat majd az uszonyával, míg egy újabb aranyhalacska akad a horgára. Én ugyanis, legkedvesebb felügyelőm, kecsesen, mint egy angolna, kicsusszanok a hálójából. Ússzon csak utánam, ha meg akarja kapni a pennyjét.

– Gyere, Marilyn – mondta Fish dühösen – ,jelentsük a főnöknek, hogy Panama megválk a Scotland Yardtól, mert a végén még meggondolja magát.

McGregor nem volt éppen elragadtatva Panama kilépési szándékától. – Nagy kár a fiúért – mondta fejét csóválva. – Mihelyt fölvettem, már láttam, hogy jó fogás volt, és ebben az esetben valóban jó lóra tettem.

– A ló az stimmel – bólogatott Fish.

- Miféle üzletet akar nyitni? – érdeklődött a főfelügyelő.
- Azt a nagy sietségben el is felejtettük megkérdezni – felelte a Patkány.
- Mindjárt megmondom – szólt Fish, és fölhívta Panamát.
- Halló, maga az?– kérdezte. – Miféle üzletet akar nyitni tulajdonképpen? Uborkaboltot, vagy Panama-kalap-gyárat?
- Gyöngye a fantáziája – felelte Panama méltósággal. – Még ezen a héten megnyitjuk magándetektív-irodánkat. Átellenben a Scotland Yarddal. Látogasson csak meg, ha szüksége lesz ránk! Volt kollégáimnak tíz százalék engedményt adok.
- Na, mit mondott? – kérdezte a főnök kíváncsian.
- Még nem döntött – felelte Fish keservesen vigyorogva, és letette a kagylót.

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: Osztovits Levente igazgató
Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda
Felelős vezető: Benkő István vezérigazgató
A nyomdai rendelés törzsszáma: 71.66-14-2
Készült Debrecenben, 1988-ban

FEKETE KÖNYVEK

Felelős szerkesztő: Kajtár Mária
A fedéldrész Liener Katalin munkája
Műszaki szerkesztő: Liener Katalin
Műszaki vezető: Miklósi Imre
Készült 8,92 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 4633 6